

Hitonhauta

ja muita Puolielävien kohtaloita

Karoliina Heinola

KUSTANNUS AARNI

Ensimmäinen painos 2019

© Karoliina Heinola

Laulusitaatit:

s.10 ”A Case of You”, © Joni Mitchell

s. 96 ”Tämän kylän poikii”, © Pariisin kevät

Kannen piirros: Pauliina Mustola

Taitto: Pauliina Mustola

Kustannus Aarni Oy

www.kustannusaarni.fi

ISBN 978-952-7130-46-9

Printon Trükikoda

Tallinna 2019

<i>Uinuja</i>	7
<i>Hitonhauta</i>	35
<i>Murtuneiden miesten ranta</i>	65
<i>Rukiteera</i>	93
<i>Metsäorpo</i>	127
<i>Akantakku</i>	157

Mikolle

Uinuja

Turkoosinväriiseen puuoveen oli kaiverrettu kaunis itämainen ornamentti ja kiinnitetty leijonanpäinen antiikkikolkuutin. Kello oli tasan yhdeksän illalla. Odotin tapani mukaan oven edessä pakolliset kymmenen sekuntia, ennen kuin koputin.

Hengitä.

Yritin purkaa jännityksen kehostani, ettei asiakas vaihtaisi sitä.

Jos olen rento, asiakaskin on rento.

Oikea mielentila merkitsi kaikkea tällä alalla, muuten työtä ei pystynyt tekemään. Aloitin rutiinipsyykkauksen mielessäni.

Kun astun tuosta ovesta sisään, muuta maailmaa ei ole. Minä en ole enää minä, vaan hänen ostamansa palvelu. Asiakas saa ostamansa palvelun, mutta ei minua. En aio –

Ovi avautui äkisti kesken mantrani ja sotki keskittymiseni.

Tummahiuksinen nainen seiso i edessäni ja katsoi minuun. Väläytin hänelle rennon poikamaisen hymyni, saman jonka hän oli varmasti nähnyt valitessaan minut Nukkujakatalogista.

Hymyyni ei vastattu.

Ensi näkemältä naisen olisi voinut arvioida tyyppilliseksi

Prada-nartuksi.

Tyly käytös, hieman liian laiha keho, törkeän kalliit asusteet, oikeastaan kalliit *kaikki*.

Kadotin virneeni ja nyökkäsin kömpelösti. Olin aikeissa ojentaa käteni avatakseni tilanteen ammattimaisemmalla tavalla, mutta vaistosin senkin olevan väärä liike. Jokin naisen olemuksessa kertoi, ettei hän halunnut tulla kosketetuksi. Jo pelkkä aavistus siitä, että olin tarjoamassa kättäni, sai naisen ottamaan yhden hitaan askeleen minusta taaksepäin, ja samalla tummanvioletti satiinimekko aaltoili hänen yllään kuin vesi.

Wau.

Kaduin Kurt Cobain -habitustani. Olin pukeutunut saman virttyneen punamustan flanellipaidan kuin aina ennenkin ja polvista risaisiksi kuluneet vaaleat farkut. Suin olkapäitáni hipovia vaaleita hiuksiani siististi korvien taakse. Ohikiitävän hetken olin tyytyväinen, etten saanut pitää kihlasormustani kädessä työaikana.

Syyllisyys muljahti vatsassani.

Ero välillämme oli räikeä, mutta niin oli varmaan tarkoituskin. Olin törmännyt ilmiöön ennenkin. Seurapiiri-elämänsä arvattavuuteen kyllästynyt nainen halusi seuraa mieheltä, joka edusti vastakohtaa kaikkeen totuttuun.

Hän halusi slummailla.

Naisen tuijotus murensi itseluottamustani, ja katsahdin sekunnin verran alas jalkoihini rikkoakseni katsekontaktin. Tilanne ei ollut mennyt niin kuin yleensä enkä pitänyt siitä.

Kyyhötin ovensuussa kuin teinipoika.

Lopulta nainen astui taaksepäin ja avasi minulle oven.

Kun en uskaltanut liikahtaa, hän nosti kätensä kutsuvaan eleeseen. Astuin sisään huoneeseen ja mietin miksi nainen ei ollut vieläkään sanonut mitään, ei epävarmaa jutustelua tai kohteliaita fraaseja. Yleensä asiakkaat puhuivat aluksi paljon

ja nopeasti, selittelivät siten outoa tilannetta normaalimmaksi ja oloaan mukavammaksi.

Koska he tiesivät olevansa kummajaisia.

Kuka nyt tilasi toisen ihmisen nukkumaan kanssaan? Pidin eniten juuri hermostuneista asiakkaista. Heidän hermostuneisuutensa teki minun oloni vuorostaan rauhalliseksi ja siten tilanteen hallitsijaksi. Asetelma oli silloin selvä. Toisin kuin nyt.

Sitten viimeinkin, ääntä.

”Riisu takkisi ja kenkäsi. Ole hyvä.”

Naisen tumma, täyteläinen ääni sai aataminomenani hypättämään. Hipaisin kädellä kaulaani kuin sitä rauhoittaakseni. Hän osoitti minulle katseellaan sviitin vaatekaappia, käänsi minulle selkänsä ja käveli siroin askelin ikkunan luona olevan massiivisen mahonkipöydän luokse. Nainen avasi pitkät mustat hiuksensa vetämällä jadesta tehdyn hiuseulan nutturastaan ja alkoi puuhailia jotain pöydän edessä.

Villi värähdys kulki lävitseni.

Hiusten avaaminen oli todella tuttavallinen teko, mikä hämmensi minua entisestään. Kireän ensivaikutelman perusteella se oli täysin odottamatonta. Useimmat asiakkaat katselivat tässä vaiheessa hermostuneina ympäri huonetta, vilkuilivat minua ja välttivät selkänsä kääntämistä jopa siihen pisteeseen asti, että mieluummin peruuttivat seinään. Tämä nainen ei pelännyt eikä ollut hermostunut.

Hän on siis tehnyt tämän ennenkin.

Kuriton katseeni harhaili naisen paljasta selkää pitkin alas hänen lantiolleen ja pyöreille pakaroilleen, joita syvään uurrettu mekko hyväili.

Nielaisin.

Tai sitten hän on muuten vain itsevarma.

Nainen kumartui puuhaillessaan pöydän ylle ja tajusin, ettei hänellä ollut alusvaatteita.

Ja harvinaisen estoton.

Viinikarahvin lasinen korkki lonksahti äänekkäästi pairoilleen ja palautti minut tolkkuihini. Riisuin rivakasti farkkutakin yltäni ja laitoin sen henkariin, vedin buutsit ja loistani ja asetin ne kenkätelineeseen siistimmin kuin normaalisti.

Nainen kääntyi käsissään kaksi suurta viinilasia puolilleen täytettynä ja silmäili minut päästä varpaisiin. Olin vähintäänkin nuhjuinen, mutta syystäkin: Se oli osa kokonaisuutta, pakettia ja minun ”malliani”, joka myi hyvin. Olin lähestyttävä ja kotoisa, sain olemuksellani asiakkaani rentoutumaan.

Ja niin saan vielä sinutkin, äkäpussi.

Päätin vastata tällä kertaa katseeseen samalla mitalla, osoittaa etten ollut ihan saamaton tyyppi. Yritin ottaa tilanteen takaisin haltuun lukemalla naisen kehonkieltä ja katsetta, saada selville hänen tunnetilansa, mutta se osoittautui yhtä vaikeaksi kuin kaikki muukin tähän asti. Naisen tummat silmät imivät itseensä kaiken valon ja keskittymiseni. Ne olivat intensiiviset ja jopa hieman armottomat, mutta eivät kylmät tai pinnalliset.

Aloin herpaantua. Kiihottua.

Ei, vastusta refleksiä. Katso suoraan silmiin, ei alemmas, älä anna hänen nähdä mitä päässäsi liikkuu.

Nainen vilkaisi rannekelloaan, joka kiertyi ylellisenä Bvlgari-käärmeenä hänen ranteensa ympäri. Yöpöydän lampun kultainen valo osui hänen silmiinsä sellaisessa kulmassa, että huomasin niiden olevan itse asiassa punertavan ruskeat.

Kuin konjakkia. Juovuttavan lämpimät. Sisimpäni lauloi.

I, could drink, a case of you, darling...

Hän tuntui pyrkivän tekemään lopullista päätöstä suhteeni. Minua ei ollut vielä koskaan käännytetty tässä vaiheessa takaisin, mutta kerta se olisi tietysti ensimmäinenkin.

En todellakaan halunnut että niin kävisi. Epävarma kiemurteluni sai naisesta irti ensimmäisen hymyn.

Hänen täyteläisten huultensa amorinkaari oli pehmeä ja pyöreä.

Erittäin suudeltava.

Hän ojensi minulle lasin punaviiniä, jonka otin vastaan niin nopeasti että viiniä läikähti hieman lasini reunan yli. Nainen katsoi kristallilasin kylkeä pitkin valuvaa viiniä kuin olisin läikyttänyt hänen vertansa.

Hän oli ilmeisesti jonkinlainen siisteysintoilija.

Helvetti sentään, nyt ryhdistäydy hyvä mies.

Yritin kääntää huomion pois mokastani puhumalla ja peitin läikkyneen viinin lasinkyljessä kämmenelläni. Melkein puhuttelin häntä Indiaksi, hänen etunimellään, mutta muistin että kaikki asiakkaat eivät pitäneet siitä. Osa halusi säilyttää etäisyyden, ja India oli varmasti yksi heistä.

Siksi olimme hotellihuoneessa, emmekä hänen kotonaan.

”Neiti, voinko kutsua teitä etunimellenne?”

Sätin itseäni jälleen, kutsua nyt neidiksi naista, joka oli itseäni vähintäänkin kymmenen vuotta vanhempi.

Typerätyperätyperä.

Hän nyökkäsi minulle hyväksyvästi. Kulautin viinin loppuun ja tajusin, etten ollut vielä pitänyt pakollista tuoteselostustani.

Viinissä oli omituinen, yrttinen maku, jota en tunnistanut. Se ei maistunut minusta erityisen hyvältä, mutta peitin inhoni. Viini oli varmasti kallista, enkä halunnut vaikuttaa naisen silmissä entistäkin sivistymättömämmältä.

”Tietynlainen koskettaminen sopii ja voin ottaa esimerkiksi paidan pois, mutta housut pidän jalassa. Kaikki muu on, no, ymmärrät varmaan – kyse on siis vain nukkumisesta.”

Nainen hymyili taas, tällä kertaa väkinäisemmin. Hänen äänensä oli kuiva.

”Tiedän.”

Olin odottanut hänen nimensä perusteella jonkinlaista aksenttia, mutta jo muutaman sanan perusteella pystyin sanomaan, että hän puhui täydellistä suomea. India käveli sängyn oikean laidan luo ja laski sille sormenpäänsä. Huomasin hänen käyttävän edelleen vihkisormustaan, vaikka tiesin hänen olevan leski. Minua suretti.

Puhuessaan India ei katsonut minuun, vaan sille puolelle sänkyä, joka oli ilmeisesti kuulunut hänen miehelleen.

”Meidän ei tarvitse koskettaa toisiamme.”

Nyökkäsin ymmärtäväni.

Illan sosiaalinen osuus oli selvästi ohitse, sillä India käveli sviitin toiseen huoneeseen laittautumaan yötä varten. Ovi jäi raolleen, joten seurasin sivusilmällä kuinka hän riisutui puisen, intialaisen sermin takana ja heitti mekkonsa sen päälle. Koska en ollut saanut tarkempia ohjeita nukkumisjärjestelyiden suhteen, pelasin varman päälle ja kävin makamaan sängylle vaatteet ylläni.

India harjasi peilipöydän ääressä pitkiä hiuksiaan, joten tutkin ajankulukseni kattorosettia. Siitä roikkui kynttilän valaisema värikäs marokkolaislyhty, joka kieri metalliketjuna varassa hitaasti ympäri. Lyhdyn värit leikkivät kauniisti katoissa ja rentouduin. Hengitykseni alkoi muuttua raskaaksi. Hätkähdin kun India tuli yllättäen makuuhuoneeseen ja nousin puoliksi istumaan, valmiina töihin, mutta hän sammutti valot ja kävi makuulle sänkyyn selin minuun päin.

En tiennyt mitä tehdä.

Sano jotain, mitä tahansa.

En kuitenkaan uskaltanut. Useimmat asiakkaistani halusivat tulla kosketetuksi. Heitä piti syleillä ja silittää tuntikausia, he halusivat jutella kunnes nukahtivat. Tästä oli nopeasti tulossa helpoin keikka, joka minulla oli koskaan ollut. Palasin makuuasentoon mutta päätin pysytellä vielä jonkin aikaa

hereillä, jos India vaikka muuttaisi mielensä.

Ristin käteni ja katselin huonetta. Pinnistelin hereillä muutaman tunnin mutta lopulta uupumus löi ylitseni. Sviitin eksoottisessa outoudessa oli jotain juovuttavaa, ja hermostuneisuus oli tehnyt minut epätavallisen väsyneeksi. Luomeni kävivät raskaiksi.

Indian hengitys oli muuttunut tasaiseksi, hän oli siis nukahtanut.

Minua ketutti.

Et tiedä mistä jäit paitsi.

Hänen hiuksensa olivat levinneet tyynylle selän taakse, ja hetken mielijohteesta haistoin niitä. Ne tuoksuivat kuusamalle, appelsiininkukille ja jasmiinille. Uni alkoi saada minusta aivan uudenlaisen niskaotteen ja se ravisteli jäsenistäni kaiken voiman, kunnes olin täysin velto.

Heräsin istuma-asennossa sängyllä haukkoen henkeäni.

India ei ollut vieressäni, mutta kuulin ääniä toisesta huoneesta. Nousin ylös ilmoittaakseni että olin herännyt, mutta pahoinvoinnin aalto pysäytti minut. Lihaksiani särki ja mais-toin veren suussani. Kun liikutin kieltäni, yksi hampaistani tuntui löysältä. Jäin seisomaan huterin jaloin sängyn viereen ja tuijotin Indiaa oviaukosta.

Hän istui viereisen huoneen perällä peilipöydän ääressä. Indialla oli yllään silkkinen aamutakki, jonka helma valahti hänen paljaan reitensä päältä, kun hän vaihtoi jalkojensa asentoa. Reiden iho oli täynnä isoja, tuoreita mustelmia. India keskittyi meikkaamaan kasvoillaan olevaa ruhjetta piiloon eikä huomannut minua.

Pääni löi tyhjää.

Minua huimasi. Katossa roikkuva marokkolaislyhty kääntyi ja narisi, olin karusellissa, miltei menetin tajuntani. Otin tukea sängynlaidasta ja tajusin, että oikeaan käteeni sattui.

Rystysien iho oli hieman nilellä, kuin olisin lyönyt jotain.

India hyräili ja hymyili peilille. Orvokkimainen ruhje kasvoissa oli peitetty taidokkaasti.

Tässä ei ole mitään järkeä.

Ponnahtin ylös sängyltä ja yritin tasata hengitykseni hiltjaa, ettei India huomaisi minun olevan hereillä. Vaistoni käski juosta.

Olin pukeissa, joten minun tarvitsi vain napata takkini ja vetää buutsit jalkaani. Protokollan mukaan minun olisi pitänyt ilmoittaa asiakkaalle kasvotusten lähdöstäni, mutta en pystynyt siihen. En tällä kertaa. Harkitsin jättäväni lapun, jossa kertoisin kohteliaasti etten ollut tulossa takaisin, mutta sen sijaan minä vain pakenin.

Ulko-ovi pamahti kiinni.

Mikä pettymys.

Napsautin hopeisen puuterirasiani kiinni ja laskin sen huolellisesti pöydälle hajuvesien viereen. Vedin syvään henkeä, tarkastelin itseäni peilistä ja pakotin itseni hymyilemään.

Lopputulos oli irvokas.

Vihasin väriäni. Ihoni oli menettänyt eloisan hehkunsa, koska olin ollut niin kauan poissa Kuubasta. Kaipasin kotiin ja äkisti sydäntäni kivisti.

Koska ei ole kotia ilman sinua.

Suljin silmäni.

Minä kaipaen sinua, Markus. Hän muistutti minua sinusta kun olit nuori, mutta hän ei ole sinä. Yksikään heistä ei ole sinä.

Nousin tuolilta ja kävelin yrttien luo. Raotin pienen pullean saviruukun kantta ja nuuhkaisin tummaa lientä sen sisällä.

Tymäkkä tuoksu.

Kava ja valeriaana olivat valmiita, mutta vanhaan reseptiin lisäämäni kärsimyskukka tarvitsi vielä hieman lisää aikaa, sitten liemi tuoksuisi ja maistuisi makeammalta.

Ja olisi selvästi edellistä erää vahvempaa.

Vilkaisin kelloani.

Aurinko nousee pian, yön pimein hetki on käsillä.

Oli siis aika.

Kävelin ympäri sviittiä ja keräsin kaikki sen seinillä olevat peilit yhteen. Vein ne yksitellen sviitin pienimpään huoneeseen, jonka seiniä peitti tumma murattikuviainen tapetti. Valitsin sen, koska tummat seinät nielivät tehokkaasti huoneesta kaiken valon.

Asettelin peilit nojaamaan seiniä vasten ja sytytin kynttilän jokaisen peilin eteen. Suljin huoneen oven, sammutin valot ja istuuduin parkettilattialle peilien muodostaman ringin keskelle. Kynttilöiden liekit väpättivät, ja niiden takana tumma kuvajaiseni heijastui peileistä.

Olin kuin varjo itsestäni.

Valmis tekemään asioita, joita en ennen olisi voinut kuvitellakaan tekeväni.

Levitin kämmeneni kiinni lattiaan ja suljin silmäni. Istuin ja hengitin pimeyttä. Annoin lihasteni rentoutua, leukani laskeutua rintaani vasten ja hiusteni valahtaa kasvojeni ylle.

Ajattelin aviomiestäni.

Hänen kasvojaan ja kehoaan, hänen matalaa ääntään. En pystynyt itse astumaan rajan ylitse, mutta pystyin tulemaan häntä sille vastaan. Kutsuin aviomiestäni, joka oli liittynyt Rajaväkeen vuosi sitten, kun hän oli kuollut auto-onnettomuudessa.

”Mi amor, kuuletko minua? Kuuletko vereni kohinan, sydämeni sykkeen? Seuraa sitä kuin virtaa luokseni.”

Markuksen löytäminen Yöpuolelta kävi jokaisella kerralla vaikeammaksi. Hän alkoi harhailla pimeässä minusta yhä

kauemmas eikä löytänyt aina luokseni. Tällä kertaa kuitenkin tunsin hänen läsnäolonsa lähes heti. Se kiersi minua peilistä peiliin kuin hän olisi kävellyt ympäri tekemääni kehää. Pystyin melkein haistamaan hänen hikensä ja tuntemaan hänen partansa hyväilevän niskaani.

Ihoni meni kananlihalle.

Selkäni takana rokokootyylisen peilin edessä oleva kynttilä sammui.

”Markus?”

Käännyin ympäri ja hivuttauduin peilin eteen. Se ei näyttänyt enää kuvajaistani, ainoastaan pimeää. Siirsin kapeaa savua käryttävän kynttilän tieltäni ja asetin kämmeni peilin lasia vasten.

”Löydä luokseni rakas...”

Miehen suuri kämmen nousi esiin pimeydestä ja asettui hellästi omaani vasten.

Markuksen ääni kuului vaimeana.

”Olen täällä.”

Saavuin kotiin. Oloni oli outo ja turhautunut. Vedin kotioven niin lujaa kiinni, että siitä kuului kauhea kolahdus. Jos Amanda nukkui edelleen, hän varmasti heräisi siihen. En jaksanut välittää. Näössänikin oli jotain vikaa, minun oli vaikeaa tarkentaa katsettani mihinkään. Päätäni särki.

Jotain oli järkkynyt minussa viime yönä perusteellisesti.

Olin herännyt täysin romuna ja India oli mustelmilla, mutta uskottelin silti itselleni että tästä ei voinut vielä mitenkään vetää mitään ilmiselviä johtopäätöksiä, sillä *minä* en ikinä löisi naista enkä ikinä antaisi tilanteen mennä niin pitkälle asiakkaan kanssa

Otin takin pois päältäni, ja kylkiluitteni yllä olevia lihaksia vihlaasi kuin niitä olisi potkittu. Kipu pakotti minut pysähtymään.

Vai antaisinko?

Ehkä syyllisyys siitä mitä olin viime yönä tehnyt oli vienyt muistini, ehkä olinkin juonut enemmän ja tehnyt enemmän kuin minun piti. Häpeän syyllistävä kynsi pisti rintaani.

Amandan tavarat lojuivat tapansa mukaan sikin sokin eteisen lattialla, ja melkein kompastuin hänen keskellä käytävää oleviin korkokenkiinsä. Katumukseni hävisi ja päässäni napsahti.

Kuinka... monta... kertaa minun oli sanottava että nosta ne helvetin kengät ylös –

”Jyri? Tulitko kotiin jo nyt?”

Kävelin makuuhuoneeseen valmiina raivoamaan Amandalle, mutta nähtyäni hänet pysähdyin. Amanda makasi aamu-unisena sängyllä yllään vain vanha kulahtanut Nirvanan t-paitani, se joka korosti hänen naisellisia muotojaan juuri sopivasti.

Läpinäkyvästi.

Sisälläni vellova tunne säilytti voimakkuutensa, mutta vaihto eri uralle. Amanda hieroi unisena silmiään, mutta ei jaksanut edes nousta istumaan. Hän kellahti kyljelleen ja kahmaisi peiton paljaiden jalkojensa väliin, halasi sitä ja sulki jälleen silmänsä. Hän näytti niin –

avuttomalta.

Aggressiivisuuteni levisi päässäni tunteiden sekamelskaksi, josta en saanut mitään tolkkua. Tiesin vain että olin erittäin latautuneessa tilassa. Ihoani kihelmöi.

Istuin sängylle ja laskin käteni Amandan jalalle.

”Jyri, voitko tehdä aamiaista? Mulla on hirveä nälkä ja tarvitsen kahvia. Paljon kahvia.”

Önähdin myöntymisen merkiksi. Olimme olleet yhdessä jo useamman vuoden ja tilanne petipuuhissa oli muuttunut yksitoikkoiseksi. Työni oli alkanut kiristää välejämme, mikä omalta osaltaan vaikutti seksielämäämme. Viime aikoina

tilanne oli kuitenkin hieman parantunut, osittain siksi että olimme alkaneet kokeilla kaikenlaista uutta. Silitin hänen jalkaansa ja sain idean.

Nousin nelinkontin Amandan ylle ja otin hänen ranteistaan kiinni.

Minä käskin häntä levittämään jalkansa.

Amandan silmät levisivät lautasiksi, hän meinasi purskahtaa nauruun. Hän sai hillittyä itsensä kun näki, että olin vakavissani. Kuulin silti tukahdutetun naurun jälkivärinän hänen äänessään.

”Jyri, luulen että tämä toimii paremmin jos et sano mitään.”

Amanda väänsi vartalonsa viekoittelevaan asentoon, kuin pin up -tyttö.

”Mitä jos vain teet mitä sinun täytyy?”

Minulla oli epämääräinen tunne, etten ollut enää ollenkaan oma itseni. En ollut varma toteutinko omia vai jonkun toisen mielitekoja.

Näin Amandan ilmeestä, että tämä leikki jäisi yhteen kertaan. Hän oli kyllä innostunut, mutta enimmäkseen yllättynyt ja hieman pelästynyt. Pyytämällä minua olemaan hiljaa hän oli suututtanut minut. Päätin sillä hetkellä etten kysyisi häneltä mitään. En lupaa, en ohjeita, tekisin vain mitä halusin. Mitä minun täytyi tehdä. En tietenkään oikeasti satuttanut häntä, mutta ajoittain oli sekin siinä rajalla.

Makasimme sängyllä vierekkäin. Minä mahalleni ja Amanda selällään. Emme sanoneet toisillemme mitään, mutta hiljaisuus kertoi kaiken tarvittavan. Yritin prosessoida mitä juuri oli oikeastaan tapahtunut. Olin hetkellisesti tyydyttänyt tarpeen, jonka olemassaolosta en ollut ollut tietoinen. Tapahtunut tuntui kaiulta, kuin olisin tehnyt saman aikaisemminkin.

Amanda laski kätensä selälleni ja alkoi tarkastella kehoani huolestuneen näköisenä.

”Teinkö minä kaikki nämä jäljet sinulle?”

Nousin ylös ja kävelin vessaan.

Avasin peilikaapin ovet ja katselin niistä itseäni. Pitkät syvät kynnenjäljet kulkivat selkäni poikki ja lapaluitteni päällä oli suuri alue verisiä pieniä pilkkuja, kuin neulojen jäljiltä.

Tai pikemminkin jonkinlaisen raipan.

Amandakin tuli katsomaan ihoani paremmassa valossa. Hänen huolestunut ilmeensä vaihtui epäilevään, ja hän otti askeleen minusta pois päin.

”Ei. Nämä ovat selvästi vanhempia jälkiä.”

Tuijotimme toisiamme pitkän aikaa, mutta en tiennyt mitä sanoa.

Tunsin mieleni olevan yhtä irrallaan itsestäni kuin löysä hampaani oli ruumiistani. Tilanteen katkaisi onneksi kännykkääni saapuneen viestin ääni. Nappasin kännykän pöydältä, käänsin selkäni Amandalle ja luin viestin. Se oli India, hän tarjosi viisinkertaisen summan jos palaisin hänen luokseen tänä iltana.

Amanda kimitti jotain pettämisestä kovaan ääneen vieressäni, mutta olin kuuroutunut. Mieleni myllersi, punnitsi kuumeisesti vaihtoehtoja ja sulki ulkopuolelleen kaiken epäolennaisen, mukaan lukien itesuojausvaistonni. Vakuuttelin itselleni, että minä todella halusin ne rahat, mutta halusin myös jotain muuta. Jotain mikä ei vielä onnistunut muotoutumaan ajatuksissani ymmärrettäväksi.

Aina kun järkeni yritti huutaen muistuttaa minua vammoistani ja oudosta muistinmenetyksestäni, jokin sisälläni vaimensi sen.

Amanda ryskäsi makuuhuoneessa, kuulosti siltä että hän pakkasi teatraalisesti kamojaan. Pulssini nousi välittömästi kattoon. Kehoni kyllä tunsu sen hädän, jonka Amandan

lähtöaiheet minussa herättivät, mutta mieleni näki vain Indian. En tiennyt mitä tehdä.

Yhtäkkiä metelöinti lakkasi.

Amanda oli alkanut itkeä. Se lohduton ääni liikautti minua ja onnistuin jo melkein havahtumaan kummasta turtuudesta, kun minut lukittiin sijoilleni. Jokin sisälläni heilautti vaakaa Indian suuntaan.

Se oli niitä unia, joissa tiesin uneksivani. Avasin unessa silmäni ja kehoni oli muuttunut raskaaksi. Raajani liikkuivat kömpelösti ja päässäni humisi, kuin olisin ollut veden alla. Kun nousin istumaan sängynlaidalle, silmissäni sumeni ja hahmotin etäisyyksiä huonosti. Halusin seistä, mutta jalkani eivät vielä kantaneet.

Uni oli yllättävän realistinen. Olin taas Indian hotelli-huoneessa, ja kaikki näytti vastaavan todellisuutta. Tunsin Indian kädet hartioillani, ne siirtyivät vähitellen alemmas pitkin selkääni ja asettuivat lantiolleni. Tunsin etäisesti pienen nykäisyn, kun flanellipaitani helma vedettiin pois farkuista.

India riisui vaatteitani.

Avasin suuni pyytääkseni häntä hidastamaan tahtia, mutta ulos tuli vain käsittämätöntä mongerrusta. Mieleni ja lihasteni välillä oli sumu, joka esti minua toimimasta niin kuin halusin. India nousi sängyltä seisomaan eteeni ja siirsi kädellään hitaasti yöasunsa toisen naruolkaimen alas, niin että toinenkin valahti sen perässä. Hän seiso i edessäni alasti ja hymyili lämmintä, estotonta hymyä.

Puhuin Indialle, mutta en erottanut sanojani. Kuulostin erilaiselta, matalammalta, joltain toiselta. Järkytin itseäni antamalla Indialle suoran käskyn polvistua eteeni.

Hän totteli minua.

Jalkani lihakset löysivät jälleen voimansa, ja nousin

seisomaan hänen eteensä. India oli polvillaan ja katsoi lattiaan, mutta laitoin etusormeni kevyesti hänen leukansa alle ja ohjasin hänet katsomaan minua silmiin. Joku puhui taas kauttani, ja tällä kertaa keskityin ja onnistuin erottamaan sanat.

”Minä kaipas sinua...”

India hymyili ainoastaan silmillään.

Hän oli asettautunut jonkinlaiseen rooliin, josta ei suosittunut irtautumaan. Jätin Indian polvilleen ja kävelin sängyn vierellä olevan piirongin luokse. Vedin sen ylimmästä laatikosta esiin kapean naruvyyhdin ja aloin avata sitä.

India vei kätensä selkensä taakse ja asetti ranteensa yhteen.

Sidoin ne tiukasti kiinni kuristuvalla solmulla ja nostin hänet kovakouraisesti ylös lattialta. Kuiskasin hänen korvaansa:

”Haluatko hänen katsovan?”

India pudisti päätään.

Näköni ja kuuloni alkoi pätkiä. Uneni muuttui mustaksi kohinaksi, mutta ei loppunut. Jonkin ajan päästä kuulin huutoa ja erilaisia mäjähdyksen ääniä, kehon rojahduksen lattialle ja naurua.

Kun oikein pinnistin, kuulin kohinan alta Indian pihisevän äänen:

”Kyllä, kiitos.”

Mieleni päälle oli vedetty raskas säkki ja yritin kauhuisani repiä sitä pois. Kykenin edelleen aistimaan käteni ja jalkani toimivan, mutta etäisen turrasti.

Tämän oli oltava unta, olen siitä varma, koska minä en koskaan toimisi näin. Minä en koskaan, KOSKAAN tekisi naiselle mitään tällaista.

Jopa säkkini läpi minä haistoin Indian.

Hänen hajuvetensä tuoksu oli muuttunut täyteläisemmäksi,

sillä siihen oli sekoittunut hikeä. Sokeudestani huolimatta tunsin hänen kuuman, kostean hengityksensä lähellä huuliani. Hänen äänensä omaksui saman auktoriteetin, millä olin puhunut hänelle aiemmin.

”*Sinun* vuorosi.”

Heräsin jälleen Indian sängyllä, mutta minulla ei ollut mitään muistikuvia paluusta hänen luokseen. Sisälläni kiersi kummia, ristiriitaisia tunnetiloja. Aamuaurinko paistoi silmiini valkoisten verhojen lävitse. Krapulainen päänsärky jyskytti ohimoillani.

Tärisin kauttaaltani ja pelkäsin menettäneeni järkeni.

Näkemäni outo, kuumeinen uni vellooi sisuksissani edelleen. Se oli ollut kuin sekoitus sitä mitä halusin Indian kanssa tapahtuvan ja mitä pelkäsin tapahtuvan, ja jotain muuta.

Jotain vaarallista.

India oli jälleen herännyt ennen minua ja hävinnyt jonkin. Nousin maristen sängystä ja pitelin päätäni. Koko kroppaani särki. Avasin kirvelevät silmäni ja näin viinikarahvin edessäni pöydällä. En olisi halunnut juoda, mutta arvelin että se veisi terän järkyttävältä päänsäryltäni. Kaadoin viiniä ensin vähän, mutta väsyneenä ja hajamielisenä kaadoinkin lasin epähuomiossa melkein täyteen. En jaksanut välittää. Jopa hiuksiini sattui.

Olin juuri kiskaisemassa kertaheitolla koko lasin, kun ehdin sivusilmällä havaita Indian seisovan vieressäni. Hänen katseessaan häilähti oudon huolestunut ilme, jonka hän onnistui peittämään vain hetken liian myöhään.

”Eihän sinua haittaa, että otan lasillisen?”

Indian vastaus oli ristiriidassa hänen kireän ruumiinkielensä kanssa.

”Ei tietenkään mutta ei *liikaa*, jos sopii.”

Indian ääni oli korkea ja käväisi hänelle epätavallisessa

nuotissa, mikä herätti epäilykseni.

Intuition aktivoitumiseen ei loppujen lopuksi tarvita aina paljoa. Se korostetun huoleton, falsettimainen vastaus avasi silmäni huomaamaan asioita, joita en aikaisemmin ollut pitänyt merkittävinä.

Ensinnäkin makuuhuoneessa oli aina epätavallisen hämää, ehkä tarkoituksella.

Toiseksi hän oli ojentanut minulle ensimmäisenä iltana viinilasillisen melkein välittömästi. Vaistoni ohjaamana nostin pitelemäni viinilasin ylös kasvojeni eteen, niin että kattolamppu läpivalaisi juoman. Erotin juuri ja juuri pieniä tummia hitusia huljuvan sen seassa. Omituinen, yrttinen maku oli selvästi niistä peräisin. Kuten todennäköisesti myös uneni ja muistinmenetykseni.

Olin raivoissani.

Ties mitä myrkyä olin mennyt hyväuskoisena juomaan.

”Sinä *huumasit* minut, niinkö?”

India ei näyttänyt erityisen katuvalta.

”Se nyt on aika voimakas ilmaisu. Minä lähinnä pyrin rentouttamaan sinua. Olit vain niin hermostunut.”

Paskapuhetta.

Minun jännittämiseni ei olisi häntä niin paljon liikuttanut.

”Oletko aivan varma, että haluat käsitellä tämän asian näin? Annan sinulle vielä yhden mahdollisuuden kertoa, mistä tässä on oikeasti kyse. Seuraava liikkeeni onkin sitten viedä tämän lasillisen jämat poliisille tutkittavaksi.”

India istuutui alas, mutta näin ettei hän tuntenut itseään millään tavalla uhatuksi, mikä ärsytti minua suunnattomasti. Mielessäni alkoi pyöriä mahdollisia syitä, miksi hän oli halunnut minusta tajuttoman yön ajaksi. Ehkä hän halusi nukkuhan seurakseen, mutta ei luottanut siihen että minä olisin luotettava.

Ei. Ei se voinut olla mitään niin viatonta.

Jäljet ihossani, romuttunut oloni, hän oli tehnyt minulle jotain muutakin. Uuden ajatuksen myötä kylmä hiki kasteli selkäni.

Se oli ollut joku muu.

Joku joka oli tullut huoneeseen sen jälkeen, kun olin menettänyt tajuntani. Tämä uusi näkökulma asetti uneni aivan uudenlaiseen perspektiiviin. Halusin oksentaa.

Mieleni alkoi kerätä kierroksia.

”Hyvä on, kerron sinulle kaiken”, India sanoi.

Yritin pitää itseni kasassa ja istuin pötkelönä sängylle.

Okei, sitten minun piti vain kysyä. Minä halusin ja toisaalta en halunnut tietää.

Ääneni oli ontto.

”Täällä oli joku kolmas ihminen, mies. Minä muistan hänet. Epäselvästi, mutta olen varma siitä.”

India näytti rentoutuneemmalta.

”Olet oikeassa. Se oli minun mieheni.”

Nauroin ääneen.

Osittain siksi että olin niin järkyttynyt, osittain siksi että India oli selvästi järjiltään.

”Mitä ihmettä sinä oikein selität?”

India hymyili vaisusti.

”Arvelinkin että toimistossa sinulle mainittiin minun olevan leski. Mieheni on kuollut, kyllä. Mutta hänen kaikkunsa on vielä läsnä. Jonkin aikaa. Sekin on tosin häviämässä. Siihen minä tarvitsin sinua, olemaan hänen ruumiillinen linkkinsä meidän maailmaamme. Viime öiden ajan sinun kätesi oli hänen kätensä, jaoitte tilapäisesti kehosi. Juottamani aine teki sulautumisen helpommaksi. Se ei jätä mitään pysyviä vaurioita kehoosi. Jos olisit ollut täysin tajuissasi, mielesi olisi hylkinyt miestäni enemmän, ehkä jopa torjunut hänet täysin.”

Minun oli mietittävä hetki kuulemaani.

India näytti olevan tosissaan. Tavallaan kaikki mitä hän kertoi kävi järkeen. Aloin muistaa hänen miehensä äänen ja erinäisiä pätkiä keskustelusta.

”Miehesi sanoi että olin *täydellinen*. Mitä hän sillä tarkoitti?”

India nousi tuolistaan ja käveli luokseni kuin kissaeläin. Hän istuutui hitaasti viereeni sängylle irrottamatta minusta katsettaan.

”Olemme etsineet sinunlaistasi kauan. Mikä tahansa ihmiskeho kelpaa mieheni nukeksi hetken verran, mutta erot niiden välillä ovat suuria. Markuksen ja minun mieliteot ovat harvinaislaatuksia. Ne eivät ole jokaisen makuun. Mieheni osaa kyllä käyttää ihmismielen riivauksesta kokemaa shokkia hyväkseen ja kykenee osittain sammuttamaan toisen persoonan siksi aikaa, kun hän jakaa ruumiin, mutta ihmismieli tappelee silti elintilastaan. Tietoisesti ja tiedostamattomasti. Silloin kun me leikimme keskenämme, vallattu mieli jollain tasolla tietää mitä tapahtuu. Jos se mitä teemme järkyttää isäntämieltä liikaa, yhteys hänen ja mieheni välillä alkaa pätkiä pahasti. Se taas voi olla vaarallista kaikille, minulle, miehelleni ja isäntämielelle. Yhden miehen mieli järkytyi niin pahasti, että sen jälkeen kun mieheni poistui hänestä hän jäi jonkinlaiseen loukkuun päähänsä. Hän ei löytänyt enää tietoiselle tasolle.”

Tähän asti olin luullut olevani hyväkin ihmistuntija. Katsoin Indiaa ja tajusin millainen tappajan luonne kauniin kuoren alla piili. Hän laski kätensä lempeästi polvelleni.

”Tiesin ettei niin voisi käydä sinulle. Näin heti että olit erilainen. Sinussa on se jokin, mikä asuu myös minussa ja miehessäni. Sellainen särö, jota useimmat ihmiset pelkäävät itsessään ja jonka he pyrkivät tukahduttamaan koko elämänsä ajan.”

Pulssini alkoi kiihtyä, minä tiesin mistä hän puhui.

”Mieheni kertoi, että kun hän asettui sinuun, hän tunsi nälkäsi. Kun hän vei ensimmäisenä yönä näkösi, tulit melkein hulluksi. Revit mielesi ympärille luotua häkkiä mieli-puolisesti, koska halusit nähdä ja osallistua.”

Siirsin hänen kätensä pois polveltani.

Yritti India oikeuttaa tätä miten päin vain, niin tosiasia oli, että hän ja hänen miehensä raiskasivat mieleni. Vaistosin että Markus oli edelleen jollain tasolla minussa läsnä.

Kuin likainen tahra. Nousin ylös.

”Tämä oli tässä.”

Lähdin ulko-ovea päin. Kiskaisin sen auki ja olin jo puoli-liksi ulkona, kun India huusi perääni.

”Tarjoan sinulle *kymmenkertaisen* summan, jos teet sen vielä kerran.”

Pysähdyin.

Ja jostain käsittämättömästä syystä minä ihan oikeasti harkitsin hänen ehdotustaan.

”Se on paljon rahaa yhdestä ainoasta yöstä. Haluan vain hyvästellä mieheni. Tiesimme kyllä että tämä hetki tulisi. Minulla ei ole enää aikaa etsiä toista henkilöä, enkä tule löytämään ketään yhtä sopivaa kuin sinä. Myönsit sitä tai et, olet kaltaisemme. Jossain syvällä, missä nälkäsi asuu. Minä pyydän sinua...”, India kujersi.

Minun täytyi olla päästäni vialla, sillä vastasin:

”En aio juoda mitään. Annan sinulle yhden tunnin miehesi kanssa. Siinä kaikki. Kymmenkertaisesta hinnasta.”

Kuolemani oli parasta, mitä avioliitollemme oli koskaan tapahtunut. Se vapautti meidät välinpitämättömyydestä, joka oli vuosien aikana hiipinyt parisuhteeseemme. Ensimmäisen vierailuni tarkoitus oli ainoastaan ollut jättää Indialle hyvästit, mutta en pystynyt siihen. Silloin olin ollut vielä voimissani, koska kuolemastani oli kulunut niin vähän aikaa.

Yhteyteni eläviin oli ollut suurempi. Pystyin lainaamaan sopivan ohikulkijan kehoa itse ja ilmestymään kotiovellemme.

Meillä oli ollut silloin tuuria. Mies jonka kehoa olin lainannut oli ollut päästään hieman vialla. Hänen taipumuksensa olivat enemmän tai vähemmän vinoutuneet. Kun näin taas Indian, olin niin onnellinen ja rentoutunut voidessani koskea taas vaimooni, että hetken ajaksi mies oli onnistunut viemään minulta hallinnan.

Hän oli tarttunut Indiaan ja lukinnut tämän kehon tuolille kivuliaaseen asentoon. Ennen kuin hän ehti tehdä enempää, sain onneksi miehestä otteen ja vein häneltä tajun. Pyytelin Indialta vuolaasti anteeksi, pelkäsin hänen traumatisoituneen iäksi. India ei kuitenkaan ollut pelkästään kunnossa, vaan kiihottunut. Aivan uudenvuoden tavalla. Kahdenkymmenen avioliittovuoden aikana rutiiniksi hioutunut kanssakäymisemme loppui siihen.

Me kukimme.

Vaimoni persoonallisuus muuttui leikkimme kehittymisen myötä rennommaksi, vapautuneemmaksi. Kuolemani myötä hän hallitsi elämäänsä aivan uudella tavalla. India löysi itsestään puolen, jota hän oli tietämättään laiminlyönyt koko ikänsä. Jossain syvällä hänessä piili kyltymätön nainen, joka halusi tulla satutetuksi.

Hän testasi itseään yhä rankemmin ja teki minusta rankaisijansa. Tuomion langetti kuitenkin aina hän itse. Halusin tehdä vaimoni onnelliseksi, mutta tilanne oli alkanut karata käsistä. Aloin kadottaa otteeni eläviin, ja leikkimme muuttui aidosti vaaralliseksi. Vaarallisemmaksi kuin uskoin Indian tajuavankaan.

Hienomotoriikkani ei ollut enää entisensä. Otteeni lainaamiseen lipsui. Saatoin tukistaa Indiaa liian lujaa tai päästää irti hieman liian myöhään. Mielet, joille lainaamani ruumiit kuuluivat, eivät sulattaneet läsnäoloani. Ne hylkivät

tunteitani ja ajatuksiani, järkyttyivät leikeistämme.

Se johtui Yöstä.

Pimeää tihkui mieleeni yhä enemmän, ja siksi elävän ihmisen luonnollinen, terve mieli hylki sitä myrkyllisenä. Olimme jo luopuneet eniten tarkkuutta ja varovaisuutta vaativista leikin muodoista, mutta India kaipasi niitä.

Minun alkoi olla vaikea keskittyä yksinkertaisiinkin asioihin. Yöpuoli oli alkanut vääristää persoonaani. Minun ei koskaan ollut tarkoitus jäädä näin pitkäksi aikaa, enkä oikeastaan uskonut pystyväni siihen. Tiesin ylittäneeni jonkinlaisen luonnollisuuden rajan. Muistan sen täsmällisen hetken, kun Luonto kutsui minua. Se oli lämmin tunne, kuin äiti joka pyysi minua luokseen.

Kun käänsin sille selkäni, lämpö hävisi ja Yö tuli sen tilalle.

Kaikki leikkimme muodot eivät vaatineet lainkaan kipua. Ainoastaan tahdonvoimaa ja täydellistä keskittymistä.

Alistumista.

Joskus leikin aikana minä kuitenkin unohdin, että oli kyse Indiasta. En ollut kertonut hänelle että meillä oli yleisöä. Rajamaailman Puolielävät katselivat meitä mielellään. Ne eivät tosin ymmärtäneet leikkimme tarkoitusta, vaan yllyttivät minua satuttamaan Indiaa oikeasti. Pahasti. Peruuttamattomasti. Joskus minä hämmennyin ja aloin luulla niiden ehdotuksia omiksi ajatuksiksi.

Aina välillä India halusi, että jätin asuttamani miehen tietoiseksi itsestäni, läsnäolevaksi.

Mies toimi silloin katsojana, mutta en pitänyt siitä. Halusin mieluiten olla Indian kanssa kahden, niin kahden kuin ruumista lainatessaan voi olla. Saatoin muuttua mustasukkaiseksi, äkillisen tietoiseksi siitä, että India makasi tavallaan muiden miesten kanssa, vaikka tiesin kyllä hyvin mikä tilanteemme oli.

Minä *tarvitsin* lihapuvun itselleni.

Mustasukkaisuudesta oli kuitenkin vaikea päästää irti. Tunteitteni kontrollointi oli muuttunut melkein mahdotto-
maksiksi. Jos Yö alkoi nousta minussa täysin hallitsemattomasti,
minun oli pakko saman tien irrottaa otteeni lainakehosta ja
jättää hänet kaksin Indian kanssa. Se oli sietämätöntä.

Emme voi jatkaa näin ikuisesti.

Minä liukenin ja minua pelotti arvailla minne. Laina-ajal-
lani oli pakosti hintansa, mutta India oli kuitenkin sen ar-
voinen. Olin puhunut Puolielävien kanssa, jotka eivät olleet
kaltaisiani amatöörimäisiä kaikuja. Ne olivat ryömineet
yössä jo silloin, kun kuu oli ollut nuori. Minulle oli vihjattu
mahdollisuudesta, jonka avulla voisimme olla Indian kanssa
yhdessä.

Ei ikuisuutta, mutta melkein.

Se kelpaisi minulle.

Olin kertonut Indialle mitä se vaatisi. Odotin enää, mikä
hänen päätöksensä olisi.

Aurinko laski.

En voinut uskoa että olin taas sortunut.

Minä siis todella meinasin tehdä tämän itselleni.

India oli pukeutunut parhaimpiinsa. Mekko oli yksinker-
tainen, mutta silti kaunis. Sellainen jota nuori nainen olisi
saattanut käyttää kuumana kesäpäivänä. Mieleepi nousi tun-
teita, jotka eivät olleet omiani, aistin niissä surua ja nostal-
giaa.

Mekko herätti Markuksessa muistoja.

India hymyili ja ymmärsin, että hän oli pitänyt tuota sa-
maa mekkoa tavatessaan ensimmäistä kertaa miehensä. Aja-
tus teki minut hieman surulliseksi. Saatoin ymmärtää heitä.
En pystynyt edes kuvittelemaan miltä minusta olisi tuntunut,
jos minun olisi pitänyt hyvästellä Amanda lopullisesti. In-
dia ojensi minulle molemmat kätensä, ja minä tartuin niihin.

Hän kuulosti hermostuneelta.

”Joudumme tällä kertaa tekemään tämän vaikeamman kautta. Kun mieheni astuu mieleesi, sinusta saattaa tuntua hetken todella epämukavalta. Kuin kaikki aistisi ylikuormittuisivat. Se ei kestä kauaa, jos et pistä hanttiin. Yritä vain rentoutua.”

Nyökkäsin ymmärtäväni, vaikka todellisuudessa en ollut lähimainkaan valmis siihen mitä tuleman piti.

”Minä kutsun nyt miestäni. Olet hereillä kun siirtymä tapahtuu, joten se ei jää sinulta huomaamatta. Älä päästä käsistäni irti.”

India sulki silmänsä ja oli pitkän aikaa vaiti. Murskaava paine alkoi nousta kehossani.

Markus.

Indian ääni oli vakava.

”Älä liiku.”

Se oli ainoa asia mitä halusin tehdä. Paeta, heti.

Tämä on todellista, tämä tapahtuu oikeasti, kohta sattuu.

Tein parhaani tukahduttaakseni reaktioni.

Tunsin vieraan läsnäolon ensin takaraivossani, sitten selkärangassani ja käsissäni. Markus käskytti ensin päätäni nähdäkseen annoinko sen kääntyä, sitten hän liikutti kättäni nähdäkseen nousiko se hänen tahtonsa mukaan. Pakostikin minä hannasin hieman vastaan, eikä se jäänyt huomaamatta.

Indian kynnet puristuivat käskevästi käsiini.

”*Anna olla*, se vain sattuu enemmän jos taistelet vastaan. Mitä nopeammin annat periksi, sitä nopeammin tämä on ohi ja saat rahasi.”

Vaistoni sanoi että oli aika paeta, mutta samalla tiesin että oli jo liian myöhäistä. Lakkasin pyristelemästä vastaan, ja se tuntui jokseenkin siltä kuin minut olisi nostettu reikille roikkumaan. Olin typerästi luullut, että kun tein tämän kerran tietoisesti, olisin kyennyt säilyttämään jonkinlaisen

kosketuksen kehooni. Olin kuitenkin väärässä. Tämä tuntui lopulliselta, kuin kuolemalta.

Kehoni kontrolli oli menetetty.

Kuin neliraajahalvaantuneena minä huusin hätääni pääni sisällä.

India suuteli miestänsä, silitti hänen hiuksiaan ja laski päänsä hänen rinnalleen. Se olisi ollut sydäntä särkevää, ellen olisi ollut niin paniikissa. Miehen suru aaltoili ylitseni. Hän haistoi Indian hiuksia ja kuiskasi rakastavansa tätä enemmän kuin elämäänsä. India vetäytyi äkisti irti miehensä syleilystä ja katsoi maahan. Hän itki ja peitti kasvonsa käsillään.

”Minä en pysty tähän, meillä ei ole tarpeeksi aikaa. Tämä ei voi mennä näin.”

Markus pysyi vaiti. Tunsin että hän halusi sanoa vaimolleen jotain rauhoittavaa, mutta ei keksinyt mitään. Hän oli liian murtunut. India palasi miehensä syliin. Hänen kätensä puristivat lihaani lujaa ja epätoivoisesti. Jonkin ajan päästä India lakkasi viimein itkemästä, ja hänen kätensäkin rentoutuivat. Vaikutti siltä että hän alkoi hyväksyä sen, että heidän aikansa oli lopussa. Tuntia ei ollut jäljellä enää kovin kauan. Hänen äänensä kuulosti nyt rauhalliselta.

”Markus, muistatko kun puhuimme siitä, että vahvojen rakkaus kestää iäisyydenkin?”

Hänen miehensä sydän ja sen mukana oma sydämeni alkoi lyödä kiivaammin.

”Muistan. Tarkoitatko todella että sinä olet tehnyt päätöksesi? Oletko aivan varma?”

India otti miehensä pään käsiinsä ja hymyili.

”Kyllä. Minä valitsen olla vahva.”

Pulssini kiihtyi entisestään. Indian ääni muuttui kärkeväksi.

”Tee se nyt rakas, ennen kuin hän pystyy estämään sinua.”

Mitä hän oikein tarkoitti?

Linkki minun ja hänen miehensä välillä voimistui moninkertaiseksi. En ollut varma mitä minun olisi pitänyt tehdä, en pystynyt päättämään, joten hän päätti puolestani.

Markus otti Indian kuristusotteeseen.

”Minä tuon sinut nyt luokseni, oletko valmis? Oletko aivan varma?”

India nyökkäsi. Hän oli aluksi rento, niin rento kuin kuristusotteessa voi olla, mutta lopulta luonnon luoma itsesuojeluvaisto kytkeytyi päälle. India tarttui käsivarsiini ja kynsi niitä, yritti yltää silmiini mutta ei onnistunut. Hän potki villinä, kunnes hänen varpaansa kipristyivät kaarelle ja hänen kasvojensa iho vaihtoi väriä. Mies ei irrottanut otettaan vielä silloinkaan, kun Indian keho meni veltoksi. Hän jatkoi kuristamista, kunnes Indian henkitorvi rusentui kasaan.

Ulko-oven edustalla kuului askelten ääniä ja kiivasta väitelyä. Viereisessä sviitissä oli selvästi kuultu taistelumme äänet ja apua oli soitettu. Joku kolkutti oveen. Kuulin heleän mutta samalla hermostuneen naisen äänen huhuilevan minua, kyselevän oliko kaikki kunnossa.

Olimme nelinkontin sängyllä, Indian ruumiin yllä.

Markus laski päänsä Indian rinnalle ja kuunteli sydäntä joka ei enää lyönyt. Sielu oli jättänyt ruumiin. Mieleni koki kummallisen havahtumisen, kuin häijyn laskuhumalan. Tahtoni kykeni taas liikuttamaan ruumistani, ja miehen läsnäolo liukeni päästäni.

Hän oli poissa. Kuten myös India.

Kykenin vain tuijottamaan paniikissa hänen ruumistaan. Oveen koputettiin taas. Ensin rauhallisesti, sitten käskävästi. Ovi vaadittiin avaamaan välittömästi, mutta en pystynyt liikkumaan. Enkä ajattelemaan. Ajatukset kuten murhasyyte ja vankimielisairaala hyydyttivät mieleni. Hotellivirkailijan avain kääntyi oven lukossa.

Hitonhauta

1695 nälkäkesä, Laukaa
Ignatius

Murruin wiimein. Päätin tehrä sen mitä wakaana miähenä wannoin ett'en coskaan tekisi ikänäns elincautenans. Laatikon. Mutt' kun on nälkää nijn cauan nähny ja perkelettein huutoja piän sisällä kauan cärsinny, nijn wiheljäisyys woittaa lopult wäkevämmänki miähen. Liikaa koetuxia on ollut täsä elämäsä. Olen melkein alcanut toiwoa ett'en olisican tähän Walkeuteen syndynytjän. Käändäisi wiimein Jumala pois julman wihans, mutt'en usco että nijn käypi. Jumala ehkä parahin näke, mutta mö inhimiset parahin kärsiwät. Cwliainen olen tähän asti ollut ja parast toiwonut, mutta mahan vain on elämä poliettanut. Ei enemppää woi miehheld enää waatia, ei enemppää ole annettawana.

Walmistin laatikon wainan rumisarcusta ja sissään sine-töin kalman ja turman; juurineen piästä kiskothuja hiuksia, carrelle palaneen lapsucaisen leukaluut, murhaajamiehen kynsiä ja cirkkomaan mustia multia. Sain wiimeisen tarvitseman turmantarwicceen tänään. Hitonhaudan rotcoon oli pahantekons wuoksi cuoliaxi tyrkätty nainen, jonga nimi oli Valeria. Kärsikööt hän iancaickisen rangaistoxen alla. Naisen

miähel on ollut swri sydämen kipu, koska hö wiattomast näki heidän lapsens murhattawan äidin toimest. Piruparka. Yritti miäs costaakin lapsucaisensa puolest, mutta waimo ehti lyödä hukarilla vatsaan ja piilukirveellä piähän.

Otin asiaxeni murhanaisen oikiuden etehen tuoda ja Hitonhaudalla kaiken cansan nähren hänelt kysyin ”mitäs tehnyt olet?” Nainen wain cippurassa nauroi silmät kauhiana, eli tegonsa kielsi ja inhimiset ympärillä oikiutta huutaen waa-tiwat. Iäneni suuren rotcon äärellä jylisi;

Valeria Maariantytär, kelwotoin olet Jumalan Maan päällä käymän, älkööt Jumalan maa pidä sinun päälläsi candaman pahuutesi tächden. Ne jotca lapsucaisen murhan tekewät, pitä rangaixoxen kärsimän, weren wodatettaman ja totisis kivuis cuoleman. Culkian ja pakenewaisen pitä sun oleman Hitonhaudassa, kunnes wiimeisen, todellisen cuoleman olet ansainut ja sen pitä tapachtuman sinä wijmäissnä Duomionpäivänä jonga Jumala suokon meillem armon päiwäxi. Kirottu olcon syömesi ja kijetty olkon Herra Caickiwaldias, Amen.

*Nykypäivä, syyskuu
Nikolai*

Isän hiestä märkä pää retkotti veltona tyynyllä. Kaulan lihakset eivät enää kannatelleet hänen päänsä painoa ja lihat sormet olivat lakanneet nykimästä.

Elämä oli poistunut kehosta.

Lääkäri totesi vaitonaisesti isän kuolleeksi ja lähti.

Tilanne tuntui täysin absurdilta. Olisi luullut, että se hetki kun ihminen kuolee olisi jotenkin maata ravisuttava, hätkähdyttävä, salamoinin säestämä: hetki jonka pystyisi kuvailemaan kaikkine järkyttävine yksityiskohtineen. Todellisuudessa kuolema on ohi ennen kuin sen edes tajuaa,

vaikka seuraisi tarkkaavaisesti koneen lukemaa sydänekäyrää ja kuolevaa.

Ajattelin isoisääni, jota en koskaan ollut tavannut, sillä hän hukuttautui järveen ennen syntymääni, ja isoisoisääni joka oli myös tehnyt itsemurhan nuorena. Ei oma isänikään ollut kuollessaan kovin vanha. Aivan kuin sukumme miehiä vainoaisi kirous, joka vaati meidät kaikki ennenaikaiseen hautaan.

Tulin yhtäkkiä todella tietoiseksi katon halogeenilampun särinästä ja tuijotin huoneen masentavia, keltaisenvihreitä saattokotiseiniä. Yritin käsittää tapahtunutta. Näin isäni kehon edelleen, pystyin koskemaan siihen, haistamaan sen, mutta isää ei enää ollut. Suljin silmäni ja yritin kuvitella mil-laista isän oli olla juuri nyt, siellä jossain pimeässä, missä elämää ei enää ollut.

Istuin huoneessa ties kuinka kauan.

Kun olin viimein nousemassa narisevasta nojatuolista, ääni pysäytti minut.

”Nikolai..”

Isän pää retkotti edelleen samassa asennossa, mutta hänen silmänsä olivat revähtäneet auki.

Hän aukoi minulle hitaasti suutaan.

”Isä! Minä luulin että sinä –”

Hän yritti kuiskata minulle jotain, joten kumarruin lähemmäs ja otin hänen kätensä omaani. Pitelin tiukasti kiinni isän ranteesta ja tajusin, etten tuntenut pulssia. Käsi oli kylmä ja velto. Kuollut. Hänen äänensä kuulosti käheältä.

”Se on ullakolla..”

Isän suu jatkoi liikkumista nukkemaisesti auki ja kiinni. Hänen äänensä ei ollut huulten liikkeen kanssa samassa rytmissä. Silmät olivat jähmettyneet kammottavasti auki, ja hänen villi katseensa lukkiutui minuun.

Nojauduin hieman taaksepäin ja irrotin hänestä käteni.

”Isä?”

Suu jatkoi mekaanista liikettään. Silmät kääntyivät isän päässä hitaasti ympäri ja jättivät näkyville ainoastaan silmänvalkuaiset.

”Nikolai, se *laatikko*... se on ullakolla... *Laatikko*, se... on ullakolla.

Lääkäri sanoi, että joskus ruumiit tekivät pieniä nytkähtäviä liikkeitä, ennen kuin kuolonkankeus otti lihakset rautaiseen otteeseensa ja lukitsi ne paikoilleen. Jätin kertomatta, että olin myös kuullut hänen äänensä, osittain siksi etten oikeastaan ollut varma oliko ääni todella isäni vai suruni puhetta pääni sisällä.

Isän alaston ruumis makasi edessäni laverilla.

Olin tuonut hänen valitsemansa hautajaisvaatteet ja laskin ne hänen jalkoihinsa. Käteni hipaisi isän jalansyrjää, ja kahdinin sen kylmyyttä. Hänen kehoaan peittävät arpikuviot olivat häidin tuskin ehtineet parantua.

Kun isä oli kuullut, että hänellä oli vain muutama kuukausi elinaikaa, hän oli vetäytynyt yksin mökille ja arpeuttanut kehonsa veitsellä. Ei villin itsetuhoisesti tai sattumanvaraisesti, vaan äärimmäisellä tarkkuudella ja huolellisuudella. Monimutkaiset arpikuviot kiersivät hänen kehoaan kuin rengashaarniska, jonka lenkit oli taidolla uurrettu hänen lihaansa.

Kosketin varovasti isän jalkapöytään kaiverrettua omituista symbolia.

Miksi sinä teit näin itsellesi?

Arvet olivat syvät, niiden tekemisen oli täytynyt olla todella tuskallista.

Sinä aina inhosit tatuointeja, et antanut minunkaan hankkia sellaista.

Kuolevat saattoivat tietenkin tehdä omituisia ja luonteelleen epätyypillisiä asioita, mutta *tämä* oli intensiivistä. Osa ihon kuvioista muistutti riimuja, toiset nuolenpääkirjoitusta

ja hieroglyfejä. Isä oli kyllä opiskellut nuorena egyptologiaa ja uskontotieteitä Helsingin yliopistossa, ennen kuin oli vaihtanut kauppateiteisiin.

Oliko lähestyvä loppu saanut sinut ajattelemaan alkua, ja tämä oli sen groteski lopputulos?

Keskellä isän rintakehää sydämen tienoilla oli rosoinen jälki, joka ei näyttänyt kuuluvan arpien kokonaisuuteen. Aivan kuin isä olisi nojannut veitseen ja yrittänyt saada veitseekärjen uppoamaan mahdollisimman syvälle.

Arven keskusta oli sysimusta, varmaan kuivuneesta verestä.

Yrititkö saada sen yltämään sydämeen asti?

Oli tietenkin mahdollista, että isä oli harkinnut lähtevänsä oman kätensä kautta, omilla ehdoillaan. Äiti oli kuollut sydänkohtaukseen vain vuosi sitten, ja siitä oli alkanut isän viimeinen alamäki.

Äidin kuolema oli sinulle liikaa, vai mitä? Enkö minä merkinyt sinulle mitään? Etkö olisi voinut sinnitellä minun vuokseni?

En muista isän koskaan halanneen minua tai pörröttäneen hyväntuulisena hiuksiani, leikkineen kanssani tai antaneen minulle lempinimiä.

Sellainen kevytmielisyys ei kuulunut hänen luonteeseensa.

Olin nähnyt vanhoja valokuvia, joissa hän hymyili leveästi, tanssi äidin kanssa ja nauroi, nojaili kaksin käsin ystäviinsä baarissa. Joissakin kuvissa hän piteli minua vauvana sylissään, nuuhki päälakeani ja tarkkaili touhujani katseessaan isän ylpeys ja rakkaus.

Ne olivat minulle kuitenkin vain valokuvia, eivät muistoja.

Pari vuotta syntymäni jälkeen isän yritys oli joutunut taloudellisiin vaikeuksiin. Perhealbumien otoksissa hänen mielialansa ja ilmeensä olivat muuttuneet: Hymyily lakkasi. Hänestä tuli se mies, jollaisena minä opin hänet tuntemaan.

Äiti kertoi rakastuneensa iloiseen ja vitsailevaan mieheen, mutta en pystynyt uskomaan, että kyse oli samasta miehestä, joka kiersi minut kaukaa jos olin loukannut polveni ja yrittänyt päästä hänen syliinsä.

Jos olin sairas tai osoitin minkäänlaisia heikkouden merkkejä, hän hävisi jonnekin ja vältteli minua. Saatoin nähdä hänen tuijottavan minua jostain kauempaa, silmissään keskittynyt ja arvioiva katse. Isä oli ollut täysin omistautunut työlleen ja etääntyi vähitellen kaikista. Sairastuessaan hän kielsi minua tulemasta katsomaan itseään. Ainoastaan minua. Äitini vieraili hänen luonaan melkein päivittäin. Pääsin isän luokse vasta kun hän oli liian heikko kieltääkseen minua, tai oikeastaan niin taju kankaalla ettei varmaan tajunnut minun istuvan vierellään.

Vähän niin kuin nyt.

Otin isää kädestä.

Ehkä sinä yrittät omalla tavallasi tehdä minusta vahvan.

Mietin paljon sitä millainen mies minun tulisi olla, nyt kun minustakin oli tulossa isä. Halusin että pojastani tulisi vahva ja sitkeä, mutta halusin hänen myös tietävän että rakastin häntä. Isäni asetti riman korkealle uratavoitteiden suhteen, sillä hän oli menestynyt lähes kaikessa mihin oli ryhtynyt.

Kaikessa paitsi isyydessä.

Laskin isän käden laverille ja vedin valkoisen lakanan ruumiin päälle.

Aina välillä isä sairastui, joskus viikoiksi, eikä äidin mukaan pystynyt puhumaan mitään. Tällaisina aikoina hän lukkiutui työhuoneeseensa, mutta minä kyllä kuulin hänen puhuvan itsekseen, kuiskivan ja viskovan tavaroita seiniin. Sairastaessaan isä ei juurikaan juonut tai syönyt.

Äiti kantoi tarjottimella syömättä jääneitä lautasellisia ruokaa hänen huoneestaan takaisin keittiöön. Kun kysyin

mikä isällä oli vikana, äiti sanoi aina että hänellä oli vain joku virus, se menisi pian ohi. Kukaan muu ei koskaan saanut isän kummallista tartuntaa.

Kävelin ovelle ja katsoin häntä vielä kerran.

Hei sitten isä.

Se mikä hänet lopulta tappoi, oli myös mysteeri. Lääkärin mukaan hänen kehossaan oli käynnissä jonkinlainen sammuminen. Sisäelimet alkoivat pettää ja mieli antaa myöten.

Astuin ruumishuoneelta käytävään, ja Laura käveli minua vastaan.

Hän halasi minua lohdutukseksi, otti minua lempeästi kädestä ja vei sen suurelle vatsalleen. Hento, pieni käsi työntyti vatsasta tervehdykseksi. Laura hymyili.

”Ajattelin että voisimme nimetä pojan Emiliksi. Isäsi mukaan.”

Hitonhaudan pohjalla, ajan tuolla puolen

Valeria Mariantytär

Heräsin kamalaan päänsärkyyn. Jokainen luuni oli murskana, mutta pystyin vaivalloisesti nousemaan ylös. Tajusin nopeasti olevani väärällä puolella Hitonhautaa.

Yöpuolella.

Siihen oli vain yksi järkevä selitys. Olin kuollut.

Oli pimeää, mutta kivenlohkareiden keskellä paloi roihuja. Aistini olivat kuolemasta sekaisin. Kipu kehossani tuli ja meni, tunsin välillä tukehtuvani ja yritin sylkeä verta suustani, mutta mitään ei tullut ulos. Haistoin roihujen liekit, märän kallion ja oman vereni, en ihollani, mutta jossain lähellä, irralla itsestäni.

Ruumiini mätäni elävien luona, Rajan toisella puolen.

Ympärilläni alkoi villi, innostunut kiljahtelu. Minut saartettiin. Pyörin ympäriinsä ja yritin nähdä mistä ääni lähti,

pimeä oli kuitenkin liikaa silmilleni. Huuto kimpoili kaikkialta ympäriltäni, kaikui kivisissä rotkon seinämissä ja yltyi. Peitin käsillä korvani, mutta siitä ei ollut apua, meteli läpäisi pääni. Kirkuminen viilsi kallooni asti, kunnes äkisti lakkasi.

Kimeän huudon seasta nousi matalampi ääni, joka vaiensi alleen kaiken muun.

Tähyilin alas rotkoon, missä näkyi liikettä, tumma hahmo lähestyi minua hitaasti. Muukalaisen eteneminen oli vaivalloista, ja hänen päänsä huojui raskaana. Katse alaspäin luotuna hän astui kiveltä toiselle.

Peräännyin ja olin juuri pistämässä juoksuksi, kun miehen ääni puhui.

”Valeria?”

Hän tiesi nimeni. Se ei voinut olla hyvä asia.

”Kyllä. Kuka sinä olet?”

Miehen vetisenä rohiseva nauru sai hänet yskimään.

Olin selvästi kysynyt asiaa, joka oli itsestäänselvyys, ja olin siten osoittanut olevani täysin tietämätön. Avuton. Ympärillämme kuului pientä hihitystä ja vikinää. Kallionseinämien rakoluolissa pilkahteli kiiluvia silmiä. Yritin vilkuilla sivuilleni irrottamatta katsettani miehestä.

Mies nojasi kädellään kallioon, kallisti päätään ja päästi syvältä sisuksistaan äänen, joka sai rotkon ympärillämme tärisemään. Meitä sivusta seuranneet olennot kipittivät kauhuissaan eri suuntiin. Kynnet vihloivat kiviä, kun ne pakenivat paikalta.

Mies nousi raihnaisesti takaisin pystyasentoon ja katsoi minua silmiin.

”Se on minun nimeni.”

Nimi huokui valtaa, sellaista voimaa, joka oli saavutettu tekemällä kyseenalaisia asioita, julmuuksia. Olin itseäni vahvemman olennon seurassa, joten virheisiin ei ollut varaan.

Yritin antaa itsestäni korostuneen heikon, alistuneen

kuvan elekielelläni ja ilmeilläni.

Kysyin häneltä tyttömäisen pelokkaasti, ääni hieman murtuen:

”Mikä tämä paikka on?”

Hän oli hiljaa pitkän aikaa, varmaan nähdäkseen kuinka kiemurtelisin paineen alla.

Mies hymähti huvittuneena, käveli luokseni ja toi kasvonsa aivan lähelle omiani.

En uskaltanut liikkua.

Hänen hengityksensä haisi mädälle, niin kuin sairailta. Rokonarpiset kasvot olivat laihat ja teräväpiirteiset. Nälkiintyneet. Olkapäitä hipovat ohuet, rasvaiset hiussuortuvat heiluivat hänen kasvojensa edessä ja tippuivat vettä. Se mikä hän oli nyt, oli jotain enemmän tai vähemmän kuin ihminen. Miehen silmissä piilevän kuilun pohja oli varmasti ihmismieltä syvempi.

”Pidätkö minua lapsena, Valeria?”

Pysyin vaiti ja vältin turhia liikkeitä.

Tiesin tehneeni virheen, jo nyt. Saisin varmasti hyvin pian selville, kuinka vakava se oli. Yritin miettiä kannattaisiko sitenkin juosta. Hän hiveli karheilla kämmenillään paljaita käsivarsiani ja kuiskasi korvaani.

”Tuntuvatko nämä lapsen käsiltä... sellaisilta pienen, typerän, viattoman olennon käsiltä jota on helppo huiputtaa luulemaan, että se mikä on pahaa, onkin oikeasti hyvää? Että se mikä on voimakasta, onkin muka sääliittävän heikkoa ja alistuvaa?”

Hän hengitti niskaani ja vei kylmän nenänsä solisluuni harjalle.

”Luuletko todella, että minä en haista sitä mikä sinä olet? Millainen nainen sinä olet Valeria? Älä teeskentele heikkoa. Se ärsyttää minua ja kun minä ärsyynyn...”

Hän nappasi kurkunpääni kämmenensä tiukkaan

puristukseen.

”...silloin minä teen asioita jotka saavat sinut toivomaan, että voisit palata ruumiiseesi mätänemään rauhassa.”

Nopea väkivaltaisten mielikuvien sarja välähti mielessäni, kuvia siitä kuinka murhasin mieheni ja paloittelin hänet piilukirveellä navetan edustalla. Muistin äänen, joka lähti hänen reidestään, kun revin sen lopullisesti irti hänen lonkastaan.

Mies nauroi minulle.

Hän silitti päätäni kuin hyväksynnän merkiksi ja antoi ot-salleni rohtuneen suukon.

”Hyvä tyttö, siinähan sinä olet. Älä koskaan piiloudu minulta tai teeskentele olevasi jotain muuta kuin mitä todella olet.”

Hän irrottautui minusta ja käveli muutaman metrin päähän kuin antaakseen tilaa hengittää.

Mies katseli rotkon harjanteille.

”Ja nyt, vastatakseni kysymykseesi missä me olemme. Tämä rotko oli alun perin piilopaikka meille Rajaväen puolieläville.”

Koska mies oli paras mahdollisuuteni saada selville miten selviytyisin uudessa kodissani, päätin udella häneltä mahdollisimman paljon ja sen jälkeen paeta.

Ääneni oli hieman hauras, tällä kertaa ihan syystä, sillä kurkkuuni koski.

”Piilopaikka...?”

Mies nyökkäsi.

”Niin. Pakenemme Luontoa, jonka mielestä meidän ei pitäisi enää olla olemassa ja joka haluaisi palauttaa meidät Maahan. Nyt kun olemme olleet täällä niin kauan, useimmat meistä eivät uskalla enää lähteä. Piilopaikasta tuli eräänlainen vankila tai hauta. Hitonhauta. Luonto alkaa onneksi olla niin vanha, ettei se enää muista kaikkia luomiaan paikkoja,

ja tämä on yksi niistä.

Me jotka emme halua vielä maatua pois, värjöttelemme täällä rotkon uumenissa lähes unohdettuina.”

Aloin tuntea itseni elävältä haudatuksi.

Katselin korkeita kivisiä seinämiä ympärilläni, pimeä tuuli ujelsi rotkossa. Rääsymekko, jonka olin saanut ylteni oikeudenkäynnissäni, oli edelleen hieman kostea sateesta ja tarttui vartaloani vasten. Pääkipuni ei hellittänyt. Vein varovasti käteni takaraivolleni, ja vaikka tunsin pääni olevan ehjä, oimittuisella tavalla tiesin ettei se oikeasti ollut.

”Tiedätkö mitä ruumiillesi on tapahtunut? Mies joka tyrkkäsi sinut alas on vienyt mennessään sydämesi ja aivosi.”

En tiennyt mitä ajatella. Mielikuva siitä iljettävästä, pyylevästä hienhajuisesta miehestä sörkkimästä ruumistani oli enemmän kuin saatoin sietää.

Raivo nousi sisälläni, ja tunsin itseni aivan uudella tavalla häväistyksi.

”Mitä varten hän otti ne?”

Miehen katse vaelsi pitkin kehoani.

”Hän aikoo hyötyä sinusta.”

En ollut varma halusinko todella tietää miten, mutta mies kertoi minulle silti.

”Sinua, kaunokaiseni... ei koskaan luotu heikoksi, tai ihmiseksi. Sinun kohdallasi elämän ja ihmisyyden oli aina tarkoitus olla vain koteloitumisen ensimmäinen vaihe.”

Hän käveli luokseni irrottamatta katsettaan kehostani.

”Sellainen kiduttavan ahdistava vaihe, missä tunnet että olet vankina, koska nahkasi on siivillesi liian kireä ja se kutitsee ajaen sinut vähitellen hulluksi. Kätesi ja jalkasi ovat sidotut, etkä voi olla vapaasti oma itsesi. Sinä, julma murhaajattareni...”

Hän ahmi minua kuilunkaltaisilla mustilla silmillään, ja uskoin että hän halusi joko naida minua tai repiä minut

palasiksi. Todennäköisesti molempia.

”...olet *Kalmankuiskaaja*. Silloin kun Luonto alkoi luoda elämää, se teki kaikenlaisia kokeiluja myös Yöpuolella. Kaikkia olentoja ei ole luotu eläviksi. Elävä ruumis on Kalmankuiskaajalle vain kotelo josta kasvetaan irti, todellinen elämäsi oli aina tarkoitus alkaa täällä yössä. Ja jos minulta kysytään, kaikkein kauneimmat kukat kukkivat ainoastaan öisin.”

Menin hämilleni.

Kukaan ei ollut koskaan nähnyt minua muuna kuin kummajaisena. Pakkomiellettäni kuolemaan ja kuoleviin oli aina pidetty sairaana ja noituutena. Kun lapseni sairastui vakavasti ja tiesin hänen kuolevan pian, en nähnyt mitään vikaa hänen lähtönsä jouduttamisessa. Minun silmissäni kuolemassa oli aina ollut jotain salaperäisen kaunista.

Mieheni oli ajatellut toisin. Hän raivostui minulle, syytti minua murhaajaksi. En halunnut hänen kuolemastaan herkkää enkä armollista. Yksikään mies ei määrällyt, miten minä kasvatin tai hoidin lapseni. Minä olin tyttäreni tähän maailmaan luonut ja yksin minulla oli oikeus hänen hatara kortensa niittää.

”Tämä ei ole loppusi, Valeria. Sinulla on mahdollisuus syntyä Kalmasta takaisin elävien keskuuteen, asuttaa jonkun säälittävän ihmisen lihapuku ja hallita häntä. Sinun elämäsi ei tarvitse rajoittua tänne. Voit liikkua molemmilla puolilla yhdellä ehdolla: valitsemallasi lihapuvulla on oltava sisuksissaan sinun kotelosi tuhkaa.”

Tiesin että entisen kyläni asukkaat tekivät omituisia riittejä kuolleiden ruumiinosilla ja nesteillä saadakseen kosketuksen edesmenneisiin, mutta olin pitänyt sitä lähinnä hölynpölynä, surusta sekaisin menneiden haihatteluina.

Varovainen toivonkipinä leimahti minussa.

Voin paeta täältä.

Yritin peitellä innostumistani, kun kysyin mieheltä:
”Eli voin palata takaisin?”

Nikolai, ullakolla

Olimme muuttaneet Lauran kanssa asumaan lapsuudenkotiini, isoon omakotitaloon Kylmänorontielle Jyväskylään. Isän puhe laatikosta oli jäänyt kytemään mieleeni, kunnes minun oli pakko mennä ullakolle etsimään sitä. Hän oli aina säilyttänyt kaikkia tärkeimpiä esineitään omalta isältään peritystä merimiesarkussa, joten laatikon täytyi olla sen sisällä.

Nousin narisevat portaat ullakolle ja napsautin valon päälle.

Isän tummanvihreä merimiesarkku näkyi ullakon perimmäisessä nurkassa vanhan keinuhevoseni vieressä. Olin hypistellyt isän arkkua paljon pienenä poikana, sormeillut sen vanhaa lukkoa ja yrittänyt arvailla arkun sisältöä.

En ollut koskaan nähnyt sitä avattuna.

Arkku oli vanha, peräisin 1800-luvulta, ja sen musta kansi oli tehty purjekankaasta.

Isä oli vienyt arkun avaimen pankin talletuslokeroon ja maininnut edellisessä testamentissaan, että kaikki ullakolla oleva irtaimisto ja erityisesti juuri arkku tuli toimittaa hänen kuoltuaan välittömästi pohjoiseen hänen ystävälleen Markulle, mutta isä oli ilmeisesti viime hetkellä muuttanut mieltänsä.

Hän oli tehnyt sairaalassa juuri ennen kuolemaansa uuden testamentin, jonka mukaan minä perin kaiken. Ihmettelinkin aiemmin, miksi hän oli halunnut antaa pois tärkeän sukukalleuden, kun olisi voinut antaa sen minulle. Polvistuin arkun eteen ja otin messinkisen avaimen esiin taskustani.

Pienen ronklaamisen jälkeen sen kansi avautui saranat narskuen.

Pientavaran, kirjeiden ynnä muun lisäksi arkussa oli pieni puinen laatikko. Nostin sen päällä lepäävän, mustaan kankaaseen käärityn nahkakantisen kirjan käteeni ja aloin selailla sen sivuja. Hapertunut paperi oli tummunut rusehtavaksi, tekstiä näki hädin tuskin lukea. Kirjan etulehdelle oli piirretty perheemme sukupuu, pidemmälle kuin olin koskaan nähnyt sen oksien ulottuvan, ja sivun ylänurkassa luki: *Herran hartaan palvelijan, Ignatius Murron päiväkirja.*

Löysin hänen nimensä sukupuusta, hän oli esi-isäni, isäni suvun puolelta. Selasin kirjaa eteenpäin, ja se avautui vaihatta kohdasta, josta sitä oli selvästi avattu eniten.

Näiden sanain cansa tyrkkäsin hänet rotcoon ja katselin perästä. Cuului märkä iäni, kun callio kohtasi lihan. Moni kiwi Hitonhaudan pohjal oli jo walmiiksi pysyvää punaista, monta miästä ja naista rotco oli curittanut. Muut kylästä olleet jo män, koska oikius oli ollut riittävä. Kuikuilin Hitonhaudan reunalla, silmäilin naisen cohtaloo. Olin pudotuspaican wallinnut wahwas uskos että hän rotconkiween heti cuolis, vaan cituusi päivän pari, kärsisi. Toisin käwi pirulauta. Naisen piä oli pahast osunut callion syrjään pudotes ja weri juoxi, henki rohisi. Pian naista wiethäisiin, kun weri kurlutti jo ceuhkosa.

Asial oli cuitenki päiväpuoli, saisin halajamani pian; aivot ja syömen. Hirviäl vauhdilla kiiruhdin naisen tykö, mutta se perkele ehti cuoleman ensin. Ympäri ey näcyny ristinsielua, muut yrittivät ciiruhtaa kauas, että kalma katsois itselleen lissee seuralaisia. Otin esiin taltan, wasaran ja luusahan lewotonna, sillä hywin tiesin että Herra tästä minua armaha. En halunnut cuitenckaa kijruhtaa vielä pois tästä pahast elämästä, joten katso alamaisest pois Jumala. Sahasin naisen piän auki ja likasin nuttuni. Kylmä kesäsade alcoi. Murhanaisen weri norosinans alas juoxi, pieninä puroina pujotheli pitkin kiwikkoa ja sadewesi alcoi kerääntyä hänen awoimeen calloonsa.

Päiväkirjamerkinnot loppuivat kuin seinään, sillä loput kirjan sivuista oli revitty tai repeytyneet pois. En löytänyt jäljellä olevia sivuja arkusta.

Suljin kirjan ja yritin sisäistää lukemaani.

Päiväkirjan perusteella pappi Ignatius osoittautui varsin häiriintyneeksi vanhaksi mieheksi, joka oli nälkävuosien seurauksena menettänyt järkensä lopullisesti. Kirja oli täynnä anatomisia piirustuksia teloitettujen rikollisten ruumiinjäsenistä, joista tehtiin tinktuuroja erilaisiin vaivoihin. Ignatius oli tehnyt myös ruumisamuletteja ja myynyt niitä hyvällä hinnalla kuolonvuosina kyläläisilleen ja jopa kruunulle asti. Hänen viimeisin askartelunsa oli ollut *Laatikko*.

Tuijotin arkusta ullakon lattialle nostamaani laatikkoa.

Nostin sen varovasti käsiini ja aloin käännellä sitä ympäri. Päiväkirjassa sanottiin sen sisältävän Valeria-nimisen lapsentappajan tuhkat. Ravistin laatikkoa kevyesti ja kuulostelin. Se ei ollut kovin painava, en tuntenut minkään kolisevan sen sisällä. Laatikon puu haisi voimakkaasti savulle ja lialle. Ensimmäinen ajatukseni oli hävittää se saman tien, mutta isäni auki rävähtäneet silmät välähtivät mielessäni, ja niissä ollut epätoivo sai minut epäröimään.

Isällä oli varmasti ollut jokin painava syy saattaa minut ja laatikko yhteen.

Ellei isäkin ollut jo täysin nirahtanut, sehän suvun miehillä oli tapana.

Laskin laatikon takaisin arkkuun ja päiväkirjan sen päälle kangaspeitossaan. Ei minun tarvinnut päättää asiaa juuri nyt. Hypistelisin muita arkun tavaroita. Siellä oli nippu vanhoja kirjeitä hamppunarulla pinoksi sidottuna, sinettisoramus, isoisan taskukello ja sen hopeinen vitja ja lisää jotain papereita.

Isän luonnostelulehtiä.

Avasin sen, ja jotain painavaa putosi sen välistä.

Veitsi?

Nostin veitsen käteeni. Se oli tehty kivistä, käsin.

Kurun Mustaa kiveä.

Kosketin kapeaa terää etusormellani, joka alkoi välittömästi vuotaa verta.

Tällä isä oli tehnyt kuviot nahkaansa.

Jep. Kyllähän jokaisella äijällä pitää oma kidutusveitsi olla ullakolla, ihan normaalia.

Vihko oli piirretty täyteen pikkutarkkoja, monimutkaisia kuvioita, sivu toisensa jälkeen: suomuja, silmukoita, kelttityylisiä kuvioita, riimukirjoituksen kaltaista tekstiä, nuolenpääkuvioita. Samanlaisia kuvioita isä oli kaivertanut nahkaansa. Selasin lehtiötä aikani ennen kuin näin, että sivujen yläkulmassa kulki pientä kirjoitusta. Kuvioryhmät oli nimetty.

Sielupiiska, hengenrutto, puolielävien panta, kuristuskynnet...

Aivan omituisia sanoja.

Isä oli seonnut.

Hän varmaan yritti tällä tavoin valmistautua tuonpuoleiseen, sillä piirrokset liittyivät ilmiselvästi uskonnollisiin rituaaleihin. Isä oli myös ehdottomasti kieltänyt ruumiinsa tuhkauksen, ja aloin vähitellen ymmärtää siihen syyn. Hän oli suorittanut jonkinlaisen riitin, ja ruumiin tuhkaus olisi kumonnut sen voiman.

Valeria, Yöpuolella

”Ihminen voi kutsua Kalmankuiskaajia luokseen rituaalilla. Mies joka vei elimesi aikoo selvästi suorittaa sellaisen. Hän jauhaa elimesi tuhkaksi ja nielee sen. Sinulla, Valeria, on käsissäsi ainutlaatuinen mahdollisuus. Yleensä Kalmankuiskaajat voivat vain vierailta lyhyesti elävien

luona, kuiskailla heille rajan takaa ja satunnaisesti ottaa jonkun heikkomielisen kehon ohikiitäväksi hetkeksi haltuunsa. Kylän henkiparantaja, jolta mies sai tiedon rituaalista, huijasi. Parantaja käski miestä ottamaan aivosi ja sydämesi. Hän olisi tarvinnut vain aivosi keskustellakseen kanssasi, mutta sydämesi... kun hän jauhaa sen tuhkaksi ja nielee sinut sisään, olette yhtä. Voit lukittautua häneen koko hänen surkean ihmiselämänsä ajaksi.”

Mies hymyili minulle niin leveästi, että pystyin näkemään rosoisen hammasrivin pilkahduksen hänen rohtuneiden huuliensa alta.

Aloin pitää tästä suunnitelmasta, mutta tarvitsin enemmän tietoa.

”Voiko hän satuttaa minua?”

”Voi, mutta hän tuskin tietää miten se tehdään. Siihen vaadittaisiin vanhaa taikaa, sellaista minkä ihmiset ovat jo pitkälti unohtaneet ja joka vaatii todellista tahdonvoimaa. Sellaista taikaa minkä kiroukset kaiverretaan lihaan, aina luuhun asti. Jos hän ei tajunnut senkään vertaa, että hän oli juuri kerännyt itselleen ainekset loitsuun, joka tekisi hänestä Puolielävän nartun... tuskin hän tietää mitään muutakaan tietämisen arvoista. Teet hänestä helposti oman käsinukesi.”

Minulla alkoi olla tunne, että mies vedätti minua.

Hänen alttiutensa auttaa minua ja jakaa näin hövelisti kaikki kullanarvoinen tietonsa oli vähintäänkin epäilyttävää. Hänen äänensä oli kuitenkin erittäin suostutteleva, pahaenteisen viettelevä. En ollut koskaan tavannut yhtään elävää miestä, joka olisi ollut yhtä mielenkiintoinen.

”Miksi sinä kerroit minulle tämän kaiken, miksi sinä haluat auttaa minua?”

Mies hymyili, hänen läpitunkeva katseensa selvästi riisui märkää mekkoa yltäni.

”Se mitä minä tunnen sinua kohtaan, ei ole lempeyttä. Ei ainakaan ihmisten mittapuulla.”

Hän vakavoitui.

”Mutta olet oikeassa, minä haluan sinulta vastapalveluksen. Kun olet sulautunut, siirrät samalla mieheen Yöpuolen voimaa ja tietoa, mikä tekee hänestä vahvemman kuin normaalin ihmisen, mutta ainoastaan hetkellisesti. Hänen kipinänsä palaa suuremmalla liekillä, kunnes se hiipuu. Sitten on sinun vuorosi. Imet hänet kuoreksi ja tuhoat hänen tahtonsa, otat haltuun hänen sielunsa ja nielet sen kipinän. Se tulee olemaan erittäin nautinnollista, mutta sekään ei kestä, et voi jäädä uppoavaan laivaan. Sinun on siirryttävä hänen lapsensa. Lapsensielu ei pysty puolustautumaan sinulta, ja saat siis nuoren, elinvoimaisen kehon kokonaan itsellesi, juuriaan myöten. Kun olet saavuttanut lapsessa pysyvän jalansijan, etsi minun ruumiini. Siitä on enää luut jäljellä, mutta voit jauhaa ne hienoksi ja huijata ne jonkun sopivan sisuksiin. Olen valmis lähtemään tästä haudasta.”

Se ei ollut mikään pieni palvelus.

Tiesin että kyse oli jostain sellaisesta rikkomuksesta, johon Luonto ei suhtautuisi lempeästi.

”Mistä tiedät, että teen sen?”

Äkisti sisuuntunut ääneni ja nenäkäs asenteeni ei selvästikään miellyttänyt häntä.

Hän madalsi minulle ääntään.

”Siitä, että sinä et vielä tiedä kaikkea tarvitsemaasi. Voit kitkutella miehen ruumiissa aikasi, etkä välttämättä edes onnistu saamaan häntä kokonaan hallintaasi, vaikka olisitkin onnistunut lukittautumaan häneen. Aikaa sinulla ei ole myöskään loputtomiin, sillä jos jäät ihmisruumiiseen nalkkiin sen kuollessa mätänet sen mukana, ellet saa jotain uutta nielemään jäljellä olevaa tuhkaasi.”

Hän hymyili rujosti.

”Näivetyt hänen kuolleen kehonsa sisään kuin lihasta tehdystä arkussa. Kuulostaako miellyttävältä?”

Pudistin päätäni.

”Tee täsmälleen kuten sanon, ja minä kerron miten selviydyt siitäkin. Neuvon sinua miten voit siirtyä hänen lapseensa ja siitäkin edemmäs.”

”Jos tiedät tästä kaikesta näin paljon, miten sinä olet vielä täällä? Miksi et ole tuolla jossain, vapaana?”

Hän näytti yllättyneeltä.

”Minähän olen vapaa... mutta kun on tehnyt sellaisia asioita, puolin ja toisin Rajaa niin kuin minä, on aina silloin tällöin pysyttävä kadoksissa. Vältettävä huomiota, joskus jopa vuosisatoja. En voi tehdä minkäänlaista näyttävää sisääntuloa Yöpuolelta, jos haluan selviytyä.”

Hän näki ilmeestäni, etten ymmärtänyt täysin mitä hän tarkoitti, joten hän jatkoi:

”Maatuminen on täällä hitaampaa kuin ihmisten puolella, mutta me päädyimme kaikki lopulta Luonnon hampaisiin, ennemmin tai myöhemmin. Minä en ole siihen vielä valmis, en vielä pitkään aikaan. Minusta tuntuu siltä, että se tavoite on meille yhteistä.”

Mieleni karkaili väkisinkin siihen saastaan, joka hypisteli tälläkin hetkellä ruumiini osia, valmiina hyötymään minusta. Enemmän kuin mitään minä halusin tehdä hänestä selvää, ja uusi ystäväni tiesi selvästi tuskan aiheuttamisesta yhtä sun toista.

Kävelin uhmakkaana miehen eteen ja katsoin hänen kiiluviini mustiin silmiinsä.

”Hyvä on. Opetta minua.”

Nikolai, marraskuu

Lauran laskettu aika läheni viikko toisensa jälkeen, ja hänen pinnansa meinasi palaa lopullisesti.

Hän ravasi edestakaisin asunnossa ja siivosi, kuin olisi muka sillä tavoin saanut vauvan irtoamaan ja synnytyksen käynnistymään.

Vimmaisten siivousmaratonien jälkeen Laura ähisi sohvalta yrittäen etsiä mukavaa asentoa ja valitti, että vauva murskasi hänen kehonsa. Paineen tunne lantiossa alkoi olla sietämätön ja siivoaminenkin lopulta loppui, kun hän ei pystynyt enää kunnolla kävelemään.

Laura vain piteli pinkeää vatsaansa ja tuijotti minua äkäisenä, miestä joka oli saattanut hänet tähän kiirastuleen. Hän painosti minua kaikesta, sätti minua siitä etten ollut saanut lastenhuonetta valmiiksi, enkä ollut vielääkään koonnut pinnasänkyä tai sitteriä.

Minun oli vaikea keskittyä mihinkään.

En saanut laatikkoa, päiväkirjaa enkä isää mielestäni. Istuin aamiaispöydässä, hörpin kahvia ja kävin mielessäni läpi kaikkea mitä tiesin sukuni miehistä ja heidän elämänvaiheistaan. Isäni ja hänen isänsä olivat olleet molemmat erittäin menestyneitä omilla aloillaan.

He olivat vahvoja miehiä.

Vahvempia kuin minä koskaan.

Ignatiuksen päiväkirjamerkintöjen perusteella se saattoi olla Laatikon ansiota. Miksi muuten isä olisi viimeisinä sanoinaan maininnut siitä minulle? Hän halusi selvästi varmistaa, että minä pärjäisin elämässä.

Laura nukkui edelleen, enkä halunnut herättää häntä, joten hiivin ullakon portaat ylös niin hiljaa kuin pystyin. Istuin polvilleni arkun eteen ja nostin laatikon esiin. Nitkutin yhtä siihen lyödyistä nauloista veitsenkärjellä esiin puusta ja

vedin sen vasaralla irti.

Pieni musta reikä ammotti keskellä laatikkoa, ja minä epäroin.

Tämä on typerää, isä oli seonnut ja nyt hänen kuolemansa sai minutkin menettämään järkeni.

Tämä oli oppikirjaesimerkki siitä, kuinka surun sekoittamana tuli tehdyksi kaikkea täysin älyvapaata. Elämän rajallisuuden tajuttuaan useimmat surijat varmaan ostivat jotain mihin heillä ei ollut varaa, lähtivät pitkälle lomalle tai jättivät työnsä –

...tai nalkuttavan, viimeisillään raskaana olevan vaimonsa, jonka demoniset mielialanvaihtelut alkoivat todella käydä hermoon.

Minä aioin suorittaa hämärän rituaalin, hengittää jonkun kuolleen naisen tuhkaa, ja mitä sitten?

Saada häneltä apua, voimaa ja tietoa Rajan takaa?

Laskin naulan terävän pään takaisin reikään ja olin työntämässä sen jo takaisin paikoilleen, kun muistin isän ilmeen. Hänen katseensa oli ilmentänyt syvää hätää.

Kyse oli ollut elämästä ja kuolemasta, kun hän oli maininnut Laatikon.

Ehkä Laatikko tekee minusta paremman miehen.

Päätin luottaa isään. Vedin naulan pois ja asetin huuleni reiän suulle. Suljin silmäni ja vedin henkeen niin lujaa kuin pystyin. Tunsin ja maistoin tuhkan leviävän suuhuni, nieluuni ja keuhkoihini. Aloin yskiä hurjana, tuhkaa oli liikaa.

Se tukki ilmatieni, ja korisin, taoin rintaani.

Metelöintini herätti Lauran, ja pian hän huhui minua ullakonportaiden alapäässä.

”Nikolai, mitä sinä oikein teet siellä?”

Syljin tuhkakönttejä suustani ja yritin vastata, mutta ääneni kuulosti epäilyttävän kuivalta ja vaimealta, kuin olisin ollut pahanteossa. Ja tavallaan olinkin.

”Siivoan vain paikkoja täällä kulta, teen tilaa uusille tavaroille.”

Laura oli sen verran utelias, että änkeäisi katsomaan puuhiani ellen tarjoaisi pian hänelle jotain tyhjentävämpää vastausta, joten lisäsin vielä:

”Aloitat kohta vauvanhuoneen valmistelun, etsin täältä vielä muutaman tarvikkeen. Tulen ihan kohta alas!”

Lauran askeleet loittonivat. Pystyin aistimaan hänen myhäilynsä ullakolle.

Hänen normaalisti äksyntomerat askeleensa kuulostivat hitusen verran kevyemmiltä.

Joulukuu

Ensimmäisen kerran kuulin sen äänen talvipäivänseisauksena, kun poikani syntyi.

”Tässä se pienokainen nyt viimein on, onnea vain tuoreelle isälle!”

Luulin että rituaali ei ollut onnistunut, mutta kun kättilö ojensi Emilin syliini olento heräsi ja venytteli sisuksissani. Se vaistosi uuden elinvoiman lähettyvilläni.

”Hän on täydellinen, eikö olekin Nikolai?”

Onnistuin vaivoin nyökkäämään Lauralle ja naamioimaan kyöneleeni ilon itkuksi, kun minulle alkoi valjeta miten järkyttävän virheen olin tehnyt.

Olento kujersi vauvalle:

Kaunis, potra pieni poika... miten komea kuori sinusta tulee kunhan Valeria kaivaa tuon tuikkeen ensin silmistäsi...

”Katso nyt mikä ilme! Ihan sun näköinen, samat hymykuopat ja nenä”, Laura intoili.

Aloin tajuta isäni menestyksen ja mystisen kuihtumisen syyn. Kuten hänkin olisin vahva niin kauan kun minusta oli olenolle hyötyä, kunnes seuraava asunto olisi kypsä. Emil

kiersi punertavan sormensa omani ympärille ja raotti vähän silmiään.

Sydämeni hypähti.

”Hei, minä olen kuule sinun isäsi. Hauska tavata, pikkuheppu.”

Minä taistelin olentoa vastaan, kunnes kehoni ja mieleni antaisi lopullisesti periksi.

Ihan niin kuin isäni.

Ymmärsin nyt miksi hän oli pitänyt minut kaukana itseltään.

Isä ei halunnut olion siirtyvän minuun. Korjasin Emilin kapaloa ja ojensin hänet Lauralle.

Tammikuu

Laura oli suunniltaan. Hän oli hoitanut Emilin syntymästä lähtien käytännössä yksin. Laura ravasi räjähtäneen näköisenä edessäni ja hieroi yökukkumisien punertamia silmiään.

”Et koskaan pidä Emiliä sylissä, et syötä, etkä vaihda vaippaa! Musta alkaa tuntua että mä olen joku vitun *yksinhuoltaja!*”

Yritin keskittyä.

Olla läsnä, osoittaa että välitin, mutta olento puhui minulle jatkuvasti, mursi ja muovasi minua. Kuulin sen pilkallisen naurun yli Lauran hädän. Kaikki voimani menivät siihen, että pysyin pojasta kaukana. Lauran raivoitku sai maidon vuotamaan läpi imetyслиivien ja hän näytti napsahtavan millä hetkellä tahansa.

”Sinä sanoit, sinä *vannoit*, ettet koskaan olisi niin kylmä kuin isäsi, että hellisit vauvaa joka päivä!”

Tuijotin lasittunein silmin Emiliä, joka väläytti minulle sitterissään hampaattoman hymyn ja hipaisi minua kädellään. Poikani kosketus melkein mursi sydämeni. Ohikiitävän

hetken mietin, olisiko Emilin parempi kuolla, ennen kuin tämä otus viimeistelisi minut ja kaivaisi sitten hänen sielunsa ulos tuosta pienestä kehosta.

Olento, tai Valeria, niin kuin se itseään nimitti, innostui ajatuksistani:

Niin... minä muistan hyvin nuo pienet peukaloiset, kuinka ne tarraavat kiinni äidin helmasta niin tiukasti ja tahmaisesti, mutta silti hauraasti. Ei tarvita paljon pienen kipinän sammumiseen, pieni pudotus, liian kova ravistus, ehkä ammeeseen upotus? Älä huoli, minä en tuomitse...

Poika ojenteli minulle käsiään ja inisi. Halusin kyllä ottaa hänet syliin, mutta en uskaltanut.

Lauralle riitti.

”Jumalauta, hyvä on sitten!”

Hän sitoi pesemättömät hiuksensa sotkuiseksi nutturaksi ja nappasi pöydältä autonavaimet.

Laura irrotti Emilin sitteristä ja alkoi pukea tälle talvihaalaria päälle.

”Me lähdetään nyt mun mutsille. Saat vähän aikaa ittelles, voit miettiä millainen isä ja aviomies sä haluat olla.”

Ulko-ovi pamahti niin kovaa kiinni, että seinäkalenteri tippui keittiönseinältä.

Halusin kuolla, mutta sekään ei valitettavasti ollut vaihtoehto.

Valeria olisi oitis iskenyt kyntensä Emiliin.

Olen ansassa.

Minusta oli tullut isäni. Sisälläni kuohahti raivo, mutta se ei tehnyt olentoon vaikutusta.

Se vain nauroi.

Heinäkuu

Laura oli antanut minulle uuden mahdollisuuden ja toisen ja kolmannen, mutta hänen todellinen rajansa löytyisi kyllä ennen pitkää. Se ei kuitenkaan ollut ainoa ongelmani, sillä tahdonvoimani oli kohta lopullisesti murskana.

Valerian ote minusta syveni. Minun oli toimittava pian.

Tsk tsk tsk... tiedät mitä tuollaisista ajatuksista seuraa...

Järkyttävä kipu räjähti päässäni.

Istuin alas ja pakotin kivusta huolimatta itseni muistelemaan isän arpia.

Arvilla oli joku tärkeä syy, isä oli yrittänyt satuttaa olentoa, tappaa sen.

Mietin luonnoslehtiön sivuilla näkemiäni nimiä.

Niiden täytyi olla loitsujen nimiä, sellaisten mitkä tekivät olennolle kipeää.

Tunsin viholliseni kiemurtelevan sisuksissani, valmistautuvan uuteen hyökkäykseen.

Se aavisti että tällä kertaa minä olin tosissani.

Hitot tästä.

Päätin pyrkiä ullakolle. Ryntäsin ullakon portaikkoon vaikka pääni tuntui halkeavan, törmäilin seiniin ja lopulta pääsin etenemään ainoastaan ryömimällä, mutta en antanut periksi.

Minä varoitan sinua Nikolai. Et ole niin vahva kuin isäsi!
Valeria kirkui.

Raahauduin ullakon kynnykseltä isän arkun luo ja kaivoin sieltä esiin luonnoslehtiön.

Nenäni vuosi verta ja päässäni heitti. Menetin tasapainoni ja rysähdin lattialle. Olin aika varma, että verisuoni oli rapsahtanut päässäni. Pläräsin hirveällä tahdilla läpi lehtiön sivuja. Käskytin itseäni:

Valitse kuvio, kaiverra se nopeasti nahkaasi veitsellä,

jonnekin mistä Laura ei sitä heti näe.

Olento yritti sokeuttaa minut, mutta tahtoni piti minut hereillä, näkevinä ja raivoissani.

Yritin muistella, mitä kuvioita olin isän ihosta nähnyt, ja lehtiön perusteella hän oli käyttänyt suurin piirtein ne kaikki. Viimeinen sivu kuitenkin kiinnitti huomioni, se oli erilainen kuin muut.

Siihen oli piirretty irti leikatun käden kuva, sen nimi oli – ”Isän käsi”, sanoin ääneen.

Kehoni lävisti aivan uudenlainen, salaman lailla leimattava kipu, joka väänsi selkärankani kaarelle.

Tässä se nyt oli, loitsu jolla oli selvästi eniten väliä.

Käänsin sivun ympäri niin voimalla, että se repeytyi melkein kahtia.

Pidin sivunpalasia yhdessä kauttaaltani täristen.

Yritin mahdollisimman nopeasti lukea mitä se kertoi loitusta, ennen kuin tajuni menisi:

Kalmankuiskaajien onnistuneeseen karkottamiseen on tarvittu riivatun asianosaisen edesmenneen ISÄN KÄSI. Ruumiin käsi tuli leikata ranteen kohdalta irti ja käden liha (tai mitä siitä oli jäljellä) tuli syödä kokonaisuudessaan. Kuolleen kouralla on voima ajaa väkivalloin Kalmankuiskaaja ulos jälkikasvustaan, koska se omaa siihen henkilöistä suuremman omistajuuden ja vallan. Tästä rituaalista sanonta ”antaa isän kädestä” onkin peräisin.

Olento oli siis mahdollista tappaa! Mutta miksi isä ei ollut tehnyt näin, jos hän kerran tiesi miten –

...aivan.

Isoisä oli hukuttautunut eikä hänen ruumistaan ollut koskaan löydetty.

Isä ei voinut tehdä rituaalia ilman hänen kättään. Tunsin epämääräisen rasahduksen takaraivossani, kuin Valeria olisi yrittänyt kaivautua kallostani läpi.

Olin saanut olennon liikekannalle.

Viimeinen taistelu elintilasta oli alkanut.

Nappasin isän veitsen mukaani, syöksyin alas portaisiin ja pääsin jotenkuten alas. Keskitin kaiken tahdonvoimani, että pystyin kävelemään ulos talosta autolleni. Minun oli heti ajettava hautausmaalle.

Mäntykankaan hautausmaa

Ryöstin puutarhurin vajasta lapion ja hoipertelin isän haudalle. Aloin kaivaa tietäni läpi isän ruumiin luokse ja vilkuilin välillä olkani ylitse kaivamisen lomassa, mutta aamuvarhain hautausmaalla ei onneksi ollut kävijöitä.

Hauta oli todella syvä, ja välillä minulta meni taju.

Virottuani keskeneräisessä kuopassa loinen teki kaikkensa, että pysyisin maissa, mutta minä jatkoin. Lopulta lapionteriä kalahti arkunkanteen. Lapoin hurjalla vauhdilla viimeisiä multia arkun päältä ja verisuonia katkovalla rai-volla sain kammetuksi arkunkannen auki.

Isän näkeminen pysäytti minut.

Valkoisella satiinipedillä makaava ruumis oli muumi-oitumisen partaalla, ja sen liha oli mädäntymisen jälkeen kuivahtanut mustanharmaaksi. Otin esiin isän kiviveitsen. Leikkasin hänen oikean kätensä irti ja aloin paloitella sitkeää lihaa osiin.

Olento kirkui sisuksissani, se vannoi löytävänsä tien takaisin ja tekevän lapsestani selvää, tuhoavan kaiken millä oli minulle väliä, mutta isän lihan huvetessa se alkoi nöyrytyä ja madalla.

Minua ei kiinnostanut.

Revin hampaillani nahkamaiset lihat irti isän sormiluista ja imin ne puhtaaksi. Oksensin välillä osan lihanahasta ulos, mutta tungin ne vain takaisin kurkkuuni.

Vähitellen Valerian ääni vaimeni, kunnes vaikenen kokonaan.

Se oli kuollut.

Kävin lepäämään selälleni isän viereen arkkuun ja piteilin käsissäni luista kädenrankaa. Isä ja hauta olivat kylmiä. Katselin vaaleansinisellä kesätaivaalla lipuvia pilviä ja mietin kuolisinko botulismiin.

On parasta lähteä sairaalaan heti, kun jaksan taas liikkua.

Se olisikin nolo tapa kuolla, kun olin selvinnyt tästä kaikesta.

Räjähdin helpottuneeseen nauruun.

Olen elossa. Emil on turvassa. Laurakin ehkä antaa minulle anteeksi.

Kuulin ääniä maanpinnan tasolta.

Hätäntynyt vanha nainen selitti jotain nopeasti jollekin toiselle.

Hitaat varovaiset askeleet lähenivät, nuorempi miehen ääni huhuili minua.

Hautausmaan puutarhurin kauhusta kalpeat kasvot kurkistivat esiin haudanreunalta.

Murtuneiden miesten ranta

Maailmojen välissä, kaksi puolielävää

Katselin kuinka mies harppoi veteen. Vähä vähältä pitkä raavas vartalo lyheni ja lopulta hävisi aaltoihin. Aikaa kului, mutta jäin vielä seisomaan kalliolle, varmistaakseni ettei hän muuttaisi mieltään. Joskus ruumis jäi kellumaan, jolloin minun oli erikseen upotettava se takaisin pohjaan asti. Niin olin veden kanssa sopinut. En jaksa muistaa monesko hukunut mies oli, enkä oikeastaan halunnut muistaa.

Parempi hän kuin minä.

Vaistosin etten ollut yksin. Pieni Rajaväen ryömijäinen oli hiipinyt huomaamatta viereeni.

Se pälyili ympärilleen hermostuneena. Otuksen hampaiden jäännökset tulivat esiin.

Tuon virneenkö pitäisi ilmeisesti olla hymy?

Olimme ryömijäisen kanssa tavallaan samaa lajia, mutta emme kuitenkaan. Minun silmissäni se oli loinen. Minä ja Luonto olimme sujut. Olin kauan sitten sopinut veden kanssa, että syötin sitä ja vastineeksi se säästi minut Lopul-tani. Olin ehkä Puolielävä, mutta minä vaeltaisin Yöpuolella niin kauan kuin pystyisin. Sekin oli kuitenkin olemassaoloa. Raadollista, joskus yksinäistä, yleensä kituliasta, mutta silti

olemassaoloa.

Vilkaisin sivusilmällä rujoa vierustoveriani, koska suora katsekontakti olisi antanut sille syytä olettaa, että pitäisin sitä vertaisenani.

Yh, miten irvokas Rajaväen hylkiö se oli.

Se ei varmaan ollut suunnitellut päätyvänsä tuollaiseksi. Halu selviytyä on kuitenkin niin vahva, että se sai otuksen pitkittämään olemassaoloaan.

Yllätyksekseni se alkoi puhua kovaan ääneen.

”Uusi *vapaaehtoinen* uhri jälleen vai? Hahahaha.”

Sisälläni kuohui. Se kehtasi puhutella minua.

Ryömijäinen nauroi ontosti kuin se olisi unohtanut miten nauretaan. Sitä sattui Puolielävien parissa. Aikaa kului sata vuotta, pari sataa vuotta, tuhat ja ihmisten parissa opitut vanhat tavat ja eleet unohtuivat. Joskus olennot vain avasivat suunsa äänettömään, irvokkaaseen virneeseen, ja se oli olevinaan naurua.

”Ellen tietäisi paremmin, voisi luulla että sinä, ryysyläinen, tuomitset *minut*, mikä on vähintäänkin huvittavaa. Tiedän kyllä millä keinoin sinä olet hengissä pysynyt kaikki nämä vuodet.”

Ryömijäinen osoitti heikkoa itsesuojeluvaistoa jatkamalla supinoitaan.

”Niin monia miehiä, naisia, jopa *lapsia*.”

Olin räjähtämäisilläni, mutta tiesin säännöt. Minulla ei ollut oikeutta kääntää tuon kurjan sisuskaluja ympäri, ja jos aloittaisin sen kiduttamisen, se ei mitenkään jäisi siihen. En pystyisi hillitsemään itseäni vaan lopettaisin sen siihen paikkaan.

”Shhäähhäh, *vaiti!* Tiedät etten minä valitse niitä. He valitsevat itse harhansa, toiveensa, tai kompastuvat valintaansa, miten vain.”

”Mmm, vai niin, vain niin. Mitä niille sitten tapahtuu?”

Niille jotka hukkuvat?”

Minua ei olisi huvittanut vastaila enää kysymyksiin, mutta otuksen mielipuolinen röyhkeys teki minuun tavaltaan vaikutuksen, joten jatkoin puhumista.

”Suurin osa vain hukkuu ja mätänee pohjalle.”

”Entä loput?”

Sellaisia tapauksia en ollut nähnyt pitkään aikaan. Ne olivat myös eräänlaisia Puolieläviä ja kuuluivat Harmaiden vesien asukkeihin. Niihin jotka olivat hukkuneet, tai hukutettu. Jokaisesta hukkuneesta ei kuitenkaan tullut Puolielävää, siihen liittyi jotain muutakin. Luulen että vesi ei vain antanut joidenkin ihmisten kuolla kokonaan. Se piti elossa heistä jonkun alkukantaisen osan, sen jonka katsoi ihmisissä olevan säilyttämisen arvoista. Syntyneet olennot olivat kenties jonkinlaisia lemmikkejä, veden lempilapsia, ja tuntuivat menettävän ihmisyytensä ja samalla järkensä nopeammin kuin muut Puolielävät. Ne olivat yksinäisiä ja huomionkipeitä, harhaisia ja aggressiivisia. Ne söivät omiaan.

Olin kerran yrittänyt keskustella niistä yhden kanssa. Puhuin sille ensin sanoin, sitten ajatuksin, mutta se ei ymmärtänyt mitään. En ainakaan usko. Se vain katsoi minua harmain silmin vedestä ja piti outoa ulinaa. Kun nostin käteni sitä kohti, se paljasti mustat mädät ikenensä ja niistä kasvavat pienet terävät hampaat, joten vedin käteni pois. Tajusin että sen tapa osoittaa hellyyttä tai tuttavuutta oli luultavasti kivulias.

Lempeys kuului vain eläville.

Vetämällä käteni pois olin selvästi loukannut olennon tunteita. Harmaat silmät muuttuivat vakaviksi ja välähtivät hopeisina suomuina, kun se veti päänsä takaisin pinnan alle. En erityisemmin nauttinut siitä, että olin osittain vastuussa sellaisten olentojen syntyemisestä, mutta tein vain sen mitä täytyi.

Havahduin ajatuksistani. Järvessä pilkkahti jotain keller-tävää joka kiinnitti huomioni, ja kävelin vedenrajaan. Yksinäinen ulpukankukka oli irronnut varresta ja ajelehtinut rantaan. Pieni aalto kellutti kukan aivan eteeni, ja kumarruin nostamaan sen varovasti vedestä. Levitin sen märkiä terälehtiä kämmentäni vasten. Terälehtien väliköistä ryömi esiin Yöpuolen hyönteisiä, kallonkellujia ja kuunriipijöitä, jopa muutama ruotokuoriainen.

Vesi oli puhunut.

Se ei ollut pelkästään hyväksynyt uhrin, vaan tekisi miestä yhden omistaan. Hätistin vesihyönteiset käsistäni, ja ne palasivat kipinkapin takaisin veteen. Ryömijäinenkin oli vähin äänin palannut sinne mistä sitten olikin ryöminyt.

Nyky aika, Päijänne

Minä melkein lakkasin hengittämästä kun näin, että vihreä pullonkaula hidastui, kävi ringin vielä kertaalleen läpi ja pysähtyi osoittamaan minuun.

Olin olevinani aivan välinpitämätön ja pakotin kaulani lihakset rentoutumaan. Nostin katseeni, jotta näkisin Tuomaksen reaktion, kun hän tajuaisi, että hänen pitäisi suudella minua.

Se ilo kuitenkin ryövättiin minulta, kun innostunut kiljunta ja känninen töniminen alkoi puolin ja toisin rinkiä, ja katsekontakti välillämme rikottiin. Tuomas katsoi kyllä lopulta minuun ja hymyili, mutta siihen hymyyn minun ei ollut luottaminen, sillä se ei enää ollut hänen ensimmäinen reaktionsa. Ruttasin tyhjän tölkkini kallioon, nousin pystyyn ja kysyin:

”No? Mennäänkö?”

Nyökkäsin leikkisästi hymyillen kohti Päijänteen vaahtopäinä kuohuvia vesiä.

Meidän versiossamme suutelemisen tuli tapahtua veden alla, mutta en muista enää miksi. Niin se vain oli aina ollut. Kai se oli myös hyvä tekosyy olla puolialasti uimapuvuissa leikin aikana. Kävelimme yhdessä pitkin liukasta kalliota, joka loiveni kohti vedenrajaa. Tuomas liukui sulavasti veteen kallion reunalta, mutta minua epäilytti nähdessäni tummanvihreän, liukkaan vesisammaleen peittävän reunaa. Hän ojensi minulle kätensä ja nosti minut kainaloiden alta veteen.

Kuin pikkulapsen.

Tuuli oli myllännyt koko päivän vettä, joka oli kylmää. En olisi halunnut uida kovin kauas rannasta, mutta Tuomas leveli ja kroolasi vaahtopäitä päin. Kun hän huomasi aallokon pelottavan minua, hän kääntyi ja oli muutamalla rintavedolla luonani siellä missä aallokko ei ollut yhtä kovaa. Jouduin silti koko ajan liikuttelemaan hurjasti käsiä ja jalkojani, että pysyin suht paikoillani vedessä.

Kiljuminen ja remuaminen rannalla käynnistyi välittömästi, kun Tuomas oli minusta enää kädenmitan päässä. Minua ärsytti, yritin sulkea kannisen älämölön mielestäni voidakseni nauttia tilanteesta. Tuomas otti ohjat.

”Otetaan vauhtia ja kun lasken kolmeen, sukelletaan, okei?”

Minä nyökkäsin.

Vesi muuttui kylmemmäksi mitä syvemmälle vajosin. Jäinen pohjaveden virtaus sai varpaani kipristymään. Nostin hetkeksi polvet rintaani, mutta tajusin että minun oli pakko pitää jalat suorana, jotta Tuomas pystyisi tulemaan tarpeeksi lähelle suudellakseen minua. Pakotin jalkani suoraksi, vedin käsillä pitkiä hiuksiani pois kasvojeni edestä ja yritin tunnistella Tuomasta. Levitin käteni ja haroin joka suuntaan. Ei mitään.

Avasin silmäni, mutta vesi oli liian tummaa ja harmaata.

Olin jo nousemassa takaisin pintaan, kun kylmät kädet

tarttuivat minua lantiosta ja vetivät varovasti luokseen. Hän upotti toisen kätensä hiuksiini, toi päätäni lähemmäs itseään ja kosketti jääkylmällä nenällä omaani. Suudelma tuntui erilaiselta kuin olin odottanut. Hänen kehonsa oli ehtinyt jäähtyä vedessä, tuntui kuin olisin syleillyt jäistä kalliota. Hänen huulensa olivat rohtuneet ja suudelma maistui vetiseltä, mutaiselta, kalaiselta. Aivan kuin olisin suudellut järveä. Se myös kesti pidempään kuin mihin olin varautunut.

Halusin pinnalle.

Minun oli kylmä, happi oli loppumassa, ja jostain syystä tunsin että olin huomattavasti kauempana pinnasta kuin hetki sitten, aivan kuin olisimme uponneet kovaa vauhtia. Taputin Tuomaksen olkapäälle, kun tunsin limaisen pitkän kiehkuran sormieni väleissä.

Pitkät hiukset.

Tuomaksen hiukset olivat aivan lyhyet. Paniikissa aloin potkia ja lyödä joka suuntaan, mutta kylmä ote minusta tiukkeni. Minua suudeltiin kaulasta ja käsistä, pideltiin väkisin kiinni. Lopulta sain potkaistua itseni irti ja räpiköin kohti pintaa. Pääni nousi aalloista ja vedin vettä henkeen.

Yskin ja potkin varmuuden vuoksi edelleen ja yritin huuata, niin kuin siitä olisi ollut jotain apua. Olin liian kaukana rannasta, että kukaan ehtisi avukseni.

”Aada rauhoitu! Olet turvassa, minä vien sinut rantaan.”

Avasin silmäni ja näin Tuomaksen kroolaavan minua kohti. Jähmetyin. En pystynyt sanomaan tai tekemään mitään. Kykenin vain maistamaan mutaisen järviveden pohjan suussani. Tuomas kiepsautti minut selälleni ja ryhtyi raahaamaan hengenpelastusotteella kohti rantaa. Aallokko oli rauhoittunut, ja tuuli väreilytti harmaata vettä tasaiseksi ympärillämme. Veden äkillinen tyyntyminen tuntui luonnottomalta, kuin olisin seissyt metsässä, missä oli aivan hiljaista.

Ehkä järvikin oli järkyttynyt.

Olin turta, kun minua kiskottiin ylös vedestä ja talutettiin pyyhe harteilla kalliolta metsän reunaan leiripaikalle. Kysymyksien tulva puuroutui korvissani. Tuomas tarrasi olkapäistäni niin että havahduin.

”Mitä ihmettä tapahtui? Etsin sinua vedestä, mutta sinä olit uponnut jonnekin syvyykseen! Oletko kunnossa?”

Utelioiden silmien rinki saartoi minut.

Pian, keksi helposti nieltävä selitys, jokin käsityskyvyn rajoissa oleva versio tapahtuneesta.

”Minä... sukelsin, vedin kai vettä henkeen ja jotenkin pääsin onneksi takaisin pinnalle. Niin siinä kävi. Olen nyt ihan okei, ei hätää. Täytyy saada vain vähän aikaa hengittää tässä rauhassa ja istua. Kiitos, Tuomas.”

Muille selitykseni kelpasi, mutta Tuomas selvästi vaistosi sen olevan vaillinainen versio tapahtuneesta. Hän ei kuitenkaan painostanut minua kertomaan lisää.

Istuimme iltaa kallionsyvennykseen tehdyn leirinuotion äärellä. Selkäni takana tiheä kaislikko kahisi ja houkutteli minua katsomaan järvelle. Vilkaisin varovasti ruokojen limaisia juuria rantavedessä ja muistin kylmien huulten kosketuksen kehossani.

Värisin.

Venytin villapaitaani polvieni ylitse niin, että sen alta pilkotti vain varpaat. Tuomas oli huolissaan minusta. Hän siirtyi viereeni ja laittoi takkinsa päälleni lisälämmöksi. Normaalisti tällainen huomionosoitus olisi ollut minusta ihainta ikinä, nyt se kuitenkin toimi vain muistutuksena siitä inhasta, mitä minulle oli tapahtunut. Hän ei olisi ollut minulle näin ritarillinen, ellen olisi melkein hukkunut.

”Aada, haluutsä?”

Inka ojensi minulle oluen. Olin äimistynyt, sillä tiesin ettei hän pitänyt minusta.

Otin hölmistyneenä pullon vastaan.

”Joo, kiitti.”

Hän hoiperteli poikaystävänsä viereen istumaan ja hymyili minulle vaisusti.

Aaa, tosiaan. Inkan paras kaveri hävisi viime vuonna Päijänteellä. Eli luultavasti hukkui. Niin kuin minäkin melkein tänään. Minä muistutin häntä, mikä sen tytön nimi nyt oli...

Elias nousi huojuen seisomaan ja kohotti pullonsa ilmaan.

”No niin, nyt on loistava hetki kertoa kunnon kauhutari-noita! Se joka onnistuu parhaiten pelottamaan muilta paskat housuun, voittaa viimeisen pullon – odottakaas –”

Hän könysi takanaan kohoavalle pienelle mättäälle kas-sinsa luo ja veti sieltä esiin pullon kirkasta.

”– Jyväskylän parhainta!”

Ärsyyntynyt mutina levisi ringissä. Kukaan ei halunnut jorista jo tuhanteen kertaan kuultuja urbaaneja legendoja, saati menettää näköään Eliaksen kotipolttoista juomalla. Irina yritti kääntää keskustelun kohti vanhojen tansseja, ja Juha alkoi lisätä halkoja kytevään hiillockseen. Tuomas kaappasi minut rutistukseen.

”Aada, jos haluat niin me voidaan nukkua vierekkäin ensi yönä, jos sua vaikka ahdistaa se tämänpäiväinen, tai sitten –”

Elias ei kuitenkaan luovuttanut. Pienessä sievässä hänestä tuli aina erityisen äänekäs ja rasittava.

”Hyvä on, hyvä on, minä voin olla ensimmäinen! Kuka tietää miksi tätä paikkaa kutsutaan Murtorannaksi? Ha! Eikö muka kukaan?”

Vilkaisin järvelle nähdäkseni auringonlaskun värit, mutta olin myöhässä. Kapea viiru oranssia valoa pilkkotti enää taivaanrannassa, harmaansinertävä kesäyö nieli värit itseensä. Näky vei mieleni takaisin veteen, hetkeen jolloin avasin silmäni juuri ennen pintaa. Minun ja veteen siivilöityvän auringonvalon välillä oli enää järven lainehtiva rajapinta ja

pelkäsin, että minut nykäistäisiin takaisin syvyyteen.

Olin kännissä ja väsynyt.

Hautasin kasvoni Tuomaksen takkiin niin, että toisella silmällä pystyin seuraamaan tulen elpymistä nuotiossa. Elias jatkoi löpinöitään.

”Kauan kauan sitten, joskus silloin kun kaikkea oli Suomessa vähän ja kaikesta oli pulaa, ruoasta, viinasta, töistä, naisista.”

Osaa nauratti, osaa ärsytti, mutta kaikki kuuntelivat kiinnostuneina. Eliaksella oli sellainen tarinankertojaääni, että vaikka tiesi että tulossa oli täyttä lööperiä, tarinan halusi silti kuulla. Hän kertoi, että Murtorannalta alkavassa metsässä uskottiin ennen asuvan haltijan, joka pystyi auttamaan yksinäisiä miehiä löytämään itselleen vaimon. Miehet soutivat tänne pitkiä matkoja tehdäkseen kauppaa haltijan kanssa, mutta kuten kansantarinoissa yleensä, loppu ei ollut onnellinen.

”Metsänhaltija kertoi niille yksinäisille äijille, että miksi tyytyä kuivakoihin eukkoihin maan päällä, kun voisi elää onnellisena kauniin järvenneidon kanssa. Neidot uiskentelivät näissä vesissä hiukset pitkinä ja huulet kosteina.”

Olen kuullut tämän tarinan ennenkin, joskus lapsena.

”Nämä vetehiset elivät vedessä, joten veteen oli miestenkin mentävä. Epätoivoisina sukeltaen syvemmälle ja syvemmälle, yksi toisensa jälkeen, miehet hukuttautuivat Murtorannan vesiin. Perimätieto kertoo, että he uivat Päijänteellä edelleen, etsien itselleen kaunista, nuorta vaimoa.”

Elias tarinoi.

Taisin vain vetää keuhkoni täyteen järvivettä ja kuvitella koko jutun. Sotkin itseni ajelehtivaan vesikasviin ja en minä tiedä, muistin tämän tarinan? Kännissä mieleen saattoi juolahtaa kaikenlaista.

Otin viimeisen huikan pullostani ja aloin repiä siinä

olevaa etikettiä.

Hapenpuute voi aiheuttaa harhoja, eikö vain?

” – ja tästä syystä Murtoranta tunnettiin ennen Murtuneiden miesten rantana.”

Tässä vaiheessa iltaa kaikille riitti. Nuotioon kaadettiin ämpärillinen vettä, ja kaikki ryömivät pienessä hiprakassa makuupusseihinsa ja teltoihinsa. Minä kirosin kämäistä laavuteltaani, jonka olin pystyttänyt aivan rannan viereen, jotta voisin aamulla ihastella auringonnousua.

Voi helvetin helvetti sentään.

En pystynyt menemään sisään.

En vain mitenkään pystynyt. Teltan suulta vesirajaan oli vain nelisen metriä. Tuomaksen teltoa oli metsässä mäntyjen välissä, kaukana rannasta. Sanaa sanomatta nielin ylpeyteni ja avasin Tuomaksen ison oranssin teltan vetoketjun, tungen aukinaisen makuupussini ronskisti sisään ja ryömin itse perässä. Onneksi Tuomas tajusi olla kommentoimatta tilannetta sen enempää.

Hän vain hymyili ja käänsi kylkeä.

Yleensä nukuin metsässä rauhassa, koska olin tottunut pitkiin saari- ja vaellusretkiin perheeni kanssa. Tällä kertaa yritin kuitenkin erottaa sekalaisten, ennen niin lohdullisten metsänäänien seasta jotain tiettyä. Jotain joka ei kuulunut joukkoon.

Märkiä askeleita kenties.

Minun oli pakotettava itseni hengittämään syvään ja rauhoittumaan.

Vedin makuupussin vetoketjun kiinni, ainoastaan pieni nenänmentävä ilmareikä jäi jäljelle.

En ollut yksin, kuulisin jos joku yrittäisi sisään teltaan. Ja mikä kaikkein tärkeintä, eihän tuolla ollut edes mitään vaaraa.

Suojassa kotelossani minä nukahdin kuunnellen vierei-

sestä teltasta kantautuvaa kuorsausta.

Olin aina halunnut naisen, jolla olisi tuollaiset pitkät hiukset ja kapea uuma. Se oli haave, jonka väärsti oli ryömiä takaisin rannalle, vaikka se tekikin kipeää.

En kuulunut tähän maailmaan, enkä oikeastaan tiennyt edes sitä, mikä minä olin.

Silmäni olivat vähitellen samentuneet talvipakkasissa ja pohjamudissa. Ihoani peitti samanlainen lima kuin vesisammaleisilla kivillä, kynteni olivat mustuneet. Hiuksissani oli alkanut kasvaa levää. Järvi oli ottanut minut pojakseen, kylmettänyt mieleni. Se lohdutti minua vedenalaisella kohinalaan, tuuditti uneen kaislikossa.

Olin kuitenkin yksin, vailla kaltaistani.

Makasin mustikkamättäällä rähmälläni, koska en pystynyt vielä seisomaan maalla. Nuorikkoni nukkui kivenheiton päässä. Kuulin ihastuttavaa tuhinaa teltan uumenista. Avasin suuni ja ruumiini kouristeli, oksensin vettä varvuille. Vedin varovasti henkeä, minun oli vuodettava järvivesi keuhkoistani tehdäkseni tilaa ilmalle ja sanoille, jotta voisin puhua hänelle, kertoa hänelle miltä minusta tuntui. Kangasmetsän ilma kuitenkin pisteli ja sai kurkkuni kangertelemaan, siitä lähti omi tuinen kurlaava ääni.

Tajusin pettymyksekseni, etten osannut enää puhua ihmisten kielellä, sanani kuulostivat korinalta tai kuorsaukselta, kuiva ilma tuntui nielussani neuloilta. Miten minä muka voisin osoittaa tunteeni hänelle mykkänä? En ollut valmis, en voinut lähestyä häntä tällaisena. En halunnut antaa itsestäni heikkoa kuvaa.

Ennen kuin palaisin veteen, halusin kuitenkin vielä nauttia hänen äänestään. Raahauduin hitaasti teltan viereen, välisämme oli enää kesätuulella hennosti värisevä telttakangas. Haistelin häntä, imin kitusenkaltaisiin keuhkoihini hänen

tuoksunsa. Se oli erilainen kuin vedessä, ei niin voimakas, en pystynyt enää maistamaan sitä. Tajusin, että jos oikein pinnistäisin, pystyisin ehkä seuraamaan sitä. Viimeksi olin ollut tällä rannalla kauan sitten, jonnekin tänne olin jättänyt saappaani ja paitani ennen syvyyttä.

Aamulla oloni oli paljon parempi. Selväjärkisempi. Kuorui-
duin ulos makuupussistani, vedin lahkeista rispaantuneet
farkkushortsit jalkaani ja nousin ulos teltasta. Kangasmetsä
tuoksui lämpimältä ja rutikuivalta.

Turvalliselta.

Kaunis päivä oli jo pitkällä ja ihanan kuuma. Niin kuuma,
että se kuivasi hetkessä vielä edellisillasta hieman kosteat
hiukseni ja kiharsi ne tuuheiksi. Olin innokkaana pakkaamassa
kamoja takaisin veneeseen, että pääsisin pian kotiin.

Olimme liikkeellä kahdella veneellä, ja Elias tarjoutui ajamaan
minut pientä kiertoreittiä pitkin kotilaiturilleni, ennen kuin
heittäisi muut Tikanrantaan. Olimme päässeet jo keskelle
järvenselkää, kun vauhtimme alkoi yhtäkkiä hidastua. Elias
pysäytti veneen tutkiakseen mikä oli vialla, ja välittömästi
vene alkoi kääntyä sivuttain ja ajelehtia miten sattui. Elias
nosti moottorin vedestä. Evinruden ympärille oli kie-
toutunut paksu kasa levää.

”Että onkin tiukassa... kattokaa nyt tätäkin – ”

Elias kiskoi kiroillen tummaa levää irti potkurin lavoista
isoina myttyinä, ja samalla virtaus käänsi vaivihkaa veneen
kokan takaisin kohti Murtorantaa. Kaulaani kuristi.

Halusin takaisin liikkeelle. Heti.

*Käänsin veneen, koska halusin nähdä katsoisiko hän rantaa
kaiholla. Halusin antaa hänelle vielä mahdollisuuden palata,
ehkä hypätä suoraan veteen ja sukeltaa luokseni. Uin aivan lä-
hietäisyydelle ja odotin. Jos hän olisi upottanut siron ranteensa*

veteen, olisin tarttunut siihen ja syleillyt häntä kiven lailla, vienyt hänet nopeasti pohjalle ja suudellut ilman hänestä ulos.

Silloin en olisi enää tarvinnut ihmisten sanoja. Rakastin häntä, mutta samalla halusin hukuttaa hänestä ihmisyyden pian pois, että voisimme elää yhdessä syvyyksissä. Se olisi aluksi hänelle suuri muutos, mutta hän tottuisi siihen kyllä. Olen varma siitä. Pyytäisin hänelle kahlaajia ja kaloja, sitoisin ulpukoita hänen hiuksiinsa. Häneltä ei puuttuisi mitään, hän ei kaipaisi mitään. Hän olisi onnellinen ollessaan minun.

Perillä kotirannassa hyppäsin nopeasti veneestä laiturille ja kipaisin kotiovelle, suljin sen takanani ja nojasin siihen koko selälläni. Niin kuin painoni olisi muka sulkenut sen jotenkin erityisen tiukasti tai sinetöinyt sen uhilta. Halusin vain omaan sänkyyni nukkumaan.

Rojahdin sänkyyn kuin ruumis.

Kieriskelin sängyssä tuntikausia, sillä en halunnut sukeltaa edes uniini. Murtoranta oli kaukana, mutta uneen vajotessani sen aallot ylsivät jälleen varpasiini ja haistoin limaisen kaislikon tuoksun. Kahlasin matalikossa, jossain valveen ja tietoisuuden rajamailla, ja yritin nousta takaisin rannalle, mutta minut vedettiin nilkoista pinnan alle. Kylmä, vieras tajunnanvirta kietoutui ympärilleni, hampaili lihaani ja tunnusteli ajatuksiani. Pystystelin vastaan, mutta ote minusta tiukkeni. Vajosin yhä syvemmälle. Järven pohjalla ahaat huulet painautuivat kaulalleni.

Se oli vaanijani.

Hän suuteli ja silitti minua, vuosi minuun toiveensa ja halunsa synkkinä mielikuvina.

Hän näki meidät pariskuntana. Olin hänen morsiamensa, rakastettunsa. Yritin paeta unimaailmasta takaisin tietoisuuteen ja sain melkein silmäni avattua, kun minut nykäistiin takaisin.

Ei vielä, sinun on nähtävä tämä.

Hän näytti minulle millaista meidän elämämme olisi yhdessä, miten paljon hän minusta välitti, miten kaunis hänestä olin. Se aiheutti vatsassani painavan kuvotuksen. Aivan kuin pelkkä ajatus hänen tunteisiinsa vastaamisesta olisi jotenkin saastuttanut minut, tehnyt minusta yhtä karmean.

Ote mielestäni hellitti, ja heräsin sätkien.

Haukoin sängyllä ilmaa ja ponkaisin sitten ylös ravaamaan vauhkona edestakaisin huoneessani. Ikkunan takana järvi kimalteli ja häikäisi silmiäni kauniina. Niin kuin kaikki olisi muka hyvin. Raivon vallassa juoksin ikkunan luo ja nykäisin pimennysverhon alas.

Seuraavina päivinä vetisiä lahjoja alkoi ilmestyä kodin ovelle.

Joka aamu jotain uutta.

Hauen leuat, lisää levää, lumpeita ja kalaa, enemmän tai vähemmän tuoretta ja joskus osittain jo syötyä. Tiesin kyllä että minua kosiskeltiin, en vain tiennyt miten pistäisin sille lopun. Aluksi en halunnut koskea kammottaviin tuomisiin, mutta kun ne muuttuivat mätäneviksi ruhoiksi, minun oli pakko. Yritin piilottaa ne ennen kuin vanhempani heräisivät. Pystyin pitämään ikkunani säpissä ja verhot edessä, mutta en onnistunut sulkemaan mieltäni. Kylmissä unissani harmaat sameat silmät tuijottivat minua karmivalla lempeydellä. Herätessäni maistoin järveden suussani.

Hän ei ollut mikään tavallinen vaimo. Toin hänelle aluksi kukkia ja kaikkea tavanomaisen kaunista tulevasta kodistamme, mutta ne eivät kelvanneet. Sitten kokeilin toista tapaa, toin järven raadollisuuden paljastavia lahjoja, ne hän otti.

Hän kahmaisi lahjat syliinsä ja piilotti huoneeseensa turvaan, ettei kukaan muu ehtisi niitä edes nähdä. Minä iloitsen tästä niin suuresti! Hän tulee kestämään rinnallani sen

kaiken, pimeyden, kylmät kesät ja silmät harmaannuttavan jäisen talvihorrokseen.

*Sinertävä väri tulee näyttämään upealta hänen ihollaan, ja minä onnekas saan kammata hänen aalloissa tanssivia kiha-roitaan hauenhampailla. Mutta ensin minun on valmisteltava morsiantani elämään syvyyksissä ja vuodatettava hitaasti hänen uniinsa vesi ja mieleensä pimeä. Järvi, auta poikaasi...
Lainaa voimaasi ja auta viettelemään tämän neidon sydän.*

Kahden kuukauden kuluttua

Uskaltauduin pitkästä aikaa rantasaunaamme, koska äiti oli mukana ja oli valoisa.

Istuin lauteilla ja hikoilin. Osittain siksi että järvi oli kuumottavan lähellä. Vilkaisin ulos ikkunasta, kylmä tuulenuuska värisytti järveä. Suuri rantakoivu tiputteli veden pinnalle jo valmiiksi märkiä syksyisiä lehtiä, ja osa niistä upposi raskaina veden alle.

Äiti heitti lisää löylyä.

Harkitsin viimein kertovani millaiseen liemeen olin joutunut, mutta minua pelotti.

Mitä jos äiti ei usko minua? Mitä jos olento satuttaa äitiä, alkaa pitämään häntä uhkana ja –

Hikinoro valui salakavalasti silmääni. En pystynyt ajattelemaan selvästi. Oli liian kuuma, minua ahdisti, ja äiti näki sen kasvoiltani. Hän ehdotti että menisimme ulos jäähdyttelämään, mutta en suostunut. Se oli liian riskialtista. En halunnut provosoida vaanijaani elostelemalla puolialasti sen edessä. Äiti meni ulos tupakalle ja minä suihkuun.

Pystyin taas hengittämään kunnolla. Suihkun vesi oli ihanan viileää tulikuumaa ihoani vasten, ja siinä oli vieno järven tuoksu. Kurkkuani kuivasi. Saunomisesta oli tullut hirveä jano, enkä ollut muistanut ottaa juomista mukaan.

Nostin kasvoni ylös ja vesi ryöpsähti viekoittelevasti huulil-
leni. Huomasin mieltäväni miltä järvivesi maistuisi.

Jos vain avaisin suuni, niin jano helpottaisi heti.

Nojasin käsilläni suihkuhuoneen seinään ja roikotin pää-
täni.

Kuuntelin kuinka vesi virtasi lattian viemärikaivoon ja ta-
jusin jotain.

Suihkun vesi tulee syvältä järven pohjalta.

Sieltä missä se asui. Käänsin varovasti hanasta vettä aina
vain kylmemmäksi. Olin utelias. Halusin tietää, miltä kyl-
min mahdollinen vesi tuntui. Millaista oli asua pohjalla kyl-
mässä, pimeässä.

Ihoni jäähtyi ja aloin vähitellen täristä, mutta sinnittelin
silti suihkun alla.

Ulkoa kajahti äidin ääni.

”Aada, minulle riitti saunominen tältä kertaa. Nähdään si-
sällä!”

Hitto. Äiti lähtee, minunkin pitäisi.

Mutta en voinut. En saanut jalkojani liikkeelle.

Tärisin suihkun alla ja yritin huutaa, mutta kurkkuni oli
liian kuiva. Vesi muuttui raskaaksi, se painoi minua niin että
luhistuin. Putosin kylmälle kaakelilattialle ja löin pääni.

Kun palasin tajuihini, suihkuhuoneessa oli jo pimeää.
Suihku oli edelleen päällä ja lattia tulvi. Makasin selälläni ja
vuoroin nielin ja yskin ulos vettä, jota oli tajuttomuuteni ai-
kana kerääntynyt avonaiseen suuhuni. Se maistui todella ku-
vottavalta, kuin koivunlehdiltä ja mudalta.

Nousin istumaan. Minusta tuntui oudolta.

Järkytin itseäni avaamalla täristen suuni äärimmilleen ja
nielemällä vettä niin paljon kuin pystyin. Outo pakotus oli
hävinnyt, muuttunut janoksi. Nousin kompuroiden seiso-
maan, vein suuni mahdollisimman lähelle suihkupäätä ja
join siitä ahnaasti. Hyväilin ylitsevuotavalla vedellä itseäni,

yrityn kostuttaa sillä itseni täysin, ulkoa ja sisältä. Halusin järven itseeni. Join pakonomaisesti useamman litran, kunnes pahoinvoinnin aalto pysäytti minut.

Olin unohtanut muun maailman.

Suljin kylmästä jäykistyneillä sormillani suihkun ja yritin kuunnella olinko vielä yksin. Saunarakennuksessa oli täysin hiljaista. Ulkona laineet narisuttivat laituria ja tuuli keinutti märkiä, raskaita koivunoksia. En kuullut askelia tai rannalta raahautumisen ääniä.

Se saattoi olla jo verannalla.

Nappasin pukeutumishuoneen naulasta kylpytakin, puin sen kohmeisena päälle ja sidoin vyön tiukasti kiinni. Kun jalkani alkoivat saada kunnolla tuntoa takaisin, ryntäsin juoksuun enkä pysähtynyt katselemaan ympärilleni.

Viikko saunan jälkeen huomasin radikaalin muutoksen ruokahalussani. Se vain hävisi. Nälän tilalle oli tullut jano järvi-veteen ja mieleni oli muuttunut oudoksi. Se loi kummallisia assosiaatiota joihin lähes hukuin, enkä meinannut enää millään löytää takaisin pintaan.

Ajatukseni olivat alkaneet sekoittua olennon kanssa. Se lähetti minulle himokkaita kosioumia, joissa elimme yhdessä harmaissa vesissä ja rakastimme toisiamme. Herätessä kehoni oli kylmä, kuin olisin viettänyt yöni sen kanssa järven pohjalla. En pystynyt suojautumaan olennon rakkaudelta, se ylsi ihoni alle. Nälkä ja jatkuva juominen tekivät oloni hau-raaksi ja epävakaaksi. Mieleni läikkyy yli äyräittänsä.

Istuin sängynlaidalla ja valvoin.

Sisälläni kuhisi kaikenlaista kummaa, minulle aivan vieraita tunteita, ajatuksia ja tarpeita, kuin pahaenteistä kutua, josta oli tarkoitus syntyä jotain. Olento oli sotkenut pääni. Inhosi ja pelkäsin sitä, mutta samalla tunteisiini oli alkanut sekoittua outoa innostusta, mikä sai minut hämilleni.

Muistelin usein suudelmaamme järvessä.

Se oli ollut kylmä, mutta kiihkeä. Upottava, omistava.

Vaativa.

Aivan eri tasoa kuin kömpelöt suudelmat, joita olin saanut ikäisiltäni pojilta. Olin vaivihkaa alkanut leikkiä ajatuksella, että antaisin olennon koskea itseeni ja tehdä minulle mitä ikinä halusi.

Ajatus tuntui inhottavalta ja kutkuttavalta samanaikaisesti.

Väärältä. Kiihottavalta.

Heittäydyin selälleni sängylle ja käteni eksyivät housuihini. Minua inhotti, mutta en voinut estää itseäni. Suljin silmäni ja kuvittelin että käteni olivat olennon kosteankylmät kädet. Aloin miettiä miltä tuntuisi jos olento olisi –

sisälläni, miltä tuntuisi jos olisin sille raskaana, kantaisin sille –

Vatsaani kouraisi.

Ponnahdin ylös ja juoksin vessaan, ehdin juuri nostaa vessanpöntön kannen kun raivoisa oksennus lensi suustani. Kirvelevä sappi kärvensi nieluni ja oksennuskouristus katkoi verisuonia silmistäni niin, että kyyneleet vuosivat. Täräisin ja pidin käsiäni vessanpytyn kannella. Rojahdin vessanmatolle ja vedin henkeä.

Keskity, Aada. Nämä tunteet ja mielikuvat eivät tule sinusta, ne ovat SEN ajatuksia. Sen kutua. Taistele vastaan!

Oksentamisen väkivaltaisuus oli ravistellut minut hereille.

Kehoni yritti viimeisillä voimillaan hylkiä tunkeilijan ajatuksia ja karkottaa ne ulos minusta. Tunsin itseni häväistyksi. Aivan kuin olisin saanut jonkinlaisen äkillisen, alkukantaisen ja sairaalloisen –

Vauvakuumeen.

Ajatuksen kuvottavuus sai uuden oksennuksen ryömiään ulos kurkustani.

Kuulin sivukorvalla huoneeni avoimesta ikkunasta tutun

äänen. Suuri loiskahdus kantautui rannasta. Kävelin horjuen ikkunan luo. Pyyhin oksenuksenrippeet suupielestäni vil-lapaitani hihaan, raotin verhoa ja näin kuinka olento ryömi vaivalloisesti ylös kylmästä järvestä laiturille.

Se raahautui pihalle. Maa oli syyssateiden jäljiltä kosteaa ja hieman upottavaa. Maalla liikkuminen ja ilma sattui olen-toon, joten tasaisin väliajoin se yski ja tuupertui maahan. Se ei kuitenkaan välittänyt kivusta, vaan jatkoi sinnikkäästi kohti portaitamme. Se teki minuun vaikutuksen. Ajatukseni alkoivat taas vääntyä ja kieroutua.

Se kärsii vuokseni, koska minä olen sille niin tärkeä. Niin haluttava. Sen rakas.

Olento jätti tärisevin käsin ja vettä tippuvana hopeisen kaulakorun talomme alimmalle portaalle.

Se tajusi viimein, että järviraadot eivät ole minun juttuni.

Hymyilin leveästi, ja olento havaitsi minut.

Tällä kertaa en kuitenkaan piiloutunut, tuijotin vain. Olennon silmät välähtivät kuin kalansuomut. Se oli kai sen tapa hymyillä takaisin. Sydämeni löi hurjana, koska se tiesi jo ennen minua, mitä olin aikeissa tehdä.

Kuin transsissa kävelin huoneeni ovelle, alas portaita ja kohti ulko-ovea.

Avasin oven hitaasti ja astuin paljain jaloin sateen kas-telemalle verannalle. Haistoin ympärilläni märän puun ja pihalla maatuvat lehdet, hengitin kylmää, kosteaa ilmaa sy-vään. Syysilma oli hämmentävä hajun ja tuoksun sekoitus, nautinnollinen hyvän ja pahan yhdistelmä. Niin kuin tun-teeni olentoa kohtaan. Rintakehäni kohoili hurjana, otus sei-soi lievässä kyyryssä edessäni.

Syysillan kuu oli niin kirkas, etten nähnyt kunnolla olen-non kasvoja, ainoastaan sen mustan siluetin ja hopeisena tuikkivat silmät. Se ojensi minulle korua ja piti mankuvaa ääntä kuin olisi yrittänyt sanoa jotain, mutta ei osannut tai

kyennyt. Se kuulosti surkealta. Tajusin miten suuri valta minulla oli siihen ja tunsin itseni voimakkaaksi. Halutuksi.

Ojensin käteni korua kohti ensin hitaasti ja nappasin sen sitten nopealla nykäisyllä. Peruutin ovensuuhun, laitoin käteni valmiiksi ovenkahvalle ja tuijotin olentoa. Sen suusta kuului kurlaavaa ääntä. Vettä ja liejua valskasi hieman sen kurkusta ja purskahti portaille.

Järkeni kirkui.

Mutta kehoni oli kiihottunut.

En tiennyt kumpaa puolta itsestäni kuuntelisin, joten jäähmetyin.

Olento haukkoi henkeä ja suureksi yllätyksekseni puhui.

”Pidätkö sin-ä lahjasta?”

Puristin silmät suurina korua nyrkissäni.

En ollut vielä ehtinyt katsoa sitä sen tarkemmin, mutta en voinut avata nyrkkiäni ja tarkastella korua irrottamatta samalla katsettani kosiskelijastani. Olento taisi lukea ajatukseni, sillä se perääntyi hieman ja roikotti päätään alistuvan näköisenä. Sen pitkät, levään sotkeutuneet hiukset tippuivat vettä. Rohkaistuvin avaamaan nyrkkini ja silmäilin hopeista medaljonkia. Se oli oikein kaunis.

Minä hymyilin.

”Kyllä, minä pidän siitä kovasti. Kiitos.”

Sitten juoksin sisään, lukitsin oven ja viiletin huoneeseeni. Ulkoa kuului ujeltava, soinnillinen ääni, joka sai kissamme mouruamaan. Olento taisi olla onnellinen. Niin olin minäkin. Kai.

Viikon päästä

Tuomas oli väen vängällä halunnut saattaa minut koulusta kotiin. Kävelimme kotipihani poikki kohti laituria, ja kuuntelin hänen puhettaan vain puolittain. Ajatukseni olivat

järvässä. Lahjoja ei ollut tullut muutamaan päivään ja olin pettynyt. Lähes huolissani.

”Aada, mitä mieltä olet?”

Havahduin takaisin ajatuksistani.

”Ai mistä?”

”No siitä mitä mä sanoin äsken?”

En tiennyt mitä sanoa. Tilanne oli kiusallinen. Tuomas oli paljastanut minulle juuri tunteensa ja sanonut kaiken mitä olin jo kuukausia halunnut kuollakseni kuulla, mutta olin silti pettynyt. Sillä mitä olivat keskenkasvuiset, lukioikäisen pojan pinnalliset tunteet verrattuna siihen syvyyteen, mitä olento tunsu minua kohtaan.

Yritin muistella mitä minä olin hänessä oikein nähnyt.

Tuomas oli kyllä komea, hänellä oli uimarin kroppa ja tunturipuron siniset silmät. Hän oli myös ikäisekseen ihan fiksu ja kiltti...

Liian kiltti. Niin kiltti että kiltteys muuttui tylsäksi.

Hypistelin medaljonkia kaulassani.

”Kaunis koru, mistä sä olet saanut sen?”

Säikähdin vähän Tuomaksen kysymystä ja piilotin korun takaisin villapaitani kauluksen alle.

”Löysin sen.”

Tuomas näytti mietteliäältä.

”Se näyttää tosi tutulta, ihan kuin olisin nähnyt sen jossain aiemmin...”

Järvenselältä kuului molskahdus, ja sydämeni hypähti. Et sin olentoa, mutta en nähnyt mitään.

Olin kävelyttänyt Tuomaksen tänne, jotta se tulisi mustasukkaiseksi ja palaisi luokseni.

Tuomas sulki takkinsa vetoketjun ja laittoi kädet takintaskuihin.

”Aada, mä taidan nyt lähteä. Tajuan vihjeen. Sulla on joku toinen.”

En sanonut mitään, sillä se oli helpointa. Hän oli kuitenkin oikeassa. Odotin että Tuomas katosi näkyvistä ja otin medaljongin esiin. Tutkin sitä tarkasti ja raaputin kynnellä tummaa likaa sen kyljestä. Pinttyneen lian alta paljastui nimikirjaimet. I.L.

Samana iltana

Viimein tärkeä ilta koitti. Vanhempani olivat koko viikonlopun poissa, joten pystyin päästämään olennon ensimmäistä kertaa sisään. Avasin ulko-oven ja sammutin valot, etteivät ne häikäisisi sen silmiä. Vedin verhot syrjään ja annoin lempeän kuunvalon valaista eteisen.

Olento ryömi kynnyksen yli.

Jotta se pääsisi luokseni olohuoneeseen, sen täytyi välillä ottaa kynsillä tukea huonekalujen jaloista. Olento piti valittavaa ääntä, ja sen hengitys korisi märkänä. Raahautuessaan olohuoneeseen se kasteli ja limasi lattiaa.

Haistoin ympärilläni järven. Olohuoneen ilma viileni ja muuttui kosteaksi.

Kun olento nousi ylös, sen selkäranka rutisi, pystyasento oli sille luonnoton ja teki kipeää. Seisoimme kasvokkain, ja se ojensi minulle vettä tippuen uuden lahjan, jonka tekemiseen oli selvästi mennyt aikaa.

Lahja oli luinen päähine, joka muistutti kruunua mutta haisi kalanperkeille. Sen ympärille oli kiedottu koristeeksi ulpukankukkia, levää ja ruotoja. Otin lahjan vastaan, mutta en pistänyt sitä päähäni. Katselin sitä, luun kaaria, siitä kohoilevia siipimäisiä harjanteita ja yritin keksiä mistä eläimestä luu oli peräisin. Siinä oli jotain hälyttävää, joka teki minut hermostuneeksi.

Olento oli innoissaan. Se puhui minulle ajatuksin.

Tämä on sinulle, kaunis morsiameni. Kun olin vielä

kaltaisesi, oli tapana että morsiamelle tehtiin hääkruunu. Onko se edelleen tapana? Pidätkö siitä rakkaani? Pian pian, sovita sitä päähäsi!

Kuutamoa sai luun huokoisen pinnan hohtamaan ja hiki jäättyi niskaani. Olin niin lähellä tajuta mitä se muistutti, se oli jo aivan kielen päällä. Olento jatkoi puhumista hurmioituneena, vaikka en vieläkään ollut laittanut kruunua päähäni.

Olen aina niin pitänyt häistä ja haaveillut niistä, haaveillut sinusta, nyt olen viimein löytänyt vaimon.

Se kyykistyi maahan ja hyväili märillä sormillaan paljaita varpaitani. Minä kavahdin.

Kun vedin jalkani kauemmas, se päästi oudon naksahdavan äänen ja kurinan suustaan.

Olento lipaisi huuliaan.

Tsk tsk, morsiameni. Häät eivät ole vain morsianta varten, ei... Sinun on myös ajateltava minua!

Ensimmäistä kertaa se korotti minulle ääntään. Pelästyin ja otin askeleen taaksepäin mahdollisimman hitaasti. Samalla ajatus nousi mieleni pinnalle kuin koho vedessä.

Nämä ovat ihmisen luita. Naisen lantioluut.

Olento ei huomannut järkytystäni, vaan jatkoi.

Olen etsinyt sinua niin kauan, rakas. Monia morsiamia on tullut ja mennyt, mutta yksikään heistä ei ollut sinä taikka kruunun arvoinen!

Hädän kyneleet täyttivät silmäkulmani.

Yritin estää niitä vuotamasta poskilleni, koska en tiennyt miten olento siihen reagoisi. Tuskin hyvin. Tärisin vain paikallani ja hymyilin väkinäisesti, kun uusi ajatuskoho nousi pintaan.

Ilona.

I.L. eli Ilona Lehto, Inkan paras ystävä. Hän oli ollut rinnakkaisluokallani vielä viime vuonna, kunnes katosi Päi-

jänteellä kajakoidessaan. Ilona oli seurustellut Tuomaksen kanssa muutaman kuukauden ennen katoamistaan. Kaikki uskoivat että hän oli hukkunut, mutta ruumista ei koskaan löydetty. Ilona muistutti ulkonäöltään hieman minua.

Medaljonki tuntui kylmältä rintakehäni vasten.

Kruunu putosi käsistäni lattialle, ja lukemattomat vesihyönteiset säntäsivät kukkien terälehdistä karkuun. Olento nosti kruunun loukkaantuneena käsiinsä. Se alkoi kohennella ruotoja, jotka olivat murjoutuneet pudotuksessa, ja madalsi ääntä mielessäni.

Ilonakin oli kaunis, yhtä kalpea iholtaan kuin luiltaan. Kaunis tyttö – mutta liian heikko. Hän kesti vielä niellä veden ja kylmän, ja järvi antoi meille siunauksen, mutta kipinä hävisi. Kaikki se mitä hänessä rakastin, harmaantui, se teki minut surulliseksi.

Kyyneleet kastelivat poskeni ja valuivat vuolaina kaulalleni. Olento katseli niitä pää kallellaan, hämmentyneenä. Se supatti hetken itsekseen ja hiveli sitten Ilonan luiden kaartaa, naputteli mustia kynsiään sen harjanteilla. Vasta nyt huomasin hampaiden jäljet luun pinnalla.

Surin häntä. Syvästi. Söin hänet erittäin hitaasti, osoittaakseni hänelle, kuinka vaikeaa se oli minulle.

Olin peruuttanut seinään kiinni ja nojasin siihen. Yritin vilkuilla pakotietä. Olento tuli aivan eteeni ja laski kruunun juhlallisesti päähäni. Sen kärsivällisyys alkoi loppua.

Minun maailmassani on tapana, että uusi hallitsija syö vanhan. Syöminen osoittaa kunnioitusta. Ymmärrätkö? Mitään järvessä ei heitetä hukkaan, ei rakkaita, ei vihollisia. Me olemme kaikki lopulta samaa perhettä. Eikö kuulostakin kauniilta?

Onnistuin nyökkäämään, ja olento näytti tyytyväiseltä. Nopealla liikkeellä se vei suunsa kaulalleni ja nuolaisi minua. Vahva mädän kalan löyhkä sai minut yökkimään.

Jätä tänään hyvästit maalle, rakas, sillä huomenna minä tulen hakemaan sinut kotiin.

Seuraavana iltana

Ilonan kohtalo oli saanut minut järkiini. Lopetin järiveden juomisen. Se oli samentanut ajatuksiani, ujuttanut minuun outoja mielitekoja. Tekemäni suunnitelma oli ehkä yksinkertainen, mutta tappava. Olin jättänyt ulko-oven auki ja seisoin nyt passissa portaiden yläpäässä, piilossa avonaisen oven takana. Kun otus ryömisi kohdalle, iskin sitä kirveellä päähän. Siitä se ei selviäisi. Se ei voinut mitenkään aavistaa, että tekisin sille jotain niin kammottavaa.

Se luuli että rakastin sitä.

Kuulin viimein hitaat raahautumisen äänet ja rohisevan hengityksen. Puristin kirveen vartta rystyset valkoisina, yritin tasata oman hengitykseni ettei se paljastaisi sijaintiani. Arvioin mielessäni kulman, jossa minun piti humauttaa kirves, jotta jo ensimmäinen isku tappaisi sen. Tsemppasin itseäni ajatteleamalla, että olento ei näyttänyt maalla kovin vahvalta, sen liikkuminen oli hidasta ja kituliasta.

Herkistin korviani.

Lattiaa raapiva ääni kuulosti nyt erilaiselta, pehmeämmältä. Olennon kynnet osuivat siis puisten portaiden sijaan yläkerran mattoon.

Okei, show time. Älä mokaa, muutama hiton kova isku ja olet viimein turvassa, tee se nyt, NYT!

Syöksyin esiin oven takaa ja heilautin kirveen kaaressa, mutta sen varsi pysähtyi ilmaan. Olento ei maannutkaan rähmällään maassa, vaan seisoi edessäni ja oli ottanut kirveenvarresta kiinni kädellään. Paniikissa irrotin otteeni ainoasta aseestani, pakenin takanani olevaan vessaan ja lukittauduin sinne.

Ansaan.

Ovea raavittiin ulkopuolelta leikkisästi, minua huhuiltiin. Pengoin paniikissa läpi vessan kaappeja, yritin löytää jotain mitä voisin käyttää aseena. Olento oli alkanut laulaa jonkinlaista vanhan kuuloista veisua vastahakoisesta morsiamesta, mikä sotki ajatuksiani.

Pysähdyin lavuaarin peilin eteen.

Äidin varasytkäri!

Kyykistyin penkomaan lavuaarin alla olevaa kaappia, siellä oli äidin sytkäri ja täysi hiuslakkapullo. Nappasin pulлон käteeni ja luin sen kyljestä: vaara, helposti syttyvää.

Pianhan se nähdään.

Pitelin uusia aseitani käsissäni ja yritin voimaantua, uskoa suunnitelmaani. Sen ainoa heikkous oli, että sen onnistumiseksi minun oli avattava ovi.

Nyt tai ei koskaan.

Adrenaliini iski minuun vipinä, tempaisin oven auki, painoin lakkapullon suuttimen avausnapin pohjaan ja sytytin sytkäriin.

Tuli levisi olennon päälle hallitsemattomana. Huusin, pelkäsini käsieni osuvan tuleen, mutta en voinut päästää irti. Olento vuoroin kirkui ja murisi. Se teki outoa kyyristelevää liikettä, kuin kissa joka meinasi oksentaa ison karvapallon. Valtava määrä vettä, limaa ja liejua nousi sen suusta, ja roiskui päälleni.

Tuli sammui.

Seisoin haisevan järvilietteen peitossa ja tajusin, että ainoa vaihtoehtoni oli enää paeta.

Yritin rynnätä olennon ohi, mutta se nykäisi minua hiuksista niin että kaaduin suorilta jaloilta selälleni maahan.

Tyttö potki ja kynsi minua. Voi kuinka somaa hänen vastustelunsa oli, niin raivoisaa ja kiihkeää, kuten rakkautemme.

Morsiamenryöstö oli perinne, josta pidin kovasti, mutta nyt minun oli aika näytellä oma osuuteni. Kuristin häneltä tajun pois, sitten raahasin hänet varovasti rannalle.

Aamu alkoi jo sarastaa, valon pilkahdus osui varmaan hänen silmiinsä, sillä kuulin niiden aukenevan. Märät ripset havisivat vienosti toisiaan vasten. Sievää. Täytin nopeasti hänen suunsa hiekalla, ettei hän voinut huutaa. Käänsin hänen kasvonsa kohti nousevaa aurinkoa. Katso valoa nyt rakkaani, tällaisena et tule sitä enää näkemään. Haistoin suolaisen kyyneleen valuvan hänen poskeaan pitkin ja kumarruin nuolaisemaan sen talteen. Ei enää kyyneliä rakas, vedenväki ei kyyneliä vuodata.

Rukiteera

Pellolla Karjalassa, kauan sitten

Hangessa tarpominen oli uuvuttavaa, en ollut enää nuori mies. Musta turkistakki painoi ylläni kuin karhunraato. Kylmä talvi-ilma kirveli keuhkoissani ja sai veren maistumaan suussani.

En jaksanut enää raahustaa, saati juosta, vaikka olisi ollut pakko. Minut oli ajettu henkiahieveriin pitkin metsiä, aina kavaluudella kaskeamalleni maalle saakka. Kylän miehet kehtasivat väittää, että maa ei kuulunut minulle, mutta minä olin vuodattanut tälle pellolle hikeni ja nyt aioin uhrata sille vereni, sisukseni ja sieluni.

Minut oli saarrettu, lynkkausporukka kerääntyi hitaasti ympärilleni.

He ottivat aikansa, sillä tiesivät etten jaksaisi enää paeta enkä taistella vastaan. Nyt he vain nautiskelivat alennustilastani. Huohotin ja nojasin kämmenillä nariseviin polviini, sain hädintuskin henkeä silmittömältä raivoltani. Katseeni liikkui aivan maanrajassa, mutta tunnistin silti edessäni seisovan miehen tämän saappaankärjistä.

Vänni.

Hän piteli vastateroitettua tapparaa kädessään ja antoi sen varren luisua kämmenessään hieman alemmas. Vänni halusi varmistaa, että katse alaspäinkin luotuna näkisin tapparan terän ja tietäisin mitä tuleman piti.

Hän oli epäilemättä ajojahtini suurin kirittäjä ja sen alullepanija.

Vänni oli aina vihannut minua ja halunnut itselleen kaiken minulle kuuluvan. Kun olisin poissa... sen jälkeen kun hän olisi urhoollisesti mestannut minut, kurjan maaryövärin, hän kävelisi koreana pyhävaatteissaan vaimoni luo ja tarjoutuisi pitämään hänestä huolen. Purin kylmästä täristen huuleeni.

Olisin voinut kuolla jo pelkästään vihaani.

Kuulin vaimoni heleän äänen lähestyvän pellon ja metsän rajalla. Silja oli juossut miesten perään, kun oli tajunnut mitä oli tapahtumassa. Hänen äänensä oli raivoisa sekoitus hätää, pelkoa ja surua. En voinut antaa tilanteen mennä siihen pisteeseen, että hän näkisi miehensä hakattavan kuoliaaksi edessään.

Siitä näystä hän ei toipuisi ikinä.

Häntä pideltäisiin kaksin käsin kiinni, kun hän yrittäisi rimpuilla luokseni, pelastaa minut. Sitten hän säттisi itseään lopun elämänsä, kun ei siinä onnistunut. Tekisin vaimolleni vielä yhden palveluksen, ennen kuin löyly minusta lähtisi.

Hengitykseni hieman tasaannuttua vedin esiin hirvenluukahvaisen veitseni, jonka isä oli minulle antanut, ja osoitin sen kärjellä hyökkääjiäni.

”Se ruis mikä tässä maassa kasvaa, nousee minusta.”

Sitten vedin kurkkuni auki.

Nykyhetki

Terapeutini Tarjan pöydällä on värikkäistä papereista taiteltuja origamilintuja. Ne on tehty juuri sellaisesta paksusta paperista, josta pidän. Kun Tarja katsoi hetkeksi muualle, söin pöydällä hänen papereissaan kiinni olevan klemmarin, mutta haluaisin kyllä todella ahmia myös sen vieressä olevan sinisen paperikurjen. Sormiani syyhyttää, mutta pakotan itseni pysymään aloillani.

En mitenkään onnistu siinä hänen huomaamattaan.

Riski on liian suuri. Haluan hänen luulevan, että pica on paremmin hallinnassani kuin se oikeasti onkaan.

”Syötkö edelleen masennuslääkkeitä?”

”Kyllä.”

Vaikka ne lihottavat minua ja tekevät minut turraksi.

”Entä rautalisää anemiasi takia?”

Miksi hän tuntee tarvetta kysyä nämä samat kysymykset jokaisella tapaamisella.

”Kyllä, syön niitä edelleen.”

”Noudatanko muuten edelleen vegaaniruokavaliota? Sinun tapauksessasi nimittäin suosittelen, että harkitsisit lihan sisällyttämistä ruokavalioosi. Olisi parempi jos saisit tarvitsemasi raudan ruoasta. Voisit tietenkin syödä suurempia määriä esimerkiksi linssejä, mutta kun sinulla on kerran vaikeuksia myös ruuan määrien suhteen, niin liha voisi olla sitenkin parempi vaihtoehto.”

Olen ruokavammainen monella eri tasolla.

Minun tekee oikeastaan mieli kaikkea muuta paitsi lihaa ja niin sanottua ”oikeaa ruokaa”. Siksi alan olla todella laiha, huolimatta siitä että masennuslääkkeet kasvattavat ruokahaluani. Syön vain enemmän vääriä asioita. Käsivarsiini on alkanut kasvaa sellaista pitkää nukkarvaa, jolla keho yrittää epätoivoisesti lämmittää itseään. Minun silmissäni liha ei

vain yksinkertaisesti ole syötävää.

Sen haju ja veltto, kuollut koostumus kuvottaa minua.

Inhon väristys kulkee lävitseni.

”En vain pysty siihen. Ajatuskin lihasta saa minut vamaan pahoin.”

Tarja nyökkäilee, kohentaa paksusankaisten silmälasiansa asentoa ja kirjoittaa jotain ylös lehtiöönsä. Tunnen itseni tie-deprojektiksi, josta tehdään muistiinpanoja. Asiasta tekee oikeastaan vielä pahemman se, että hän on aidosti kiinnostunut syömishäiriöstäni. Muistiinpanoihinsa syventyneenä Tarja hypistelee statement-kaulakorunsa helmiä ja lasikiviä. Hän tekee niin aina, kun oikein innostuu.

”Emme vieläkään tiedä miksi, mutta jostain syystä pica on yleisempi henkilöillä, joilla on raudanpuutetta. Siksi sitä esiintyy esimerkiksi raskaana olevilla naisilla.”

Ihan niin kuin en tietäisi jo tätä kaikkea, mutta hän jatkaa silti.

”Paras selitys, jonka tiede on toistaiseksi löytänyt on, että yrität alitajuisesti paikata jonkinlaista ravintoainepuutosta kehostasi.”

”No nyt sellaista ei ainakaan pitäisi enää olla. Syön rautalisää joka päivä.”

Tarja katsoo minua arvioivasti. Hän ei ole aivan varma puhunko totta. Hänellä on varmasti paljon asiakkaita, jotka valehtelevat minkä kerkeävät ja ihmettelevät sitten kun pakka hajoaa totaalisesti. Päässäni alkaa soida radiosta aiemmin päivällä kuulemani biisi.

hei hei mutsi, mä en oo syöny mun lääkkeitä...

”Sinulla tämä käyttäytyminen alkoi siis jo lapsena, eikö niin?”

”Tota, joo. Se häviää aina välillä, joskus pitkäksikin aikaa. Yleensä se palaa silloin kun mulla on paljon stressiä. Sain juuri tehtyä loppuun ensimmäisen vuoden yliopistossa, ja se

on ollut aika ahdistavaa. Ne oireet alkoi nyt kun kevätluku-
kausi loppu. En ole löytänyt vielä kesätöitä, eikä mulla ole
hirveästi mitään tekemistä. Muuta kuin syödä.”

Katseeni kiinnittyy pieneen terävään koriste-esineeseen
kirjahyllyssä Tarjan takana. Se taitaa olla pronssia. En ole
varma mitä se oikein esittää. Se on kai jonkinlaista moder-
nia, abstraktia taidetta. Esineessä on paljon piikikkäitä ulok-
keita, eli sitä olisi vaikea saada nieltyä nätisti. Yritän miettiä
miten saisin sen pöllittyä poistuessani huoneesta.

”Sinä siis haet töitä täksi kesäksi?”

”Joo, onhan se vähän pakko. Tämän kesän aikana aion olla
töissä ja sitten bändini osallistuu siihen bändikisaan, mistä
mainitsin viime kerralla.”

Tarja ei ole sanonut aiheesta minulle mitään, vaikka olen
ottanut sen jo useasti esille, mikä kertoo jo itsessään kaiken
tarvittavan. Hänestä koko bänditouhu on ajanhukkaa, ja hän
haluaisi vain puhua picasta. Hän tekee siitä jonkinlaista tut-
kimusta, ja aina kun yritän puhua jostain muusta, hän onnis-
tuu löytämään aasinsillan joka palauttaa keskustelun takaisin
oikeille urilleen syömishäiriöni.

Tarja pitää oireiluni muodosta, koska se on epätyypilli-
nen ja vaihteleva. Monimutkainen ja vaikeasti hallittavissa.
Olen laiha, outo tyttö, joka pitää heavy metallista ja terävien
esineiden syömisestä. Jopa siihen pisteeseen asti, että olen
muutaman kerran joutunut leikkaukseen, kun olen onnistu-
nut puhkaisemaan suoleni nielemällä partateriä.

Olen kyllä syönyt partaterien mukana paljon vihannek-
sia, parsaa ja sen sellaista. Kasvisten tarkoitus on kietoutua
terien ympärille ja tavallaan koteloida ne, estää niitä viiltä-
mästä suolistoani. Se ei kuitenkaan aina onnistu. Järjellä aja-
teltuna minun pitäisi teipata terien reunat, mutta se tuntuu
väärältä. Sitten niiden syömisessä ei olisi enää mitään mieltä.

”Olen huomannut, että sinun tyylisi on kokenut melko

dramaattisia muutoksia tämän parin kuukauden aikana. Nuo pienet korut joita sinulla on rintakehällä, ovatko ne ihan kiinni ihossasi vai...?”

Tarja on ihan fiksu tyyppi ja erittäin empaattinen. Siksi olen käynyt hänen luonaan satunnaisesti jo jonkin aikaa. Hän on kuitenkin kuudenkymppin tienoilla oleva, melko vanhoillinen naisihminen. Tarja yrittää parhaansa käsittääkseen mielenliikkeitäni, mutta sukupolvien välinen kuilu ja hänen omat konservatiiviset käsityksensä alkavat tulla vastaan. Eivät räikeästi, mutta ne nostavat päätään aina silloin tällöin terapiakoulutuksesta huolimatta.

Tarja yrittää liittää ulkoisen muodonmuutokseni picaan, mutta ei ole vielä onnistunut keksimään millä lailla se voisi olla seurausta syömishäiriöstäni. Tatuointini ja lävistykseni, räikeä punk-meikkini, niittikorsettini... ne ovat hänelle liikaa. Ne ovat yleensä liikaa kaikista muistakin.

Mikä on tietysti tarkoituskin.

”Ne ovat microdermal-lävistyksiä, kyllä ne on ihan mussa kiinni.”

Näen kuinka rattaat yrittävät kääntyä Tarjan päässä. On vaikea samaistua käytökseen, jota ei ymmärrä. Hän on kuitenkin oikeassa. Muodonmuutokseni liittyy picaan.

En vain halua kertoa sitä hänelle. Haluan säilyttää itsensäni jotain, joka kuuluu vain minulle. Lävistykseni ja tatuoinnit ovat eräänlainen kokeiluni pican kanssa. Terävien asioiden nieleminen on tähän mennessä ollut pahin ongelmani, joten yritän tavallaan ulkoistaa ongelman.

Piikitän ja lävistän itseäni. Siitä en ainakaan joudu kirurgin pöydälle.

Ainakaan toistaiseksi.

Vähän aikaa sitten pääsin burleskimessuilla kokeilemaan jopa *suspensionia*, roikottamaan itseäni selkänahkaan kiinnitettävillä lihakoukuilla. Sekin tuntui ihan hyvältä, ja olin

hetkellisesti saavuttanut jonkinlaisen kivuliaan hurmoksen, mutta se ei riittänyt minulle.

Se ei tuntunut samalta kuin silloin, kun söin pihalta ruohikon seasta löytämäni ruosteisen naulan. Käyrä naula upposi nieluani raapien pehmeisiin sisuksiini ja ruokki minut täysin.

Lihakoukku ei vain yllä tarpeeksi syvälle.

Linnut

”Herra Hyytiä, laittakaa se ase alas NYT!”

Minulla ei ollut mitään aikomusta totella. Olin juuri saanut yhden niistä penteleistä jyvälle.

Ase laukesi. Tunsin sanoinkuvaamatonta mielihyvää, kun lintu putosi taivaalta velttona kuin kivi. Se ahne hanhi ei söisi pelloltani enää yhtään mitään. Ruuti tuoksui voitolta.

Olisin tietenkin voinut poistaa tyhjän hylsyn haulikosta käsin, mutta päätinkin antaa asean ejektorin nakata sen puunhalaajan jalkoihin. Mieheltä meinasi verisuoni katketa päästä.

”Se on sitten *kymmenen tuhatta euroa*. Teen tästä välittömästi ilmoituksen, TÖRKEÄ eläinsuojelurikos! Erittäin uhanalaisen lajin *tahallinen* vaarantaminen!”

Aivan sama.

Kyllä miehellä pitää olla oikeus puolustaa kotiaan ja saatoan varmalta tuholta.

Mies ryntäsi autonsa luo ja huusi perääni vielä avoimesta ikkunasta, ennen kuin ajoi tiehensä.

”Tiesitkö muuten että Hyytiä tarkoittaa huuhkajaa? Ammuit alas omiasi, hullu perkele!”

Hän kaasutti tiehensä ekoautollaan.

Harvinaisen röyhkeä äpäreh, olisin voinut ampua senkin.

Haulikko lepäsi taitettuna käsitaipeellani, kun kumarruin

noukkimaan hylsyn maasta. Äkäinen noidannuolen pisto iski saman tien selkääni.

Alan olla liian vanha tällaiseen riehumiseen.

Ja väitti herra Maaailmanpelastaja mitä hyvänsä, kyllä luonto kestää yhden hanhen hävikin. Mies varmaan luuli saaneensa minut kiikkiin, mutta hän ei tiennyt miten sitkeä tapaus olen. Siksi minä kasvatan ruista. Monet muut viljelijät ovat jo luopuneet vaativan rukiin kasvattamisesta, mutta minä ja ruis tulemme hyvin toimeen. Olemme samanlaisia. Menestymme hyvin vaatimattomassa maassa ja karuissakin olosuhteissa.

Siristin silmiäni ja tähyilin tielle pellon taakse, ituhipin auto näkyi vielä vihreänä länttinä. Suoristin vaivalloisesti selkäni ja rykäisin aseeni kiinni niin että napsahti.

Malanja huuteli minua talon kuistilla. Ruoka oli ilmeisesti valmis. Hanhenraato pitäisi hakea pian pois pellolta, mutta jätin sen vielä makaamaan pellolle ruokailun ajaksi.

Veriseksi varoitukseksi muille.

Jotain minun oli kuitenkin keksittävä hanhien varalle, jokin parempi ratkaisu kuin niiden satunnainen ampuminen. Tarvitsin jonkun päivystämään pellolle joksikin aikaa ja pelottelemaan linnut tiehensä. Teen työpaikkailmoituksen ja vien sen keskustaan vaikka yliopiston, baarien ja sen sellaisten ilmoitusseinille:

Haetaan elävää variksenpelätintä kevään ja kesän ajaksi.

Ensimmäinen työpäivä

Seison pellolla täydessä tällingissä ja kumisaappaat jalassa. Seuraan maanviljelijää, joka touhottaa minulle kovaan ääneen lintuongelmastaan. Sami kertoo, että on ehtinyt ampua ja hävittää useamman linnun, ennen kuin joku tajusi kärkeä hänet eläinsuojeluneuvojalle. Siksi minä olen nyt täällä.

Lähdemme takaisin talolle päin. Katson Samin ontuvaa kävelyä, auringonpolttamaa niskaa ja harvoja harmaita hiuksia. Hän näyttää juuri sellaiselta vanhalta äkäiseltä mieheltä, joka saattaa kyllä vaikuttaa raihnaiselta, mutta osuu silti maaliinsa tarvittaessa. Pica tarkoittaa latinaksi harakkaa. Mieleni tekee kysyä, voiko hän tehdä selvää myös omasta vainoojalinnustani.

Pääsemme pellonrajaan, ja Sami kääntyy katsomaan minua. Hän haluaa sanoa jotain, mutta ei tiedä miten sen tekisi. Hän silmäilee vaatteitani. Olen pukeutunut narkkari-chic asuuni, neonoranssiin verkkopaitaan ja polvista revittyihin mustiin pillifarkkuihini. Verkkopaitani alla on vain mustat rintsikat, joissa on irvistävän pässin kuvat pentagrammien sisällä.

”Kuule, ethän sinä ole vain *niitä* tyttöjä.”

Tunnen vereni kohahtavan. Äijän on parasta valita seuraavat sanansa hyvin tarkkaan.

”Tarkoitan että, et ole sekaantunut niihin...”

Hän madaltaa ja hiljentää ääntään melkein kuiskaukseksi.

”...saatananpalvontakuvioidiin.”

Meinaan purskahtaa nauruun.

”En minä mitenkään pahalla, mutta kun tuo naapurifarmin Joukon veljenpoika pukeutui vähän samaan tyyliin kuin sinä ja se jäi kiinni tekemästä jotain epämääräistä karjan kanssa. Minä en halua mitään sellaista omalle pellolleni. Ymmärrät varmaan.”

Nielen naurunremakkani, ja se on vaikeampaa kuin aamalla syömieni lasinsirujen kurkkuun työntäminen.

”Älä yhtään huoli, en ole kiinnostunut mistään sellaisesta. Kuulun hevibändiin, ja tämä nyt on vain sellainen, tyyli. Kuuluu asiaan.”

Sami nyökyttelee huojentuneena päätään ja hymyilee, niin kuin muka tietäisi mistä puhun. Hän tuskin kuuntelee

muuta kuin iskelmää.

”No, eipä tässä muuta kuin että voit aloittaa työt heti jos käy. Tule huutelemaan talolle jos tulee jotain kysyttävää. Voit minun puolestani huijata niitä hiivatin lintuja jollain kepa-koilla tiehensä tarvittaessa, kunhan et jätä niihin mitään pysyviä jälkiä, jotain mistä kyttäjät saavat lisää valittamisen aihetta.”

Nyökkään, ja Sami lähtee raahustamaan ylös mäennypylää talolle. Peruutan takaisin peltoon rukiin sekaan, käännyin ja lähdän juoksemaan. Juoksen niin pitkälle kuin pystyn ja rojahdan sitten selälleni katselemaan taivasta.

Paras duuni ikinä.

Saattaa tämä tietenkin käydä tylsäksi ajan mittaan, mutta tällä hetkellä olen enemmän kuin tyytyväinen. Aurinko pais-
taa, valkoiset pilvet lipuvat sinisellä taivaalla ja rukiin kor-
ret kahisevat, lihakseni rentoutuvat. Tunnustelen sormillani
multaa. Maa on viileää ja kylmä alkaa hiljalleen siirtyä ke-
hooni. Ajattelen ruista ja maata josta se kasvaa, ravinteita
joita se imee itseensä voidakseen kukoistaa.

Iso virhe, tiedät kyllä paremmin, et voi miettiä tällaisia.

Tunnen taas sen saman kalvavan nälän, joka ei liity ruo-
kaan millään lailla.

Maa tuoksuu märälle ja hyvälle. Nousen istumaan ja ko-
mennan itseäni.

Et pistä suuhusi mitään, mikä ei sinne kuulu.

Pica nauraa minulle raakkuvalla harakan äänellään. Tämä
taktiikka ei toimi. Olen aina suhtautunut penseästi auktori-
teetteihin ja käskyttämiseen, vaikka komento olisikin itses-
täni lähtöisin. Yritän siis vedota järkeeni.

*Ties mitä bakteereja tuossa mullassa itää, joudut takaisin
sairaalaan, ja ne pistää sut tällä kertaa osastolle, kiskoo sulle
pakkotakin ylle ja heittää pehmustettuun koppiin.*

Olen käynyt tämän tilanteen läpi liian monta kertaa.

Vastusteluosio, vaihe missä uhkailen itse itseäni, on lopullisesti menettänyt tehonsa. Tiedän että aion syödä multaa, vaikka se tekisi minulle kuinka pahaa. Tunnen vain pakon käydä samalla läpi tämän naurettavan itsensähuijausdialogin, jossa käyn muka sisäistä kamppailua.

Se on valetta.

Sairas rutiini, jolla saan uskoteltua itselleni etten ole täysin luovuttanut. Että jokin minussa tappelee vielä vastaan. Käteni ovat alkaneet täristä.

Otat vain pienen annoksen, kämmenen verran, ei enempää.

Kauhaisen valtavan kourallisen multaa ja ahdan sitä äärimmillään avattuun suuhuni. Maa maistuu kuvottavalta ja ihanalta samaan aikaan, sen seassa olevat pikkukivet kolhivat hampaitani ja nirhaavat ikeniäni. Hetken mutusteltuani tunnen liikettä, jokin kutittaa poskeani. Tajuan että pienet hyönteisenjalat rimpuilevat paniikissa suussani ja ahdistun. Nielaisen, jotta ötökän piina päättyisi edes nopeasti, ja samalla terävä kivenlaita viiltää kielensyrjäni auki.

Älähdän tuskasta.

Onko nyt sitten hyvä vai?

Tunnen itseni typeräksi. Odottamaton haava tuntuu samalta kuin joku olisi äkisti ja ilman lupaa repinyt paitani auki. Sisimpäni oli paljastettu, häpäisty.

Vain täysi sekopää tekee tällaista, satuttaa itseään tällä tavoin.

Tämä nöyryyttävä ajatus riisuu loputkin itsekunnioituksestani. Vilkuilen nolona ympärilleni varmistaakseni, ettei kukaan näe minua.

Kosketan varovasti sormella kieltäni, haavakohta tuntuu aralta ja turvonneelta. En voi olla hiplaamatta sitä, siihen satuu niin ihanasti. Kun imen ja nuolen tahmaista verta pois sormestani, kipu alkaa sykkiä kielessäni. Ajatukseni alkavat taas vinoutua.

Olen sairas, täyskaheli.

Ehkä olenkin, mutta en voi kieltää totuutta itseltäni.

Tämä kiihottaa minua.

Kuuma veri sekoittuu suussani ihanan märeästi mullan makuun, ja jalkovälini alkaa kostua. Päässäni humisee ja lähes pyörryn selälleni. Hankaan turhautuneena reisiäni yhteen. Minua hengästyttää kuin orgasmin partaalla, kivustani tulee viides maku, *umami*. Suljen silmäni, ettei näköaisti laimentaisi kokemustani. Katoan kipuun ja vereen, voima häviää jäsenistäni.

Maku on nyt täydellinen.

Wow.

Joudun kierähtämään kyljelleni, sillä äkisti minua alkaa yskittää. Pahoinvoinnin aalto nostattaa suuhuni sylkeä, ja yritän parhaani mukaan pitää syömäni mullan sisälläni, mutta joudun lopulta oksentamaan. Hurmiotila on virallisesti ohitse, ja jäljelle on jäänyt sisuksiaan ulos kakova friikki.

Oletko ylpeä itsestäsi?

En erityisemmin. Enkä etenkään nyt, kun näen multaisen oksennusmassan edessäni ja tajuan, että yksi sairauteni niin sanotuista pohjakosketushetkistä on jälleen lähellä.

Ei, älä tee sitä.

Silloin kun olen erittäin stressaantunut, saatan syödä asioita uudelleen ja uudelleen. Märehtiä niitä. Alan lapata kuvottavaa mössöä suuhuni ja nielaisen. En voi tajuta miten tästä voi kukaan saada mielihyvää. Mutta niin se vain on. Raivon kyynel virtaa poskelleni.

Tekee niin hyvää, että oksettaa.

Märehdittyäni aikani pysähdyn turtana tuijottamaan sysimustaa multaa käsissäni, pitkien kynsieni alla ja maassa. Nieluni on sappinesteistä karrella ja kieleni on haavoilla, mutta tiedän ettei se riitä. Mikään ei ole riittänyt minulle enää pitkään aikaan.

Omituinen väristys kulkee lävitseni.

Niin kuin maasta hohkaava kylmä, mutta syvempi. Niin kuin sisälläni olisi talvi.

Olen kuulevinani ääntä jostain pellon syvyyksistä ja lasken varovasti korvani multa kuullakseni paremmin. Ääni voimistuu ja musta kohina täyttää pääni.

Tajuan että syömäni maa *haluaa* sisääni.

Ahmin valtavan määrän multaa lyhyessä ajassa. Minua hengästyttää ja putoan kyljelleni. Kouristellessani maassa outojen mielikuvien sarja vilisee mielessäni.

Näen pitkähiuksisen miehen makaavan pellolla, kasvot alaspäin. Hän on kuollut, miehiä kerääntyä hänen ruumiinsa ympärille. Jossain taustalla nainen kirkuu. Kaksi miestä pittelee naisesta kiinni eikä päästä häntä ruumiin luo. Miehet keskustelevat siitä mitä kuolleelle pitäisi tehdä. Kukaan ei halua koskea ruumiiseen. He uskovat että miehen myrkyllisyys tarttuu. On parasta antaa ruumiin vain maata pellolle. Nainen kirkuu ja itkee, hän putoaa polvilleen maahan. Miehet ovat raivoissaan. Pelto on menetetty, kirottu.

Kukaan ei uskalla kasvattaa siinä enää mitään, ja kuollut mies nauraa heille haudan takaa.

Kehoni käy raskaaksi, se muuttuu niin painavaksi että pelkään uppoavani maan sisään.

Menetän tajuni. Pimeydessä joku tunnustelee minua.

Sinä olet nyt minun, pikku raudansyöjä. Suojele peltoa, suojele maata. Hengelläsi.

Talolla, keittiön ikkunassa

Illansuussa tyttö asteli esiin pellolta pöllämystyneen näköisenä. Aivan kuin hänen pystyyn tupeeratussa tukassaan olisi näkynyt multaa.

Tyttö oli tietenkin nukkunut jo ensimmäisenä työpäivänä

maassa, hitto soikoon...

Noora nappasi aitaa vasten jättämänsä rämän polkupyörän ja lähti polkemaan kotiinsa. Malanja istui olohuoneen nojatuolissa näpräämässä käsitöitään. Maleksin hänen luokseen.

”Ainoa syy miksi halusit että palkkaan tuon kummajaisen on se, että hän muistuttaa sinua Riikasta. Eikö niin?”

Malanja ei katsonut minuun. Hymyili vain.

”Minusta tyttö vain vaikutti mukavalta. On hyvä antaa ihmisille mahdollisuus.”

En ollut samaa mieltä. Minä en juurikaan pitänyt ihmisistä, ja tarpeeksi usein he onnistuivat aina muistuttamaan minua siitä, miksi näin oli. Ihmisluonto oli minusta läpeensä mätä. Oli harvinaista tavata Malanjan kaltainen ihminen. Aidosti lempeä.

”Sen vain sanon, että jos tyttö tekee mitään kummallista, niin kenkää tulee. Se on sitten kerrasta poikki.”

Malanja nypläsi lankojaan.

”Niin niin, mutta anna tytölle nyt edes kunnan mahdollisuus. Et voi ampuakaan niitä lintuja enää.”

Hän nosti katseensa ja antoi äänensävyystään kuulua syvän närkästyksen.

”Meillä ei ole siihen enää varaa.”

Tuhahdin närkästyneenä ja kävelin ikkunan luokse katselemaan Nooran loittonevaa hahmoa.

Malanja on oikeassa.

Ajattelin Riikkaa. Tyttäreemme oli ollut kuollessaan samanikäinen kuin Noora oli nyt.

Olin löytänyt hänet tajuttomana pelloilta, suu täynnä mulltaa. Lääkäreiden mukaan se oli ollut sydänkohtaus. Hänellä oli jonkinlainen piilevä sydänvika, mitä ei vain ollut huomattu tarpeeksi ajoissa.

Riikka oli myös ollut räväkkä tyttö. Sellainen rämöpää ja

värikäs pukeutuja, niin kuin Noora. Tunnistin hänessä oitis saman vähäsanaisen, mutta vahvasti kytevän uhman, sisäsyntyisen tuittupäisyyden joka oli ajanut tytärtänikin.

Olin jo poistumassa ikkunan luota, kun näin Nooran kaahtuvan pyörällään ja huutavan tuskasta. Isä minussa liikahti ja melkein säntäsin hänen avukseen. Huomasin kuitenkin pian, että hän oli ihan kunnossa. Kuulin vuolaan kiroilun taloon saakka.

Noora nousi ylös, heitti hajonneen pyöränsä jorpakkoon ja mietti hetken, ennen kuin jatkoi matkaansa jalkaisin. Tiesin hänen asuvan melkoisen matkan päässä, moni nuori olisi tässä vaiheessa tullut ruinaamaan kyytiä kotiin. Noora ei kuitenkaan huolinut almuja, kuten ei Riikkakaan.

Hymy nousi huulilleni väkisin.

Olin ollut Riikan jääräpäisyydestä ylpeä, vaikka se olikin purrut minua aina ajoittain nilkkaan. Siksi Riikan kuolema olikin minulle niin suuri järkytys, koska luulin että luonto suosi vahvoja. Ajatus siitä, että hänen sydämensä oli muka liian heikko, ei koskaan ollut tuntunut minusta oikealta.

Myöhemmin illalla, bändiharkat

Pidän vanhasta kellarista, jossa treenaamme. Sen paljaat betoniseinät tuoksuvat hyvälle, voisin lipoa niitä, ellen muiden silmissä vaikuttaisi ihan latvalaholta. Sidon helmasta revityn Virgin Steele -toppini rintikoideni alle solmuun. Roni katselee minua sivusta kuin olisin joku myyttinen olento. Hän on virittävinään kitaraansa, mutta tiedän hänen tuijottavan minua. Tunnen hänen energiansa, sellaisen kaipauksen kouraisun jonka kohde voi vaistota epämääräisenä värinä. Roni ei pidä picaani sairautena, vaan jonkinlaisena persoonallisuuteni jatkeena, performanssina. Niin kuin se että laulan bändissä. Hän taitaa todella uskoa, että pica on vain asia

jolla ilmaisen itseäni.

Että se on hallinnassani.

Roni rakastaa minua. Jokainen sairas juttu jonka teen vain onnistuu lisäämään vetovoimaani hänen silmissään. Minä olen Sid Vicious hänen Nancy Spungenilleen. Siksi en voi koskaan rakastaa häntä takaisin. Hän ei näe minua sellaisena kuin oikeasti olen. Hän ei tajua, että minä hitaasti tapan itseäni. Tai oikeastaan on vielä pahempaa, jos hän todella käsittää sen ja rakastaa minua silti.

Kipeä olo.

Se johtuu mullasta. Söin sitä liikaa. Mietin outoa pellolla kokemaani trippiä, mullassa täytyy olla todella häijyjä tuholaismyrkkijä. En halua lähteä päivystykseen selittämään miksi pelkään saaneeni vaarallisen myrkytystilan mullasta, joten päätän seurata tilannetta vielä vähän aikaa. Oloni on kuitenkin todella huono. Oikeastaan huonompi kuin koskaan ennen.

Treenaamme pari tuntia, mutta ääneni kuulostaa ihan paskalta. Jännitän kaulani lihaksia liikaa, ja ääneni on todella kiireä, sellainen väkinäinen raakile. Nuoren ihmisen ääni, joka ei ole vielä kypsynyt kuuntelukelpoiseksi.

Ärsyttää.

Bändikisaan ei ole enää kovin kauan aikaa, ja muut alkavat turhautua minuun. Kun jätän jälleen kerran biisin kesken, Kiri heittää rumpukapulat seinään ja lähtee ulos tupakalle. Kiroilu kuuluu kadulta sisälle asti. Rojahdan kulahtaneelle sohvalle istumaan.

Yritän visualisoida millainen haluan olla keikalla. Minä nousen lavalle ja olen niin kuin –

Janis Joplin, Patti Smith, Kate Bush...

mutta Doom Metallin muodossa. Aina saa tietenkin haaveilla.

Roni istuu viereeni kitaransa kanssa.

”Kuule, sä yrität ihan liikaa. Kun mennään sinne kisaan, koita vaan rentoutua ja siitä tulee mitä tulee.”

Roni laittaa kätensä reidelleni, mutta kun jännitän jalkani, hän vetää sen välittömästi pois.

Yritän purkaa oudoksi menneen tilanteen ja tönäisen häntä toverillisesti nyrkillä olkapäähän.

”Taidan lähteä himaan. Nähdään huomenna harkoissa.”

Töissä

Aurinko laskee ja minun pitäisi lähteä kotiin, mutta en voi.

En voi jättää satoa yksin, se tarvitsee minua.

Päätän jäädä pellolle yöksi.

Ja miksi en jäisi, ei minua kukaan ole kuolemanyksiössäni kuitenkään odottamassa.

Nukun siis maassa ja näen mustia unia. Sellaisia joissa kuljen nelinkontin ja huudan, revin ihoani irti. Haistan verta.

Herätessäni hätistelen lintuja tiehensä pitkällä kepin karahkalla, mutta haluan tehdä enemmän.

Haluan hioa kepin kärjen teräväksi ja lävistää linnut siihen.

Pääni alkaa täyttyä väkivaltaisista mielikuvista. Minua viikkoja vaivannut tauti ei millään ota lähteäkseen, mutta pelto parantaa oloani, joten tulen sairaanakin töihin.

Kävelen pitkin ja poikin peltoa ja välillä syön maata, välillä ruista. Joskus minä laulan ja luulen että sato pitää siitä. Silloin se aina huojuu hellästi minua vasten. Mitä sairaamaksi tulen, sitä oudommaksi mieleni muuttuu.

Ajatteluni on intensiivisempää kuin ennen.

Kun olen vihainen, minä olen sitä puhtaasti. Jos olen surullinen olen sitä täydellisesti, minä muutun suruksi. Monimutkaiset tunteeni, ne jotka yleensä saavat minut ahdistumaan ja lopulta laukaisevat syömishäiriöni, alkavat kadota. En syö enää juurikaan esineitä. Enimmäkseen vain nielen multaa.

Joka päivä ja paljon.

Mieleni on vahvempi. Määrätietoisempi.

Aliravitsemukseni alkaa olla siinä vaiheessa että se on sulkenut kaikki hälytysjärjestelmät kehossani, ne joiden tehtävä olisi pakottaa minut pelastamaan itseni nälkiintymiseltä. Tunnen vuoroin suurta euforiaa ja tyyneyttä, vuoroin valtaavan tyhjyyden joka imee minua itseensä.

En jaksakaan enää ajatella, minä vain toimin.

Palaan aina pellolle ja vietän siellä aikaani mahdollisimman paljon. Puhun sille ääneen, koskettelen ja syön sitä. Istun aina välillä maahan ja lasken siihen kämmeneni. Pystyn melkein kuulemaan mullan äänen. Jostain syvältä kantautuu läsnäolo, joka ympäröi minut.

Se pelottaa minua.

Silti minä aina palaan. Maa vetää minua puoleensa, pyytää minua vajoamaan itseensä. Käymään maaten ja nukahdamaan. Antamaan itseni sille. Työtäni ei ole jäljellä enää kauan ja pelkään, etten voi pysyä poissa pellolta. Pelkään kuolevani nälkään, tai oikeastaan... multa.

Takaisin terapiassa

Tuijotan silmät vereksellä ikkunasta sadetta. Vesi piiskaa ikkunaa ja mietin miten ruis voi.

Se ei kestä seisovaa vettä.

Olen niin väsynyt etten jaksakaan puhua, vaikka minun pitäisi käyttää tämä aika hyväkseni. Muistutan itseäni:

Olen täällä koska tarvitsen apua.

Tiedän kuitenkin, että jos avaan suuni ja kerron sen kaiken mitä olen viime viikkoina kokenut, joudun osastolle. Kauas pellosta.

Käyn sisäistä kamppailua. Olen onnistunut syömään tänään hieman normaalia ruokaa, ja sen seurauksena aivoni

ovat käynnistäneet eloonjäämisvaistoni. Järkeni huutaa minulle, että teen kuolemaa, ja viesti on mennyt perille.

Olen alkanut pelätä.

Pidän käsiäni kiedottuna toisiinsa, sillä muuten ne tärisivät. Kuoleamisen pelko sotii päässäni uuden oudon pakko-mielteeni kanssa. Kun olen puhunut pellolle peloistani, se on vakuuttanut minulle, etten tarvitse mitään muuta kuin sen. Että kuolemaa ei tule pelätä.

Enää en ole kuitenkaan niin varma.

Tarja istuu vastapäätä nojatuolissa ja tarkkailee minua aikansa. Lopulta hän yrittää saada minua avautumaan, varmaan siksi, että hän näkee ettei minulla ole aikomustakaan tehdä aloitetta.

”Vaikutat jotenkin erilaiselta.”

Tiedän. Laihemmalta, likaisemmalta, mielipuolisemmalta.

Vilkaisen salaa pitkien kynsieni alla olevaa mustaa likaa ja vedän hihani niiden peitoksi.

”Minusta tuntuukin erilaiselta.”

Tarjalle alkaa valjeta, että tämä istunto tulee olemaan yhtä hampaiden kiskomista. Hänkin on väsynyt ja turhautuminen käväisee hänen kasvoillaan, ennen kuin hän kerää itsensä kasaan ja omaksuu takaisin ammattilaisen roolinsa.

”Voitko kertoa minulle tarkemmin, millä tavalla sinusta tuntuu erilaiselta?”

Tarja on huomannut laihtumiseni. Hän yrittää arvioida kuinka paljon tällä hetkellä painan. Nostan sohvatyynyn syliini vaikeuttamaan arvioinnin tekemistä. Pakotan itseni hymyilemään niin kuin olisin elämäni kunnossa. Se tekee oloni irvokkaaksi.

”Vietän nykyään paljon aikaa ulkona. Pellolla jossa olen töissä.”

Ensimmäistä kertaa kuulen pellon ja mullan äänen näin kauas tilalta. Se käskee minua vaikenemaan. Tarjan ilme on

utelias.

”Mitä sinä teet siellä pellolla?”

Pelto ei pidä kysymyksestä.

Älä vastaa hänelle, hän ei voi mitenkään ymmärtää.

”No, minä vain... kävelen siellä ympäriinsä ja hätistelen lintuja tiehensä. Ei niitä kyllä juuri näy siellä enää. Työ on aika helppoa, ja minulla jää paljon aikaa treeneille.”

”Onko sinulle ilmaantunut tarve esim... syödä jotain pelolta?”

Ei, älä kysy sitä minulta, vaikka pakkohan sinun on tietysti kysyä, ja minä haluan kyllä kertoa, mutta multa ei anna.

Aiemmin aamulla syömäni multa hämmentää sisuksiani. Se haluaa minun vaikenevan. Pelto puhuu, koska vaistoaan että olen murtumaisillani, haluan niin epätoivoisesti apua.

En valehtele sinulle lapsi, se tekee aluksi kipeää. Erilaista kipeää kuin nielemäsi rauta. Alat vähitellen tuntea itsesi sairaksi. Saatat pelätä, että tämä on loppusi, mutta luota minuun, kipu on vasta alku. Miten loistelias Rajamaailman tytär sinusta tuleekaan. Maltan tuskin odottaa, että näen verestävät silmäsi ja kuulen sinun mullan madaltaman äänesi. Tiesitkö, että kun muutoksesi on täydellinen, sinun huutosi saa kaikki ryömijäiset kirkumaan kauhusta? Ne tietävät, että Rukiteeran tytär ei ole hento tai hauras. Ei ole maailmassa montaa petoa, joka saisi metsästä Yössä pelotta. Olen odottanut koko Puolielävän ikäni että saisin sinut, kaunis tyttäreni. Näen sinussa parhaimmat piirteeni ja niin paljon enemmän. Minä näen... pedon.

Alistun itseäni suuremman voiman edessä ja jatkan asioiden kaunistelua.

”Olen syönyt sitä, mutta en mitenkään paljoa. Pica on suurin piirtein hallinnassani.”

Tarja ei usko minua. Hän ei tee tällä kertaa lainkaan muisiinpanoja, vaan katsoo minuun erittäin intensiivisesti. Hän

on täydellisen keskittynyt tarkkailemaan minua ja tekemään mahdollisimman tarkan arvion siitä, miten minulla oikeasti menee. Viime kerralla, ennen kuin jouduin sairaalaan, onnistuin huiputtamaan hänet luulemaan, että tilanne ei ollut niin paha kuin se oikeasti oli. Tarja ei selvästikään aio tehdä samaa virhettä kahdesti. Elekieleni alkaa muuttua epäilyttäväksi. Raavin ranteitani, ja hän katsahtaa kynsiini.

Paska, nyt hän näki että kynsieni alla on multaa.

Tarja tietää. Olen murenemassa jälleen kerran. Näen jo mielessäni räikeät halogeenilamput osaston katossa ja tunnen mahaletkun muovisen maun nielussani, kun se tungetaan kurkkuuni.

”Noora, olemme tunteneet jo jonkin aikaa. Toivon, että sinä tiedät että voit luottaa minuun. En voi auttaa sinua, ellet kerro täyttä totuutta siitä miten sinä milloinkin voit.”

Tarja kumartuu minua lähemmäs. Hänen ilmeensä on myötätuntoinen.

”On ihan normaalia, että sinulla on hyviä ja huonoja päiviä. Edistyminen ei ole koskaan suora linja.”

Haluan luottaa häneen ja puhua, mutta multa ei salli sitä. Se alkaa nousta liejuna mahasta ylös kurkkuuni vaientaakseen minut.

Olen ollut liian kauan hiljaa. Tarja kysynee kaikenlaista ja ihmettelee, kun en vastaa enää mitään, mutta en pysty. Yritän vain olla oksentamatta. Silloin Tarja viimeistään näkisi miten paljon multaa olen syönyt. Hän vilkaisee sivupöydällä kirjan päällä lojuvaa kännykkäänsä.

Viidessätoista minuutissa ambulanssi olisi jo täällä, puolellessa tunnissa olisin osastolla.

Juokse, tytär. Juokse.

Pelto on oikeassa, päätän paeta.

Keikka

Terapian jälkeen olen epätoivoissani vetänyt pään täyteen. Olen erittäin humalassa ja erittäin myöhässä keikalta. Oksensin baarin vessassa tunnin ja söin sen jälkeen jokaisen nastan wc:n oven vieressä olevalta ilmoitustaululta.

En kykene enää hillitsemään itseäni.

Kävelen horjuen baarin läpi, ja ihmiset väistävät minua jo kaukaa. Haisen vienosti oksennukselta ja näytän täysin räjähtäneeltä. Olen kyllä meikannut ja käyttänyt lavatyylini viimeistelemiseen paljon aikaa, mutta oksentaessani hikoilin kaiken sen meikin sotkuun mustanpunaiseksi, rajuksi sota-maaliksi.

Nousen viidentoista senttimetrin nahkakorkokengissäni huterasti ylös lavalle ja nojaan mikkitelineeseen. Roni ja muut kuiskuttelevat, he harkitsevat keikan perumista.

”Noora on aivan umpitunnelissa... miten se muka pystyy laulamaan tuollaisessa kunnossa?”

Kerään kaiken tahdonvoimani, nielen ylös ryömivän oksennukseni ja käännyn puhumaan heille itsevarmalla äänellä.

”Olen valmis. Soitetaan se *Red Red Red* -cover.”

Ronin ilme kuvastaa pienoista paniikkia.

”Oletko ihan varma? Viimeksi treeneissä sun äänesi sortui aina siinä korkeimmassa kohdassa ja –”

”*Roni*... olen TÄYSIN varma. Aloitetaan.”

He odottavat hetken ja vaihtavat hämmentyneitä mulkaisuja keskenään. Sitten kuulen Kirin rummut ja samalla pellon, mieleni sumenee – *avaa suusi tytär, sillä aion kaataa nieluusi Yön, koska sinä selviät siitä. Ei enää itkemistä. Antaudu. Anna mullan mustuttaa sisälmyksesi. Minä annan sinulle uudenlaiset Puolielävän hampaat, joilla saat paremman otteen maailmasta.*

Päässäni heittää, mutta pahoinvointini katoaa. Musiikki virtaa lävitseni. Minä rakastan rumpujen ääntä. Se on niin alkukantainen, raaka ääni ja tänään minä tunnen itseni erittäin –

rajuksi.

Pitelen kaksin käsin kiinni mikistä, etten kaatuisi. Ristin teräviksi viilatut pitkät, hopeisella *werewolf silver* -kynsilakalla lakatut kynteni ja alan laulaa. Ääneni ei kuulosta enää entiseltään. Se on muuttunut matalaksi, rosoiseksi ja villiksi. Kaikki terävä mitä olen ikinä syönyt viiltää nyt ilmaa äänesäni. Yleisö tuijottaa minua lumoutuneena ja alkaa kerääntyä lähemmäs lavan reunaa.

Ääneni ryömii ensin matalalla kuin verisesti raahautuen ja nousee sitten lasia rikkoviin korkeuksiin. Laulan itseni unohduksiin. Revin kynsillä poskeni verille ja liukenen hetkeksi jonnekin pimeään, syviin multiin. Pelkään että haudaudun elävältä, mutta yleisö on aivan villinä ja huutaa. Se pitää näkemäänsä osana esitystä eikä tiedä, että käyn lähellä järkeni menettämistä. Se vähä kontrolli, joka minulla on itsestäni, erkanee minusta eläimellisenä huutona, ja putoan polvilleni. Kykenen enää vain huutamaan, sillä en muista laulun sanoja, en muista kieltä.

Viimeinen biisi loppuu. Jopa yleisön mylvinnän alta kuulen pellon yhä supattavan ja näkökenttäni alkaa mustua, vaikka lavaan suunnatut spottivalot ovat kuumat ja kirvelevän kirkkaat. Vatsani on ehkä täynnä nastoja, mutta muuten olen täysin tyhjä. Täysin loppu.

Kylmä hiki on saanut Carcass-paitani liimautumaan kiinni ihooni, ja yritän vetää sitä siitä irti. Märkä kangas tuntuu kuin kylmältä, ylimääräiseltä kerrokselta ihoa. Kuolleelta. Minun on otettava paita pois heti, sekoan jos en saa sitä päältäni. Kun pitelen märkää paitaa käsissäni huomaan, että tukkaani on jäänyt siihen kiinni.

Olen shokissa.

Miespuoliset katsojat villiintyvät. Tajuan että minulla ei ole päälläni rintsikoita. Roni syöksyy luokseni, peittää minut nahkatakillaan ja alkaa kävelyttämään minua pois lavalta. Känninen älämölö muuttuu pettyneeksi, rivoksi huuteluksi peräämme. Joku heittää pullon lavalle, ja se hajoaa herkullisen näköisiksi pirstaleiksi.

Ihan kujalla

Keikka on menestys. Olen juuri ja juuri selvinnyt siitä tajuisani. Yritän paeta paikalta.

Minä käytännössä kaadun baarin takaovesta ulos kujalle, ja Roni seuraa minua. Hän huutelee perääni ja yrittää tarrata käteeni. Irrottaudun Ronin otteesta ja käännyin huutaakseni hänelle, että jättäisi minut rauhaan, mutta sitten näen hänen kasvonsa.

Voi jumalauta, nytkö? Tämähö on se hetki, jota hän on odottanut ties kuinka kauan? Se parhain, romanttisin hetki jolloin hän aikoi kertoa minulle tunteistaan, kun minä olen murenemassa hänen silmiensä alla?

”Noora, haluaisin jutella sun kanssa yhdestä asiasta, jos mentäisiin vaikka –”

”Ei.”

Vedän kivuliaat korkokengät jalastani ja viskaan ne helvettiin jonnekin kujalle. Suljen Ronilta saamani nahkarotsin vetoketjun ja ristin käteni.

Roni ei ymmärrä. Hän ei ymmärrä nyt, eikä koskaan.

”Miten niin, ei? Noora?”

Minun on vaikea keskittyä. Yritän vaivihkaa kokeilla kädelläni, paljonko tukkaa minulta on lähtenyt. Tunnen suurehkon paljaan alueen korvani takana. En uskalla kokeilla muualta hiuksiani, sillä pelkään niidenkin jäävän käteeni.

Roni tuijottaa minua kuin orpo pentu, silmät suurina ja suu auki. Hän näkee, että pysyn hädin tuskin pystyssä.

”Noora, oletko sä ottanut jotain?”

Olen aivan paniikissa. Kroppani hajoaa, ihan kirjaimellisesti. Minun on vaikea ajatella ja haluan vain pois. Astun paljaalla jalallani maassa olevaan lasinsiruun ja horjahdan. Roni ottaa askeleen minua kohti napatakseen minut kiinni, mutta teen korjaavan liikkeen ajoissa enkä kaadu. Nostan käteni eteeni merkiksi, että haluan hänen pysähtyvän. Huudan hänelle.

”EN ole ottanut mitään! Pysy kaukana. Ja minä tarkoitan että *ei*, minä en ole *se* tyttö.”

Roni katsoo minua niin kuin hänellä ei olisi mitään hajua mistä puhun.

”Tiedät kyllä mitä tarkoitan... *se* tyttö, se jonka luulet olevan elämäsi rakkaus, sinun toinen puolikkaasi ja muuta ime-lää roskaa.”

Ilmeenmuutoksen perusteella Roni on taas kartalla. Jatkan paasaamistani.

”*Ei*... minä olen se henkilö jota tulet vuosien päästä muis-telemaan kuin luotina, joka kuin kohtalon oikusta nirhaisi sinua, mutta ei onneksi tappanut. Minä en ole se tyttö joka rakastaa sinua ja suurisilmäisenä bambina ihailee sinua, tekisi mitä vain vuoksesi. En ole joku jonka elämän voisit kääntää ympäri ja jonka sairauden pystyisit parantamaan... koska olet mies... ja luulet varmaan olevasi minua vahvempi ja...

En tiedä enää itsekään mitä hittoa oikein selitän. Roni on ystävällisin sielu, jonka olen tavannut. Tunnen itseni alhaisemmaksi kuin koskaan.

”Minä olen rikki. Peruuttamattomasti paskana.”

Minun on pysähdyttävä vetämään henkeä, sillä melkein menetän tajuni. Tiedän että minun on tehtävä tämä nyt.

Annettava Ronille hänen kerjäämänsä kuolinisku, että hän voi päästä ylitseni. Tosin tämän avautumisen jälkeen hän tuskin on enää kiinnostunut minusta.

”Minä olen se tyttö minkä äidit kuollakseen pelkäävät poikansa tapaavan. Olen *narttu* helvetistä, joka repii sydämen rinnasta ja sen jälkeen SYÖ sen!

Hymy käväisee Ronin huulilla.

”Mutta... sähän olet vegaani.”

Hänen vitsailunsa saa minut näkemään punaista. Alan lisätä kierroksia.

”Sinä olet liian *heikko*... et ikinä selviäisi viikkoakaan oikeasti rinnallani. Minun tukenani, kun teen kaikkea sairasta. Et sinä oikeasti halua elää sellaisen friikin kanssa kuin minä.”

Järkytys valkaisee Ronin kasvot. Hän varmaan luulee että olen menettänyt järkeni ja tavallaan olenkin. Roni yrittää taas tulla lähelle. Hän on omaksunut sellaisen ylirauhallisen äänen, jolla poliisi puhuu itsemurhahyppääjille.

”Noora, sinä olet jotenkin sairas, ihan oikeasti, mitä jos vien sinut kot-”

”SINÄ et tiedä, missä minun kotini on!”

Tunnen syvän kouraisun rinnassani. Pelto kutsuu minua. Olen ollut liian kauan poissa.

Kipu pakottaa minut kaksinkerroin. Syljen verta kadulle ja yskin. Yhden yskänkouristuksen aikana tunnen että jotain irtoaa suustani. Roni kumartuu noukkimaan jotain maasta.

”Sulta tippui hammas.”

Iso verinen kulmahammas lepää juurineen hänen tärisävällä kämmenellään, ja pelto puhuu.

Hitaasti, sinä mätänet niin kuin minä mätänin. Älä pelkää, se on vain elämä, joka varisee sinusta pois. Luot nahkasi ja sinusta tulee apurini. Maan päällä ryömivä Puolielävä. Pelto antaa sinulle kaiken minkä tarvitset.

Pitelen kaksin käsin päätäni ja huudan kuin mielipuoli

peittääkseni äänen päässäni, mutta keskittymistäni häiritään. Irronneessa hampaassa sattuu huonoksi onnekseni olemaan yksi erittäin terävä laita. Se joka nirhaa aina välillä kieleeni. Sieppaan hampaan Ronin kädestä ja syön sen. Hän katsoo minua suu auki. Juoksen tieheni niin kovaa kuin haavaisella jalallani ja kouristelultani pääsen. Minun on päästävä kotiin.

Herään aamulla pellolla ja tärisen. Minun on kylmä. Pelto on edelleen märkä sateesta ja seisova vesi on kastellut minutkin. Nousen istumaan ja tunnustelen kielelläni tyhjää kohtaa hammasrivissäni. Tajuan että muutkin hampaistani ovat jotenkin löysissä pitimissä.

Minua alkaa itkettää.

Älä sure enää pikku raudansyöjä, olet viimein löytänyt tiesi minun luokseni. Söit mullasta minun ruumistani ja nielit sen mukana vihani. Se ulottuu sinussa syvemmillä kuin yksikään terä. Me olemme nyt yhtä, enää sinun ei tarvitse miettiä mikä toisi sinulle rauhan. Et tunne pelkoa tai yksinäisyyttä. Kaikki se maallinen hälinä sisälläsi kuolee. Pelto täyttää mielesi ja tekee sinusta puhtaan olennon. Sellaisen jolla on vain yksi tarkoitus, yksi ajatus. Halu suojella maata.

Jossain lähellä kuuluu kimeää kiljahtelua ja siipien kahahattelua ruista vasten. Katkaisin kääntyy päässäni ja itku lakkaa. Nousen seisomaan ja näen sen. Hanhi.

Minun pellollani.

Laskeudun nelinkontin ja liikun rukiin seassa.

Lähestyn sitä hitaasti, koska korret kahisevat helposti.

Sitten minun käy tuuri. Tuuli nousee ja peittää alleen hiipimiseni äänet. Etenen nopeasti ja isken hampaani hanhen kaulaan. Se iskee minua terävällä nokallaan ja lyö minua siivillään. Hanhi yrittää epätoivoisesti nousta lentoon, mutta tarraudun siihen koko painollani ja puren sen kaulan auki. Nieluuni syöksyvä linnunveri on lämmintä ja juovuttavaa,

kuin äidinmaitoa. Sitten minun tarvitsee vain pidellä sitä aloillaan, kunnes se on vuotanut kuiviin. Kun hanhi lakkaa sätkimästä, päästän siitä irti. Tuijotan sen ennen niin valkoista, nyt likaisen punaista höyhenpeitettä.

Tekoni alkaa upota tajuntaani.

Olen juuri tappanut linnun.

Hiuksiini on takertunut verisiä sulkia. Kahakassa osa alahampaistani on irronnut. Etsin ne mullan seasta ja syön ne, aivan kuten ensimmäisenkin.

Jotain on muuttunut. En enää välitä kehostani samalla tavalla kuin ennen, se on vain tielläni. Otan kiinni yhdestä kulmahampaastani ja vedän sen irti. Märkä, rosoinen ääni kun juuret irtoavat leukaluustani, kuulostaa erittäin tyydyttävältä. Vedän kynsiä pitkin päänahkaani välittämättä lainkaan siitä, että hiuksiani alkaa irrota. Kumarrun katsomaan itseäni maassa olevasta sadevesikuopasta. Multa on yltänyt viimein jopa silmiini, pieniä mullanhitusia liikkuu silmäni voitelevassa lasiaisnesteessä.

Yritän muistella kuka olen, mutta pitkän tuijottelun jälkeen huomaa etten pysty palauttamaan mieleeni edes nimeäni.

Täytyyhän minulla olla nimi, nimi on merkki siitä että minä olen joku.

Pelto kuiskuttelee minulle. Lasken korvani multa kuulakseni paremmin.

Unohda ihmisnimesi, tapasi ja heikkoutesi. Jätä jälkeen kaikki mikä hidastaa askeliasi.

Tyyntä myrskyn edellä

Aamu oli ollut rauhallinen. Katselin keittiönikkunasta peltoa ja täytyi ylpeydestä. Sadosta oli tulossa paras tähänastisista. Se oli osittain tytön ansiota. Noora oli osoittautunut erittäin

tunnolliseksi työntekijäksi. Olin aikeissa puhua hänelle seuraavastakin vuodesta: jos hän haluaisi palata töihin, se kyllä kävisi minulle.

Malanja ripusti ulkona pyykkiä kuivumaan. Kissa elämöi jotain pellonrajassa ja kiinnitti hänen huomionsa. Katti kiipitti peltoon, ja Malanja lähti perään. Tuuli heilutti ruista hyljalleen ja kaikki oli tyyntä. Kaikki paitsi minä.

Vieressäni keittiönpöydällä hikoili jääkaapista juuri ulos ottamani kannullinen jääteetä. Ohueksi viipaloidut sitruunan- ja limetinkuoret huljuivat teessä ja jääpalat kolisivat toisiaan vasten. Pyyhin kylmää hikeä niskastani. Idyllinen kesäpäivä muuttui äkisti ahdistavaksi. Jotain oli vialla. Kaikki oli liian rauhallista. Kuin luonto olisi pidättänyt hengitystään.

Huomasin käveleväni kohti ulko-ovea. Pian jo juoksin ulos talosta ja ryntäsin vaimoni perään. Etiäinen mielessäni voimistui. Syöksyin peltoon ja kuljin kapeaa tietä rukiin välissä. Huusin häntä, mutta en kuullut vastausta. Tuuli yltyi ja rukiin korret kahisivat äänekkäästi toisiaan vasten.

Aloin tosissani hätääntyä. Tältä etäisyydeltä hänen oli kuultava minut.

”*Malanja!* Vastaa jos kuulet ääneni!”

Vähän matkan päässä kuului omituista narsketta ja lätisevät askeleet mullassa. Kissa juoksi minua sähisten vastaan. Noora oli varmaan lähistöllä, katti ei jostain syystä pitänyt työstä.

Harpoin äänen suuntaan ja näin liikettä korsien seassa, tyttö oli kyykyssä maassa.

”*Noora*, oletko sinä nähnyt –”

Tuijotin maahan, mutta en käsittänyt näkemääni. Malanja makasi mahallaan maassa, Noora oli repinyt auki hänen mekkonsa selkämyksen ja... *mitä helvettiä?*

Malanjan selkä oli verillä. Kuin sen yli olisi ajettu

ruohonleikkurilla. Noora piti kummallista, kimeää häätä-ääntä, ininää, jota pienet lapset pitivät kun ne menivät shokkiin.

Noora nuoli verta Malanjan selkälihasta ja yritti syödä tätä. Hänen kasvonsa irvistelivät ja kyyneleet valuivat pitkin poskia. Tytön musta silmämeikki oli levinnyt irvokkaasti niiden mukana.

Nooran raajat nytkähtelivät luonnottomasti, kuin ne olisivat olleet sijoiltaan.

Jäin tuijottamaan järkyttyneenä sitä kuinka hän vuoroin ravisteli Malanjaa kuin olisi halunnut herättää hänet, ja sitten kuitenkin söi häntä. Minun olisi kai pitänyt tehdä jotain tai sanoa jotain, mutta en pystynyt liikkumaan.

Noora itki ja painoi päätään Malanjan hiuksiin. Hän si-litti niitä verisillä käsillään, ja Malanjan kiharat vaaleat hiukset alkoivat mennä tahmaiseen takkuun. Yritin saada selvän mitä tyttö sanoi, mutta hänen sanansa olivat pelkkää muminaa.

”Ojen pafoiliani... ojen niin pafoiliani, niin pafoiliani, anna andeekhsi...”

Kissa oli hiipinyt viereeni ja sähähti Nooralle, sen varoitu-sääni kiinnitti hänen huomionsa.

Noora nosti katseensa ylös vaimostani ja katsoi ensin kisa-saa, sitten minua. Hänen avonaisesta suustaan valui sylkeä ja verta, hampaat olivat poissa. Nooran mustuaiset olivat le-vinneet äärimmilleen ja peittivät melkein kokonaan hänen silmänvalkuaisensa.

Raivo minussa alkoi nousta.

Ensimmäinen ajatukseni oli, että taittaisın tytöltä niska-t saman tien, mutta en ollut oikein varma minkä kanssa olin tekemisissä. Hänen raajansa liikkuivat luonnottomalla, hä-mähäkkimäisellä nopeudella. Epäröin ja otin yhden hitaan askeleen taaksepäin. Se oli virhe. Noora laskeutui hitaasti

nelinkontin, ja hänen päänsä nytkähti kallelleen.

Mikä perkeleh tuosta työstä oli oikein tullut...

Kissa pisti äkkiä juoksuksi. Minä tein samoin.

Juoksin niin kovaa kuin kaltaiseni rapakunnossa oleva, vanha äijänkuvatus pääsi. Käännyin katsomaan taakseni vasta ennätettyäni muutaman metrin päästä pellonrajasta. Minua ei seurattu. Nojasin nitkuviin polviini ja huusin rai-vosta. Minun oli haettava aseeni ja ladattava se, tai ehkä oli otettava kirves. En osannut päättää. Halusin että tyttö kuolee, mutta melkein enemmän halusin että hän kärsii. Rynnistin talolle aseistautumaan.

Tyttö pysyi pelossa koko sen ajan, kun keräsin yhteen ja levitin eteeni ruokapöydälle kaikki tappavat tavarani. Ne lepäsivät Malanjan juuri viimeistelemän valkoisen pitsiliinan päällä.

Kaulaani kuristi. Hän oli ollut niin ylpeä siitä. Liinalle las-kemani likainen sirpinterä oli jo tahrinut sen.

Vaimoni on kuollut.

Mieleni hylki ajatusta, piti sitä täysin epäuskottavana, mie-lipuoлисena, ja yritti tarrautua itsepetokseen.

Tämä ei oikeasti tapahdu.

Löin nyrkkini pöytään, pakotin itseni havahtumaan ja sa-noin sen ääneen.

”Minun vaimoni on *kuollut*.”

Se tukki mieleni turvan, sillä mitä tuohon voisi muka enää sanoa vastaan. Malanja oli kuollut, eikä millään ollut enää mitään väliä. Ei millään muulla kuin sillä, että löytäisin sen sairaan tytön ja tappaisin hänet.

Pitelin ensin käsiasettani. Halusin ampua tytön, mutta hän liikkui niin nopeasti, etten pystyisi ampumaan tarkasti. Luodin olisi osuttava ensin johonkin ei-kuolettavaan koh-taan. Varsinainen lysti alkaisi vasta sen jälkeen, kun olisin

rampauttanut hänen vikkelät koipensa siihen kuntoon, ettei hän pääsisi karkuun. En kuitenkaan voinut ottaa sitä riskiä, että jo ensimmäinen luoti osuisi häntä vaikka päähän.

Ei...

Tämä ei loppuisi niin helposti. Laskin aseeni takaisin pöydälle ja mietin rauhassa. Annoin katseeni kulkea esineillä, odotin että joku niistä puhuttelisi minua. Nappasin vasaran käteeni ja kävelin takaisin pellonreunaan. Pysähdyin kuulos-telemaan missä tyttö liikkui.

Rukiin seasta kuului karmea ulinaa. Tyttö ravasi pitkien peltoa ja metelöi kuin villieläin. Hyvä. Se teki tästä helpompaa. Ei olisi ensimmäinen kerta, kun lopettaisin vesikauhuisen eläimen. Tällä kertaa se ei tosin tapahtuisi armosta. Rukiin korret kahisivat pahaenteisesti, kuin sähköisten.

Olin juuri astumassa peltoon, kun näin tytön parin metrin päässä itsestäni. Hänen silmänsä vuosivat verta. Tyttö oli repinyt hiukset melkein kokonaan päänahastaan irti, paikoin hänen päälakeaan kallo paistoi valkoisena. Hän oli jäähmettynyt maahan omituiseen kyyryasentoon ja murisi minulle. Yritin miettiä mitä tekisin. Tyttö ei liikkunut suuntaan eikä toiseen, joten minulla oli siihen hetki aikaa.

Nostin vasarani koholle, mutta tyttö ei reagoinut, hän vain tuijotti minua vertavuotavilla silmillään. Vasta kun nostin oikean jalkani ottaakseni askeleen peltoon päin hänessä näkyi liikettä. Hänen kammottava kirkkaisensa sai minut pysähtymään. Hän peilasi liikettäni. Vilkaisin nopeasti alas rajaan, jossa nurmi muuttui pelloksi. Tyttö ei halunnut, tai ehkä voinut tulla pois pelloilta. Minusta oli tullut uhka vasta kun olin ylittämässä rajan. Aloin perääntyä hitaasti.

Tyttö kääntyi nelinkontin ympäri ja hävisi rukiin sekaan.

Pitelin vasaraa kädessäni. Muistin yhtäkkiä veljeni sanat viime kesältä. Hän oli istunut saunassa, kun se oli syttynyt palamaan. Liekit olivat sekunneissa liponeet hänen

selkäänsä, ja se oli ollut hirvittävin tuska mitä hän oli kokenut. Hänen vaimonsa oli onnistunut sammuttamaan lieskat saunan viereisessä pyykkihuoneessa olleella isolla täkillä, mutta jokainen sekunti oli kuulemma tuntunut ikuisuudelta. Pujotin vasaran roikkumaan vyöhöni ja lähdin vajalle.

Palasin pellonreunaan sytytysnesteen ja bensiinin kera. Roiskin niitä molempia peltoon sen rajaa myöten. Hain lisää, jokaisen kanisterin ja pullon minkä löysin. Sytytin sytkärini ja heitin sen peltoon. Liekit roihahtivat valtavaksi tulimeksi. Ne ahmivat humisten ruista ja lähestyivät pellon keskustaa. Hirvittävä räjäköisy kantautui pellolta.

Tuli oli löytänyt tytön.

Hänen huutonsa oli vuoroin demonisen matala ja pikku-tyttömäisen korkea. Tunsin piston sydämessäni. Ajattelin Riikkaa. Huuto lähestyi minua, mutta en liikkunut. Puristin vain kädessäni vasaraa. Hetken päästä oransseista lieskoista ryömi esiin karrelle palanut olento. Se raahautui pois pellolta kirkkaanvihreälle nurmelle ja inisi säälittävästi. Suureksi yllätyksekseni se pystyi edelleen puhumaan.

”Se... paloi minusta pois...”

Kumarruin kuuntelemaan häntä, mutta pidin vasarani koholla. Jopa Nooran sanat kuulostivat palaneilta.

”Minä pyydän... en kestä... enää...”

Katseeni lasittui. Minä olin löytänyt rajani. Olin menettänyt tyttäreni, vaimoni ja nyt kiduttanut järkensä menettäneen Nooran elävältä.

Nooran silmät katsoivat minuun. Hän ei kyennyt enää puhumaan. Nostin käteni ylös niin, että iskussani olisi mahdollisimman paljon voimaa takana. Sitten löin yhdellä ilkeästi rusahtavalla lyönnillä hänen kallonsa sisään.

Metsäorpo

Äiti oli *todella* vihainen. Henri kuuli sen tavasta jolla äiti hengitti, kuin se olisi tehnyt kipeää. Heidän katseensa kohetasivat auton taustapeilissä. Äiti jännitti leukaperänsä yhteen ja hampaat vähän narskahtelivat.

Henri tiesi että oli ylittänyt rajan, mennyt tällä kertaa *hie-*
man liian pitkälle, mutta ei jaksanut juurikaan vielä miettiä itkupotkuraivariensa seurauksia, koska äidin hiilestyminen oli saanut hänessä aikaan kummallisen, kuusivuotiaalle harvinaisen vallan tunteen.

Hän oli myös utelias.

Mitä tapahtuisi, jos ärsyttäisi äitiä vielä vähän lisää, aivan hitusen verran.

Auto pysähtyi kuin seinään.

”Ulos autosta! Olen tosissani, ulos autosta NYT! Saat kävellä loppumatkan mökille, koko viisi kilometriä. Ei, minua ei kiinnosta tässä vaiheessa enää kuunnella mitään selityksiä, nyt riitti!”

Henri nousi autosta mielenosoituksellisen hitaasti, näyttäkseen että vaikka hän nousi autosta, hän teki sen silti omilla ehdoillaan. Hän oli aikeissa vielä jatkaa kiukutteluaan,

mutta sillä sekunnilla kun autonovi lävähti kiinni, äiti kurvasi jo tiehensä.

Henri odotti hetken.

Hän oli täysin varma, että äiti ajaisi vain vähän matkaa ja kääntyisi saman tien takaisin.

Minuutit kuluivat ja autonrenkaiden pölläyttämä tiehiekka kirveli hänen silmissään.

Äiti todella jätti minut tähän. Yksin.

Henrin pienet kädet hakeutuivat turvaan housuntaskuihin. Tilanne muistutti häntä siitä kun isä lähti.

Isä ei nimittäin tullut takaisin.

Hän katseli epävarmasti ympärilleen. Ilma maantien yläpuolella väreili, tienvarren ojassa kasvoi tummanliiloja ja vaaleanpunaisia lupiineja. Hetken verran hän harkitsi, että tekisi niistä kimpun äidille, ehkä tämä antaisi anteeksi silloin nopeammin. Henri kuitenkin katsoi alas housuihinsa ja muisti, että äiti oli jarruttanut niin äkisti, että farkuille oli läikkynyt muumilimua.

Ärtymys palasi.

Ei kukkia äidille.

Hänen katseensa harhaili metsänreunaan, jossa vanhoja puunraatoja oli kaatunut kellalleen ristiin rastiin kuin tarkoituksellisena esteenä metsään astumiseen. Henri piti mestistä, mutta ei tuollaisista.

Metsä näytti vaikeakulkuiselta, sellaiselta mikä raapi sääret verille ja johon eksyttiin. Sinne ei näyttänyt vievän polkua, ja valo loppui ojaan ja lupiineihin. Paksut kuusenoksat tekivät metsästä hämärän päivälläkin.

Henri päätti ottaa metsään vähän etäisyyttä ja siirtyi seisomaan keskelle tietä.

En voi uskoa että äiti vain lähti.

Silti tilanne oli nähtävä kaikin tavoin voittona. Viiden kilometrin ajan Henri olisi vapaa tekemään mitä vain. Kukaan

ei yrittäisi määrällä häntä, Henri voisi pysähtyä jokaisen kiinnostavan jutun kohdalla ja tulla niin myöhään mökille että äiti olisi huolissaan, eikä edes pystyisi olemaan enää vihainen.

Täydellinen suunnitelma.

Henri alkoi löntystellä eteenpäin, mutta tajusi kulkevansa liian kovaa vauhtia. Hän olisi liian pian perillä, joten hän päättikin jäädä istuskelemaan hetkeksi tien varteen ja sörkimään ketunraatoa löytämällään pitkällä kepillä. Ketun maha oli levinnyt auki ja se kuhisi vaaleita toukkia.

Hirveä haju...

Toukista olisi saanut hyviä syöttejä, jos Henri olisi vain uskaltanut koskea niihin. Ketun silmät oli jo syöty ja silmänkuopat ammottivat tyhjyyttään. Hän oli juuri tökkäämässä kepin kärjellä silmäkuoppaan nähdäkseen kuinka syvälle se menisi, kun auto pysähtyi tienviereen. Kovaa pauhaava musiikki tulvi ulos ikkunasta, kun parrakas mies rullasi sen auki.

”Hei poika, mitä sinä täällä yksin teet?”

Henri tiesi ettei ollut hyvä idea puhua tuntemattomille, joten hän oli hiljaa ja kohautti vain olkapäitään. Mies katseli häntä päästä jalkoihin, pälyili ikkunasta ympärilleen ja lepuutti karvaista, tatuoitua kättään auton oven päällä.

”Asutko jossain täällä lähellä vai...?”

Henri pysyi vaiti ja keskittyi vain puristamaan keppiään. Se oli aika terävä, jos äijä yrittäisi jotain, hän iskisi sillä miestä silmään.

”Muistatko vanhempiesi puhelinnumeron? Soitetaanko niille? En voi jättää sua tähän yksin seisomaan, ties mitä hulluja täällä kuule liikkuu, elukoista puhumattakaan. Tules tänne autoon istumaan hetkeksi niin mietitään mitä tehdään.”

Mies työnsi auton oven auki.

Ääh!

Tämä oli nyt se hetki, josta äiti Henriä aina varoitti, mitä hän sanoikaan...

huuda, potki ja pure jos joku yrittää ottaa kiinni, juokse karkuun niin kovaa kuin pääset jos on mahdollista, selvä homma!

Henri pinkaisi karkuun metsään päin niin kovaa kuin pääsi.

”Hei älä karkaa! En minä mitään sinulle tee, tule tak-”

Henri oli kuitenkin jo ehtinyt metsään eikä kuullut tiheän kasvillisuuden seassa enää tarkasti mitä mies huuteli. Mies ei seurannut, mutta Henri juoksi vielä varmuuden vuoksi niin kauas kun jalat kantoivat.

Emma – 5 km päässä, mökin pihatiellä

Olin juuri ajamassa mökin pihaan, mutta jarrutin ennen kuin olin ehtinyt edes muodostaa ajatukseni loppuun.

Minä jätin lapseni yksin tielle!

Huusin hätääni hallitsemattomasti ja huusin vielä silloinkin kun käänsin autoa ympäri.

”Voihan paskapaskapaskaPASKA!”

Niin raivostuttava kuin poika oli ollutkin, Henri oli kuitenkin vasta lapsi. Olin vain niin...

uupunut, stressaantunut, totaalisen burnout.

Päässäni oli napsahtanut.

Olin kuunnellut jatkuvaa kitinää takapenkiltä, autossa oli liian kuuma koska ilmastointi oli hajalla, Henri pelasi jotain rasittavaa peliä jonka äänet kimittivät koko ajan täysillä, vaikka olin käsenyt häntä koko ajan laittamaan pelin hiljemmalle. Paine kasaantui päässäni, kunnes en kestänyt enää. Ainoa ajatukseni oli ollut vain heittää Henri ulos autosta ja ajaa tieheni.

Rajani oli löytynyt.

Oli kammottavaa tajuta, että sellainen todella oli olemassa.

Henri ei tullut tiellä vastaan. Saavuin mutkaan johon olin jättänyt hänet, muistin väistäneeni ketunraatoa pois ajaesani. Ajoin auton tiensivuun ja ryntäsin ulos. Säntäilin vauhkona ympäriinsä ja huusin häntä. En nähnyt mitään, en kuullut vastausta huutooni. Pääni hyytyi jo toisen kerran tänään. Olin jättänyt lapseni yksin ja nyt hän oli poissa. Ties missä. Ehkä jopa –

Ei.

En pystynyt edes ajattelemaan mahdollisia vaihtoehtoja.

Tällä kertaa en pystynyt edes huutamaan.

Juoksumatkan päässä metsässä

Alkoi olla selvää, että Henri ei löytäisi enää takaisin tielle. Hän istui isolle karhunsammaleiselle kivelle miettimään. Ympärillä tuoksui vanha laho puu ja kostea maa. Henrin jalkaa kutitti ja hän yritti rapsuttaa sitä, kun käsi osui johonkin liikkuvaan. Iso tuhatjalkainen vilisti jalan ylitse.

Henri hyppäsi saman tien alas kiveltä ja älähti inhosta.

Kun Henri oli viimeksi eksynyt, hänen oli pitänyt vain istua paikallaan ja odottaa, että hänet löydettiin. Se oli kuitenkin tapahtunut kaupungissa.

Hän katseli ympäröivää metsää.

Ei näkynyt ihmisiä, ei polkuja, ei mitään ihmisen tekemää. Uhkaavan isojen kuusien oksista roikkui puunpartaa, naavaa, joka hiljalleen huojui tuulessa. Tilanne oli vakava. Henri ei tuntenut itseään enää vapaaksi. Hän ei halunnut liikkua enää mihinkään, koska ajatteli joutuvansa vain enemmän eksyksiin tai kosketuksiin jonkin inhan kanssa.

Joka puolella kuhisi erilaisia hyönteisiä, ja puiden rungot olivat pihkaisia. Hän ei halunnut koskea mihinkään, mutta

kaikki ympärillä halusi uteliaana koskea häneen. Henri ajatteli äitiä ja yritti olla itkemättä. Siinä hän vain seisoi paikallaan tunnista toiseen, vähitellen alkoi olla kylmä ja nälkä. Metsän päivähämärä alkoi vaihtua vielä tummempaan iltohämärään. Henri puolinukkui seisten, kun kuuli selvän rasahduksen selkensä takana.

Vaisto sanoi että häntä katseltiin. Se oli varmaan joku eläin.

Henri tiesi että hänen oli käännyttävä ympäri nähdäkseen mitä siellä oli.

Älä ole karhu, tai susi, tai –

Odottamansa tappajakarhun sijasta tyttö istui kyykyssä jäkäläisellä kannolla ja katseli häntä.

Tyttö oli todella laiha ja likainen. Paljaat sääret ja jalat olivat täynnä pieniä viiltoja ja mustelmia. Henri halusi olla helpottunut, koska ei ollut enää yksin ja tyttö varmaan asui jossain lähellä, jolloin apukin oli lähellä. Mutta miksi hän näytti tuolta?

Tyttö pudottautui alas kannolta, käveli Henrin luo ja puhui:

”Hei.”

Okei, ihan rauhallisesti, se on vain tyttö, tytöt ovat harmittomia, eiväthän ne osaa edes tapella kunnolla. Osoita sille että olet pomo.

Henri ei sanonut mitään takaisin, nyökkäsi vain että okei.

Tuijotuskisa jäi kesken, koska äkisti tyttö alkoi haistella ilmaa ja jäi tuijottamaan metsää hänen takanaan. Henri kääntyi puolittain ja yritti nähdä mihin tyttö oikein katsoi, mutta hämärä oli liikaa silmille. Tyttö kävi kyyryyn ja sähisi paljastaen pienet kellertävät hampaansa metsälle.

Henri oli kuulevinaan jonkun vipeltävän tiehensä, mutta taisi vain kuvitella. Hän ei ollut tottunut syvän metsän ääniin, ja jokainen pieni rasahdus tuntui järkyttävän kovalta

ja ahdistavalta. Henrin oli keskityttävä ettei näyttäisi pelkäävän.

Hän yritti kuulostaa rennolta.

”Tota, asut sä jossain lähellä?”

Tyttö käänsi päänsä niin nopeasti, että hänen kaulansa luut tekivät narskahtavan äänen.

Henrin lihakset jännittyivät säikähdyksestä. Tyttö taisi tietää miten hurjalta näytti, sillä hän peitti kämmenellään paljastamansa hampaat ja kihersi.

”Juu, ihan tuossa lähellä. Sinä taidat tosin olla eksynyt. En ole nähnyt sinua täällä ennen ja minä tunnen kaikki lähellä asuvat lapset.”

Henrin suu oli kuivunut ja hänen äänensä vähän särkyi.

”Meidän mökki on muutaman kilometrin päässä, mutta en löytänyt enää takaisin tielle. Jos voisit neuvoa mut sinne niin löydän sit itse takaisin perille.”

Henrin ajatukset alkoivat harhailla kesken puhumisen, sillä hän katseli tytön paljaita käsivarsia.

”Eikö sulla ole yhtään kylmä?”

Tyttö ei ensin vaikuttanut ymmärtävän kysymystä, mutta risti sitten kätensä ja alkoi hieroa kämmenillä käsivarsiaan kuin olisi yhtäkkiä palellut kovasti. Hän raahusti lähemmäs Henriä surkeana ja vähän yskähti. Hänen kukallinen kesämekkinsa oli ohut ja risainen.

”Kyllä minulla on tosi, tosi kylmä. Olisi kiva päästä lämmittelemään jonnekin, vaikka sinne sun mökille? Jos mennään sinne samaa matkaa?”

Tuokion päästä, tienvarressa

Sydämeni meinasi lyödä ulos rinnasta, kun poikani käveli metsänrajasta. Juoksin täysiä muutaman askeleen häntä kohti, mutta pysähdyin.

Henrin ikäinen, vaaleahiuksinen tyttö piteli hänen kädettään kiinni. He kävelivät nätisti yhdessä minua kohti ja myötälivätkin toistensa liikkeitä hidastaen, kun toinen ylitti pienillä kintuillaan vaikean kohdan maastossa, omituisen mallisen juuren tai kivisen kohdan. Kuin sisarukset. Henrin ilme oli vakava, mutta samalla ilmeisen huojentunut. Hän tiesi että oli turvassa, mutta aretissa todennäköisesti loppuelämänsä.

Tyttö hymyili kalpeaa hymyään kuin pieni talviaurinko.

Mitä ihmettä tuollainen pikkuinen teki yksinään metsässä?

Rynnistin Henrin luo ja halasin häntä, paruin helpotuksesta. Henrin ääni oli innostunut.

”Äiti, minulla on uusi kavero!”

Irrotin äitikarhun otteeni Henristä ja käännyn katsomaan vieressämme seisovaa tyttöä, joka tuijotti minua ja hymyili. Se ei kuitenkaan ollut eloisa, lämmin lapsen hymy, joka ilmaantui herkästi ja hävisi yhtä nopeasti. Se muistutti jähmeää naamiota, joka oli joko päällä tai sitten ei ollut.

Olin henkisesti aivan lopussa ja halusin keskittyä vain Henriin, mutta ei voinut mitään. Henrillä oli kaikki hyvin, tyttö oli yksin. Kyselin häneltä pakolliset kysymykset: oletko kunnossa, miksi olet täällä yksin, missä ovat vanhempasi? Hän väisteli kysymykseni epämääräisillä vastauksilla ja kietoutui jalkani ympärille kuin pieni orava.

”Voinko tulla asumaan teille?”

Mitä olisin voinut sanoa.

Tämä pikkuinen, joidenkin tuntemattomien ja luultavasti traumaattisten tapahtumien johdosta yksin jäänyt tyttö, oli otettava mukaan. Silitin hänen likaisia kiharia hiuksiaan ja mielessäni hällähti muisto siitä, kun olin ollut raskaana ja salaalla toivonut tyttöä.

”Kuules, voit tulla meille täksi yöksi, mutta sinun on oikeasti kerrottava myöhemmin missä sinä asut ja missä sinun vanhempasi ovat, jookos?”

Tyttö kallisti päätään kuin punnitakseen vaihtoehtojaan ja nyökkäsi sitten hymyillen.

”Okei, lähdetään mökille syömään ja vaihdetaan nuo li-
kaiset vaatteet pois. Sinua varmaan väsyttääkin jo kovasti?”

Tyttö pudisti päätään.

”Nääh, en minä yleensä nuku.”

Olipa outo toteamus, mutta lapset sanoivat aina välillä ou-
toja juttuja.

Tajusin etten ollut vielä kysynyt hänen nimeään. Laskeu-
duin alas hänen kasvojensa tasolle.

”Mikä sinun nimesi muuten on?”

Tyttö sipaisi kiharan korvansa taakse ja vastasi vienosti:

”Halla.”

Mökillä

Oli alkanut sataa ja tuulla. Ilmassa tuoksui märkä multa, ke-
sän vehreys ja tuomenkukat.

Seisoin verannan ovensuussa ja napitin viluissani rispaan-
tuneen mökkivillatakkini.

Tummalla taivaalla välähti.

Yksi... kaksi... kolme –

Ukkonen jyrisi.

Vain kilometrin päässä.

Suljin oven ja palasin olohuoneeseen lasten luo. Henri leikki He-Man-action-figuurillaan ja Halla vanhalla, kal-
toinkohdellulla barbillani, jonka pää ei meinannut enää py-
syä paikallaan. Mökki oli muuttunut viileäksi, joten sytytin
takan.

Rojahdin sen jälkeen muhkeaan nojatuoliin katselemaan
räiskyvää takkatulta ja lasten leikkiä olohuoneessa. Rankka-
sade rummutti kattoa, ja oloni alkoi muuttua lämpimäksi ja
raukeaksi. Jokin sisälläni kuitenkin väpätti levottomana eikä

antanut minun rentoutua. Takkapuut paukahtivat inhottavasti ja säpsähdin. Halot olivat varmaan kuusta.

Miksi oloni on niin rauhaton?

Lapset naureskelivat ja touhusivat innoissaan, kaikki näytti olevan hyvin. Ehdin hetken lepuuttaa silmiäni, kun keittiöstä kuului epämääräistä rapinaa. Aloin tosissaan ärsyyntyä.

Ei helvetti, taasko niitä hiiriä on tullut lisää...

Kävelin keittiöön.

Kesämyrsky taivutti ulkona mökin vieressä kasvavaa koi-vunokkaa, se raapi ikkunalasiasia. Palasin nojatuoliin ja vajosin ajatuksiini. Olin uupunut ja halusin jo päästä päivän ahdistuksesta eroon. Seurasin lasten puuhia. Halla tuijotti Henriä, imitoi vaivihkaa hänen tapaansa puhua ja liikkua, nauraa ja hymyillä, kun Henri ei huomannut.

Omituista.

Halla sysäsi barbin sivuun, koska ihastui Henrin vanhaan pupuleluun. Hän saikin leikkiä sillä jonkin aikaa, mutta kun Henri yritti ottaa sen takaisin itselleen, Halla puri häntä käteen. Säntäsin ylös tuolista, riuhtaisin Hallan irti Henristä ja toruin häntä kovaan ääneen. Tytön alahuuli alkoi väpättää surkeana, mutta hänen silmissään säilyi pahansisäinen tuike, uhma joka kertoi, että hän ei ollut pahoillaan.

Hampaanjäljet Henrin käsivarressa olivat yllättävän syvät, vakavuudeltaan siinä rajalla, että niitä olisi pitänyt lähteä näyttämään lääkäriellä. Henri alkoi itkeä kun puhdistin haa-vaa, ja minua korpesi. Ei ole pahempaa kuin se, että omaan lapseen sattuu. Ensireaktioni oli heittää tyttö saman tien pihalle, mutta yritin pysyä rauhallisena ja ymmärtää.

Olla hyvä ihminen, hyvä äiti.

Olin kuitenkin mokannut jo tarpeeksi pahasti tältä päivältä ja oli tietenkin vain luonnollista, että heitteille jätetty tyttö suhtautui hyökkäävästi muihin, odotti ihmisiltä

pahinta. Huomenna kuitenkin soittaisin poliisille, ja sitten tyttö haettaisiin pois. Painoin turtles-laastarin Henrin haavan päälle ja suukotin häntä päälle. Henri tuijotti nyrpeänä Hallaa, joka leikki pirtsakkana olohuoneessa Henrin pupulelun kanssa.

Leikin ja illallisen jälkeen kylvetin molemmat kylpyhuoneen ammeessa.

Hallan jäljiltä vesi oli syvänruskeaa, melkein mustaa. Selasta kerrosta töhnää ei kertynyt iholle ihan hetkessä. Vedin ammeen tulpan irti. Vesi hävisi kurluttaen viemäriin, mutta viemäriinritilään jäi kiinni pieniä oksanpalasia ja sammaleenhituja, jopa pari kuollutta muurahaista. Tytön oli täytynyt olla metsässä kauan aikaa.

Lapsi parka.

Minua harmitti, että olin torunut häntä puremisesta niin ankarasti.

Peittelin molemmat sänkyyn. Henri nukahti välittömästi, kun hänen päänsä osui tyynyyn, mutta Halla katseli pimeässä uteliaana mökin hirsiseiniä. Olin juuri sulkemaisillani makuuhuoneen oven, kun näin hänen viittilöivän minua luokseen.

Istuuduin sängylle hänen viereensä ja kumarruin kuullakseni hänen asiansa.

”Äiti, jos minulle tulee paha mieli, voinko tulla nukkumaan sinun viereesi?”

Sisälmykseni muljahtivat.

Voi ei, tästä olen joskus lukenut, traumatisoitunut lapsi leimautuu pelastajaansa, ja nyt hän pitää minua äitinään.

Halla otti pienillä, yllättävän viileillä sormillaan tiukan otteen kädestäni. Hänen kyntensä olivat pitkät ja terävät, niiden kärjet vähän viilsivät lihaani. Yritin olla vetämättä kättäni pois vaikka sattui, ettei tyttö loukkaantuisi. Leikkaisin nuo hirvitykset huomenna.

”Silloin saa tulla äidin viereen nukkumaan, jos vaikka näkee painajaista, vai mitä? Äiti rakastaa ja silittää uneen jos on hätä.”

Minulla oli tunne että hän yritti puhua ikäistään lapsekkaammin, luultavasti herättääkseen sääliä, varmistaakseen etten hylkäisi häntä. Tämä oli jonkinlaista trauman aiheuttamaa taantumista.

Yritin miettiä mitä lapsipsykologi tekisi tällaisessa tilanteessa, mutta olin aivan liian väsynyt. Halusin vain pois kiuhallisesta tilanteesta ja valitsin leikkiä mukana, toistaiseksi.

”Halla, jos näet pahaä unta niin voit tulla viereeni, mutta yritä nyt ensin nukkua omassa sängyssä.”

Hän käänsi kylkeä kuin nukahtaakseen, mutta piti silmänsä auki. Hän katseli Henriä joka kuorsasi suu levällään ja roikotti hervottomasti toista jalkaansa ulkona sängystä.

Jätin yleensä lastenhuoneen oven auki, jotta Henrillä olisi jonkinlainen valonlähde käytävässä kunnes hän nukahtaisi. Nyt hän ei sitä tarvitsisi. Minusta tuntui kuitenkin oudolta että Henri nukkui tuntemattoman seurassa, vaikka tämä oli itsekin lapsi.

Lapsi jolla oli harvinaisen terävät maitohampaat.

Hetken mielijohteesta päätin jättää oven auki, että Henrillä olisi valo, ja jos jotain tapahtuisi, kuulisin sen paremmin omaan makuuhuoneeseeni.

Muutamman tunnin päästä

Makasin silmät auki sängyssä ja tuijotin Henriä. Siitä on pitkä aika, kun olin viimeksi tavannut metsässä eksyneen. Minäkin olin kerran ollut metsään eksynyt ja halusin olla löydetty, huusin ja itkin, mutta kukaan ei tullut. Oli ollut kylmä ja nälkä, kunnes yhtenä päivänä kaikki oli taas hyvin. Heräsin Yöpuolella enkä ollut enää yksin. Kuulin kikatusta

ympäriiltäni ja näin muut lapset, kaltaiseni.

Tavattuani Henrin olin aivan ensimmäiseksi huomannut hänen hienot kenkensä. Omat jalkani olivat aina paljaat ja likaiset. Juuri ennen Yöpuolen rajan ylittämistä olin kohen-
tanut hiuksiani, ravistanut niistä multaa ja kuoriaisia, sito-
nut kukallisen kesämekkonni olkainnauhat siististi rusetil-
le. Mekko oli ollut ylläni silloin kun katosin, joten se oli jo tuh-
riintunut ja risainen helmasta.

Silloin kun minulla oli vielä ollut äiti, hän oli kammannut
ja letittänyt hiukseni joka päivä.

Poika ei ollut näyttänyt nälkäiseltä tai kärsineeltä, hänellä
oli hienot vaatteet.

Hänellä oli selvästi äiti.

Minäkin halusin sellaisen ja ajattelin, että ehkä hän suos-
tuisi jakamaan.

*Tai oikeastaan sillä mitä Henri halusi, ei juurikaan ollut
minulle väliä.*

Me voisimme hetken leikkiä sisaruksia.

Yhtäkkiä tunsin sen, neljällä raajalla lähestyvän läsnä-
olon. Jossain talon lähetyvillä minua väijyttiin. Nousin ylös
sängystä ja hiivin ikkunan luo. Nousin varpailleni kurkista-
maan.

Kai seisoi pihalla.

Tiesin että hän yrittäisi saada sen mikä kuului nyt minulle.
Hipsin ulos makuuhuoneesta ja talosta takapihalle. Häntä ei
näkynt enää missään, mutta haistoin hänet, jossain aivan
lähel-

Joku kävi hampaineen kiinni kylkeeni.

”Irti minusta!”

”Uuuu... *pidätkö* sinä tuosta pojasta?”

Kai virnuili minulle. Hänen suupielissään oli verta ja pu-
nertavaa karvaa. Kai oli varmaan juuri syönyt ketun. Hänen
lommoposkissaan oli syviä naarmuja, kettu oli ilmeisesti

pistänyt kunnolla vastaan.

Hyvä.

Yötuuli yltyi ja huojutti Kain pitkiä ruskeita hiuksia. Ne haisivat pihkalle ja kuusenhavuille.

Raa'an lihan haju tulvahti hänen suustaan, ja minun tuli nälkä. Äiti halusi jostain syystä aina kypsentää lihan, ennen kuin se syötiin. Kai lähestyi minua uhkaavasti.

”Luuletko että se pitää sua kädestä, kutsuu sua siskoksi, vie kotiinsa täältä mökiltä ja kaikkea kivaa?”

Kihisin raivosta.

”Ja miksi EI veisi? Sillä ei ole ranteessa mitään suojayrtejä, eli vapaata riistaa!”

Kai oli ollut metsässä kauemmin kuin minä, odottanut tällaista tilaisuutta ikuisuuden ja kärkkyi nyt mahdollisuutta siihen mitä me kaikki halusimme.

En aikonut luovuttaa taistelutta.

Kai jatkoi irvimistään:

”Tuo on selvästikin perheen ainoa lapsi. Jokainen poika haluaa itselleen veljen, minullakin oli, joten tiedän että veljet ovat parempia kuin siskot. Et voisi koskaan ymmärtää miksi. Sitten on tietenkin vielä se asia, että ei sinun oikeakaan äitisi sinua halunnut. Olisi se kyllä löytänyt sinut täältä jos oikeasti olisi etsinyt...”

Se oli siinä. Mittani täyttyi.

Imin pimeää yöstä tehdäkseni äänestäni erityisen käheän.

”Minä eksyin ja kuolin *nälkään!* Sinun äitisi kuristi sinut ja hautasi metsään, aivan erilainen tilanne, ettäs tiedät!

Pidin teatraalisen tauon ja vein päätäni lähemmäs hänen järkyttyneitä kasvojaan.

”*Minun* äitini rakasti minua.”

Kai käänsi minulle selkänsä, etten näkisi hänen ärtymistään.

Tämä oli aihe, joka oli yhteisestä sopimuksesta kielletty

keskuudessamme.

Itsepä aloitti.

Sanoin kuitenkin vielä Kaille:

”Tämä poika ja hänen äitinsä kuuluu minulle. Jos yrität tulla väliin, teen sinulle jotain pahempaa kuin mitä Yrsa teki Tomasille, muistatko?”

Kai muisti.

Metsässä oli kahdenlaisia orpoja: sellaisia jotka söivät pimeää, antoivat sen nielaista itsensä ja kuolivat saman tien. Sitten oli niitä, joiden syvimmissä sopukoissa asui jotain, joka oli koko ikänsä odottanut saada pimeää syödäkseen. Niitä jotka eivät suostuneet kuolemaan ilman taistelua.

Sellaisia niin kuin Yrsa ja minä.

Kai käänsi minulle selkänsä, laskeutui nelinkontin ja hävisi metsään. Olin itsekin aikeissa palata sisään, kun tuulenvire havisutti raskasta kuusenoksaa niin, että se hipaisi olkapäätäni.

Syylisyys kosketti minua.

Metsä halusi minun palaavan kotiin. Käänsin kasvoni kohti puiden latvoja ja kuiskasin:

”Sinä olet pitänyt minusta hyvin huolta, kiitos siitä... mutta minä haluan takaisin omieni pariin. Olen aina kuitenkin tyttäresi, vaikka jättäisinkin Yöpuolen.”

Tuuli oli vaiti.

En halunnut loukata Metsää, mutta tämä oli jotain, mitä minun oli vain tehtävä.

Verannan ovella sähähdin vielä metsään päin, kun näin pienen silmäparin välähtävän kuunvalossa metsänrajassa.

Pysy kaukana.

Muutaman päivän päästä

Pitelin puhelinta pitkään kädessäni, mutta en saanut itseäni soittamaan. Ajatukseni hajosivat aina kun ne olivat löytämäsillään muodon. Tiesin että minun pitäisi soittaa poliisille, lastensuojeluun, jonnekin, ja minun pitäisi luovuttaa Halla viranomaisten hoidettavaksi. En kuitenkaan pystynyt siihen. Laskin hämmentyneenä puhelimen pöydälle. Halla seiso i kulman takana ja hymyili somasti.

Kuin tytär jota minulla ei ollut.

Hän juoksi luokseni ja halasi tiukasti jalkaani.

Hallan pyynnöstä olin letittänyt aamulla hänen hiuksensa ja sitonut ne latvoista kiinni punaisilla nauhoilla. Yritin samalla leikata hänen kyntensä, mutta sakset eivät olleet tepsineet niihin. Kun Halla nojasi minuun, näin hänen niskansa.

Syvät, vanhat arvet jatkuivat selkään saakka.

Järkytys hälvensi osittain oudon usvan, joka oli samentanut ajatukseni. Tyttö tarvitsi ammattilaisten apua, sellaista huolenpitoa jota minä en voinut hänelle antaa.

Irrotin Hallan itsestäni ja katsoin häntä silmiin.

”Halla, palaamme kaupunkiin maanantaina. Sitten minun on soitettava joko vanhemmillesi tai poliisille, jos et tiedä missä he ovat. Okei?”

Hallan hyväntuulisuus hävisi sen siliän tien.

Hän alkoi töniä tavaroita alas pöydiltä ja hyllyistä, varmisti ensin että olin läsnä huoneessa ja tuuppasi sitten maljakon pirstaleiksi lattialle. Nämä huomionsoitukset olivat osoitettu minulle, huonolle äidille. Päätin jättää ne omaan arvoonsa, tilannetta piti kuitenkin enää sietää vain viikonlopun yli.

Siivosin sotkut hymyillen, ja Halla seiso i vieressäni ilmeettömänä.

”Mitä jos menisit vaikka leikkimään Henrin kanssa pi-

halle?”

Ei vastausta.

Hän vain tallusteli ulos verannan ovesta. Tiesin että tyttö oli kokenut kovia, mutta epäilykseni heräsi. Jokin oli pahemmin vialla kuin tajusinkaan.

Ehkä ei ole hyvä idea jättää heitä kahdestaan.

Olin jo huutamassa Hallan perään, pyytämään häntä takaisin luokseni, kun Halla kääntyi ja katsoi minuun. Hän hymyili ja tuijotti minua tiukasti kirkkaiilla silmillään. Hänen iloinen katseensa oli niin lempeä, niin viaton. Epäluuloni hälvenivät kuin auringon edestä hajaantuvat pilvet.

Ei mitään hätää, Hallahan on vain pieni tyttö.

Henri potki punaista palloa pihan perällä olevaan verkkomaaliin. Halla käveli hänen luokseen, ja minä kävin verannan aurinkotuoliin lepäämään.

Henri säntäili ympäriinsä pihalla ja selosti kovaan ääneen touhujaan. Miten äiti voi pitää tuosta typerästä pojasta enemmän kuin minusta? Jo muutaman päivän jälkeen hän oli jättämässä minut jollekin muulle.

Hän ei antanut mahdollisuutta näyttää, miten hyvä tytär minä hänelle olisin!

Tuo sääliävä pojan rimpula ei voinut olla äidistä parempi kuin minä, hän ei selviäisi Metsässä edes yhtä yötä. Metsä olisi antanut tuon maatua rauhassa ja peittänyt hänet sammaleella.

Henri ravasi edestakaisin pallon perässä, kompastui välillä, mutta nousi aina salamana ylös niin kuin ei olisi koskaan muka kaatunutkaan. Pitkät otsahiukset olivat koko ajan hikisinä hänen silmillään, ja hän huohotti hengästyneenä.

Minusta hän muistutti enemmän koiraa kuin poikaa.

Kuin kulkukoiraa, sellaista joka syötiin.

Katselin mökin pihamaastoa.

En ollut täällä elementissäni. Kaikki oli niin somaa ja siistiä. Ruoho oli ajettu lyhyeksi, pihaa reunustavien pensaiden kukat tuoksuivat huumaavina ja iso valkoinen päivänvarjo keinui hiljalleen kesätuulella aurinkotuolin yllä. Sen vieressä pöydällä oli kannullinen kylmää jäätettä, jossa kellui jääpaloja, marjoja ja sitruunanviipaleita. Ihmisten kodissa kaikki oli lempeää. Minä en ollut sellainen, mutta osa minusta halusi olla.

Se osa, joka halusi olla äidin pikku tyttö.

”Henri, voitaisiinko käydä metsässä, haluan näyttää sinulle jotain.”

”Ai niin kuin mitä?”

”No, sitä on vaikea selittää. Tule nyt vain.”

Henri lähti perääni vähän harmistuneen oloisena, kun leikki jäi kesken, mutta hänen uteliaisuutensa oli herännyt. Kävelimme pientä marjapolkua pitkin niin syvälle metsään, että mökkiä ei enää näkynyt.

”Mä en halua enää mennä kauemmas. Mitä sä halusit näyttää?”

Laskin käteni puunrungolle, hivelin sitä ensin hellästi ja vedin sitten siihen kynsilläni pitkät äkäiset viillot.

Henri vapisi. Hänen äänensä oli tuskastunut huuto.

”Mitä sä oikeen haluat?”

En vastannut mitään, hymyilin vain ja otin muutaman uhittelevan askeleen häntä kohti.

Henri vilkaisi säikähtäneenä olkansa yli mökkiä kohti, vaikka tiesi ettei äiti kuulisi tänne asti hänen huutoaan.

Hän ryhdistäytyi, pudotti kainalossaan kantamansa pallon ja sanoi teeskennellyn rohkeasti:

”Anna tulla sitten.”

Minä hymyilin niin leveästi, että suupielieni liha vähän repeili.

Ehdin purra häntä kaulaan ja selkään, kunnes hän lipesi

otteestani. Henri oli vahvempi kuin olin luullut. Minun oli otettava tappelu vakavammin, leikittelyyn ei ollut varaa. Kynsin hänen kasvojaan ja upotin kynteni hänen päänahkaansa, kiedoin sormet hänen hiuksiinsa ja painoin hänen kasvonsa maahan niin ettei hän saanut henkeä. Hänen jalkansa sutivat maata ja toinen hänen lenkkitosuistaan putoi, mutta en irrottanut otettani. Ei kestäisi enää kauaa.

Aloin vuotaa itsestäni pimeyttä hänen mieleensä.

Et voi mitenkään voittaa, lakkaa sätkimästä, niele maa syvälle kurkkuusi ja käy maaten.

Tuuli yltyi. Puiden oksilla naavaparrat alkoi heilua uhkaavasti yläpuolellemme.

Yöpuolen hämärä laskeutui ympärillämme.

”*Ei!* Minä en päästä irti, vaikka sanoisit mitä, vaikka tekisit MITÄ!

Puiden rungot vonkuivat, linnut lehahtivat lentoon ja tuhatjalkaiset piiloutuivat kivenjätkäleiden alle. Huusin, mutta tiesin niskoitteluni olevan turhaa.

Yöpuolen kuoriaiset olivat jo alkaneet kirkua.

Olin suuttanut Metsän ja ainoa vaihtoehtoni oli päästää irti. Minun oli päästävä pojasta eroon jollain toisella tavalla. Henri singahti ylös ja yski multaa ja männynneulasia keuhkoistaan.

Vanhat kuusipuut narisivat ja käskivät minun pysyä aloilani. Antaa olla.

Henri ei kuitenkaan ollut valmis lopettamaan tilannetta siihen. Hänen ruskeissa silmissään väreili niihin vuotamaani pimeyttä.

”Vähästäpä sä suutut Henri! Etkö sä leikkiä tunnista?”

Minä nauroin.

Henri näytti hämmentyneeltä eikä sanonut mitään. Hänen silmiinsä alkoi kerääntyä kyyneliä, ja se ärsytti minua. Se oli niin inhimillistä.

”Älä vaan sano että meinaat ruveta parkumaan, etkö säpärjää muka *tytölle?*”

Henri nosti jalkojensa vierestä ison teräväreunaisen kivenmurikan ja puristi sitä kädessään rystyset valkoisina. Hän oli purrut hädissään huuleensa, ja haavasta vuotava veri valui nyt kapeana norona hänen leukansa ylitse.

Hän ei ollut koskaan näyttänyt niin söpöltä.

”Äiti...”

Nostin kasvojeni suojana olevaa lierihattua. Henri seisoi vieressäni.

Ei siis hetken rauhaa.

”No mitä rakas?”

”Minä tein jotain pahaa.”

Jaahas, eli jotain oli taas rikottu, mitähän tällä kertaa.

Nousin vastahakoisesti ylös aurinkotuolista, valmiina antamaan anteeksi sen, mitä hän oli sitten onnistunutkin tuhoamaan palloleikeillään. Noustessani ylös tuolista huomasin kuitenkin Henrin ilmeestä, että nyt oli tosi kyseessä.

Hänen silmänsä näyttivät erityisen vakavilta, tummilta.

Olin pitänyt silmiäni niin kauan kiinni hatun alla, että kirkas aurinko varmaan väärästi näköäni. Päätäni särki ja minulla oli sekava olo. Tajusin, että tutuksi käynyttä kimeää ääntä ei kuulunut missään.

”Henri, missä Halla on?”

Luimun näköisenä Henri osoitti metsään.

”Onko hän metsässä?”

Henri nyökkäsi vaisusti. Hänen outo käytöksensä vaiensi minutkin.

Nousin ylös ja lähdin kävelemään pientä kinttupolkua pitkin Henrin osoittamaan suuntaan.

Metsä oli täysin vaiti, ei tuulta, ei lintujen ääntä. Vain rutiukuivat oksat ja mustikanvarvut ratisivat sandaalieni alla.

Suin hikisiä suortuvia kasvoiltani korvani taakse ja yritin kuulostella Hallan ääntä tai touhuja, mutta turhaan. Henri käveli perässäni katse maahan luotuna, ja olin juuri oikeissa tivata häneltä mitä ihmettä oli oikein tapahtunut, kun havaitsin silmäkulmassani jotakin.

Pienen mättään takana maassa makasi likaisen valkoinen mytty.

Kun lähestyin sitä, aivoni alkoivat prosessoida näkemäänsä pystymättä hyväksymään sitä.

Halla.

Hänen pieni kiharapäänsä oli hakattu kivellä sisään.

Halla makasi maassa kuin unohdettu räsynukke, jalat levällään ja juuri pesty kukikas kesämekko veriroiskeiden pilkuttamana. Minun ei olisi tarvinnut kumartua tarkistamaan oliko hän elossa, mutta pakkohan minun oli. Epäröin koskettaa, mutta pakotin itseni laskemaan kämmeneni hänen paljaalle selälleen.

Ei liikettä, iho on kylmä.

Paniikki alkoi kuristaa kurkkuani, ensimmäinen ajatukseni oli oksentaa ja napata sitten selkäni takana silmät suurina toljottava Henri syliini ja paeta jonnekin. Halusin leikkiä ettei tätä ollut tapahtunut. Mieleni ei pystynyt muodostamaan järkeviä ajatusratoja, ne vilisivät katkonaisia sinne tänne.

Miten ihmeessä hän, ei minun poikani koskaan voisi tehdä mitään sel-

Käännyin katsomaan lastani kasvoillani kysymys, mitä en järkytykseltäni kyennyt ilmaisemaan sanoin.

Henri vain totesi:

”Se aloitti.”

Seuraavana yönä

Matka haudalta takaisin mökille oli elämäni pisin. Vein vanhan lapion takaisin paikalleen vajan seinälle. Asetin sen huolellisesti roikkumaan telineeseensä.

Siinä.

Ihan kuin aina ennenkin.

Ennen kuin olin tarvinnut sitä.

Kyllä tämä tästä. Kukaan ei edes tiedä, että tyttö oli ollut meidän luonamme.

Nyt piti vain pysyä rauhallisena.

Hallan hautaamiseen oli mennyt tunteja, sillä halusin kaivaa haudan mahdollisimman syvälle.

Maan pohja oli kuitenkin niin kivistä ja juurakkoista, että sitä oli vaikea kaivaa.

Kätteni olivat aivan haavoilla.

Olin vuorannut valmiin haudan sammalilla ja laskenut tytön maan sisään. Lopuksi olin asetellut hänen hiuksensa siten, että ne peittivät hänen kasvonsa. En olisi kyennyt kohtaamaan hänen harmaata tuijotustaan. Hetken mielihoiteesta olin laskenut hautaan vielä muutaman mökin kukkapenkistä hätäpäissäni repimäni kukan sekä Henrin vanhan pupulelun.

Ettei hänen tarvitsisi olla yksin.

Olin selvästi menettämässä järkeni.

Kävelin takaisin mökkiin ja suuntasin olohuoneen baarikaapin luokse. Silmäilin viskikokoelmaa ja tajusin, että tämä jos mikä oli oikea aika vetää pelti kiinni. Sillä sekunnilla, kun avasin baarikaapin narisevat kaksoisovet, aloin taas pillittää.

Henri tappoi sen tytön. Kivellä! Kun joku saatanan psykopaatti!

Tämä oli minun syytäni.

Jätin hänet kahdestaan tytön kanssa. Olin vaistonnut jonkin olevan vialla, mutten tehnyt mitään. Miksi en ollut tehnyt

mitään? Halusin pyytää Hallan luokseni ja sitten –

En tiedä, äkisti luulin että kaikki oli hyvin, ei ollut mitään pelättävää.

Olen huono äiti. Minun takiani lapseni on nyt murhaaja.

Itkin hysteerisenä käsiini.

Yritin tukahduttaa kämmenilläni kaiken äänen itsestäni, sillä en halunnut että Henri herää. Onnistuin lopulta nielemään nyyhkytykseni. Turvonneet silmäni kirvelivät kun yritin katsella ruhjeisia käsiäni. Hallan verta oli edelleen kynsieni alla.

Kuulin poikani vienon kuorsauksen yläkerrasta.

Henri ei toivu tästä koskaan, hänen tulevaisuutensa on paskana. Mitä jos hän tappaa taas?

Mitä jos –

Kylmä kivi kääntyi sisuksissani.

Hautaan jättämässäni lelussa oli Henrin nimi kirjoitettu tussilla pesulappuun tarhaa varten.

Ei. On pakko kaivaa se hauta takaisin auki ja –

Samassa verannan lasioveen koputettiin.

Oliko Henri mennyt vielä ulos? Ei se ollut mahdollista, hän hän nukkui yläkerrassa.

Sydämeni jätti lyönnin välistä.

Öinen kuutamo valaisi Hallan tumman siluetin lasioven toisella puolen. Hän avasi oven varovasti, astui siroilla jaloiltaan kynnyksen yli ja sipsutti luokseni. En pystynyt sanomaan mitään.

Halla puristi käsissään likaista pupua.

Hänen hiuksensa olivat veriset, mutta pää oli jälleen ehjä.

”Äiti, tiedän että teit minulle pedin metsään, mutta halusin mieluummin nukkua sinun vieressä tänä yönä, jooko?”

Onnistuin vain nyökkäämään.

Halla huokasi ja lähti kävelemään väsyneenä yläkertaan kohti makuuhuonettani.

Portaiden yläpäässä hän kuitenkin pysähtyi.

”Ja äiti.”

Olin viittä vaille valmis huutamaan ihan vain huutamisen vuoksi, koska mitä tällaisessa tilanteessa muutakaan pystyisi tekemään, mutta sen sijaan kuulin vain kysyvänä äidillisen lempeästi:

”Niin Halla?”

”Henri oli minulle todella ilkeä aiemmin, minusta tuntuu että sinun pitäisi rangaista häntä jotenkin. Se olisi reilua, eikö?”

Nielaisin.

Minulla ei ollut muuta vaihtoehtoa, kuin yrittää leikkiä mukana. Yritin kuulostaa jämerältä.

”Olet aivan oikeassa kultaseni, hoidan asian heti huomenna, älä huolehdi. Henri saa rangaistuksen.”

Halla hymyili minulle multaista, voitonriemuista hymyään.

”Hyvä! Nyt me mennään pupun kanssa nukkumaan, eikös niin herra pupu?”

Aamulla vein Henrin ja Hallan leikkimään naapurimökin lapsien luo ja ajoin sen jälkeen hermorauniona takaisin mökille.

En olisi halunnut jättää Henriä, mutta yritin lohduttautua sillä, että muita aikuisia oli paikalla paljon ja Henri oli jo osoittanut kykenevänsä pitää puolensa. Tarvitsin epätoivoisesti hetken itselleni miettiäkseni miten toimin. Hallan harmaiden silmien alla ajattelemisesta ei vain tullut mitään, hänellä tuntui olevan minuun ote, joka sumensi mieleni.

Istuin nojatuolissa ja tuijotin kännykkääni.

Minun oli soitettava äidilleni, tilanne oli muuttunut liian vakavaksi. Liian oudoksi. En selvinnyt tästä enää yksin. Puhelin alkoi hälyttää, ja pulssini nousi kattoon. Minulla oli

valmiina lukuisia erilaisia aloituksia, jotka johdattelisivat varovasti ja asteittain äidin ymmärtämään mitä oli tapahtunut. Niin ettei hän saisi sydänkohtausta kuultuaan, että hänen suloinen lapsenlapsensa oli... tappaja. Tavallaan.

Kun äiti vastasi puhelimeen, minä kuitenkin vain töksäytin:

”Henri tappoi toisen lapsen.”

Äiti ei sanonut mitään. Hän oli vain hiljaa ja hengitti raskaasti puhelimeen.

Tunsin hänen järkytyksensä ja epäuskonsa, joten jatkoin:

”Eikä siinä ollut vielä kaikki, se tyttö ihan oikeasti kuoli! Minä hautasin hänet metsään, mutta vielä samana yönä hän palasi takaisin.”

Aloin katua töksäytystäni, ehkä en ollut ilmaissut asiaa tarpeeksi uskottavasti ja äiti piti tätä jonain sairaana vitsinä. Ääneni alkoi murtua, koska minua hävetti.

”Minä... jätin Henrin mökille tullessa tielle, yksinään. Meillä oli riitaa ja minulta paloi käämi, tiedän kyllä että mokasin. Kun ajoin takaisin Henrin luo, hän oli hävinnyt. Lopulta hän kuitenkin palasi metsästä, mukanaan se tyttö. Se sama, jonka hän –”

Peitin kädellä hetkeksi suuni ja keräsin itseni.

”...*tappoi*. Äiti, olen ihan tosissani.”

Äiti huokasi syvään.

”Minä uskon sinua.”

Vollotin kuin lapsi. Pelkäsin äidin haukkuvan minut pysyy, syyttävän minua kaikesta, häpeävän minua, mutta sen sijaan hän sanoikin:

”Emma, lakkaa itkemästä. *Nyt*.”

Pyyhin kyyneleet kasvoiltani ja yritin peittää niiskutukseni äänet hihaani.

Äidin ääni kuulosti omituiselta, mikä tilanteeseen nähden oli tietenkin normaalia.

”Haluan että kuuntelet minua hyvin tarkasti. Se tyttö tuli siis Henrin mukana metsästä, niinkö?”

Kaiken kertomani jälkeen, tuoko äitiä vain kiinnostti?

”Kyllä...”

Äidin ääni ei ollut koskaan kuulostanut niin vakavalta.

”Emma kuuntele minua. Kun minä olin lapsi, oma äitini kertoi minulle tarinan *metsäorvoista*. Ennen vanhaan lapsia kuoli mökkiämme ympäröivillä seuduilla tauteihin ja nälkään, luonnollisiin ja luonnottomiin syihin ja aina aika ajoin metsään. Sanottiin, että kaikki lapset, jotka syystä tai toisesta olivat kuolleet metsässä, eivät aina kuolleet. Metsä otti omakseen ne, joita se sääli. Se halusi antaa niille lisää aikaa, lisää lapsuutta, ja niin he jäivät orpoina leikkimään metsään maailmojen välikköön.”

Äiti piti pienen tauon, kuulin hänen istuutuvan alas.

”Mutta lapsuuden ei ole tarkoitus kestää ikuisesti. Nämä lapset eivät ulkonäöstään huolimatta pysyneet lapsina. Hie-man lapsenmielisinä ehkä, mutta jollain lailla mieliltään vääristyneinä. Ajan kuluessa niistä tuli julmia ja huomionnälkäisiä. Ne halusivat itselleen takaisin sen minkä olivat menettäneet, perheen. Ja kuten muutkin metsän pedot, ne tiesivät väijyä lauman heikompia, lapsia. Jos elävä lapsi ek-syi metsään, ne saattoivat tarjota apuaan ja vaatia vasta-palvelusta. Äitiä. Ennen vanhaan tätä varten tehtiin oikein varokeinoja, taikakonsteja. Sidottiin erilaisia yrttejä rantee-seen, ei menty metsään jos mieli oli jotenkin järkkynyt ja olo normaalia haavoittuvaisempi. Enää niitä keinoja ei tarkem-min kukaan kuitenkaan muista, ja tässä vaiheessa niillä ei oikein tee enää mitään, kun vahinko on kerran jo sattunut.”

Kaiken sen jälkeen, mitä edellisyönä oli tapahtunut, mi-nulla ei ollut mitään vaikeuksia uskoa äitini kertomusta. Ha-lusin enää tietää vain yhden asian.

”Tiedätkö sinä mitään näiden orpojen hävittämisestä?”

Äiti oli jo ehtinyt ajautua mietteisiinsä.

”Tappamisesta.”

Minä melkein huusin puhelimeen.

”En voi antaa sen otuksen asua meillä. Kuten sanoin, Henri jo tavallaan tappoi sen tytön, mutta se ei vain oikein onnistunut. Haluan tietää mikä meni pieleen.”

Äidin äänensävy ei luvannut hyvää.

”Emma, pahoin pelkään että niitä ei voi tappa. Ihmisyys on niissä kuollut jo aikaa sitten ja ne ovat muuttuneet joksi-kin muuksi. Metsä ei anna niiden kuolla, ei ainakaan ihmisten kuolemaa.”

Puristin puhelinta.

”Et voi olla tosissasi...”

Nousin ylös ja aloin ravaamaan edestakaisin huoneessa.

”Pakkohan siihen joku keino on oltava! Kaikki mikä elää, voi kuolla!”

Äidin hiljaisuus kuvasti täydellistä avuttomuutta.

”En usko että se onnistuu, kun ne nyt eivät ole oikeastaan eläviä, eivät niin kuin sinä ja minä, mutta sen verran olen ymmärtänyt että niitä voi – siirtää eteenpäin.”

”Mitä sinä tarkoitat?”

Äiti vaikenä, kuin ei olisi halunnut sanoa enää lisää, mutta kun hän kuuli äänestäni että olin valmis räjähtämään millä hetkellä tahansa, hän kertoi silti.

”Jos Halla löytäisi jonkun toisen eksyneen lapsen, ymmärrät varmaan.”

Muutamana päivän päästä kaupungissa

Pieni tyttö, ehkä nelivuotias, istui ja nyyhkytti puistonpenkillä yksinään.

Hidastin auton kävelyvauhtiin.

Minä sitten todella aion tehdä tämän, helvetti!

Mietin kuumeisesti miten voisin oikeuttaa tämän itselleni. Miten voisin elää itseni kanssa?

Luulin olevani vielä kahden vaiheilla, kun kuulin jo puhuvani oudolla, ylipirteällä äänellä takapenkin suuntaan –

”Halla kultaseni, näetkö tuolla puistonpenkillä istuvan tytön?”

Halla nousi kiinnostuneena katsomaan ikkunasta.

”Onko hänellä joku hätänä?”

”Taitaa olla. Pitäisiköhän sinun käydä kysymässä häneltä, että voisitko auttaa?”

Henrin ilme muuttui vakavaksi.

Katsoimme toisiimme taustapeilistä. Kävimme sanattoman keskustelun, jossa pyysin häntä käyttäytymään mahdollisimman normaalisti ja Henri yritti. Hän kyyristyi paikallaan pieneksi.

Halla nousi iloisesti autosta ja hyppeli tien yli tytön luokse. Hän istuutui tytön viereen penkille, ja tämä pyyhki pienillä käsillään kyyneliä poskiltaan.

Kuulin Henrin hengittävän raskaasti takapenkillä.

Hän aikoi sanoa jotakin.

”Äiti –”

”Älä sano mitään Henri, älä sano yhtään mitään. Katsotaan nyt vain miten tässä käy.”

Pakotin itseni katsomaan tilannetta, vaikka paha teki. Pieni tyttö oli niin suloinen kyynelten kostuttamine omenaposkineen. Pala nousi kurkkuuni. Käänsin peiliä niin, että näin Henrin kasvot kokonaan. Hän näytti syylliseltä, aivan valmiilta purskahtamaan itkuun.

”Tämä ei ole sinun vikasi, älä huoli, kaikki järjestyy kyllä.”

Hivuttauduin penkillä lähemmäs uutta tuttavuuttani.

”Millainen sinun perheesi on?” utelin varovasti pieneltä itkevältä tyttöltä.

Hän vastasi kysymykseeni niiskutuksen tahdittamana:

”On minä, sitten äiti ja isä ja meidän koira, Mörri.”

”Eli sinulla ei ole yhtään siskoa tai veljeä?”

Tyttö pudisti minulle surkeana päätään.

”Ei..”

Aloin sukia tytön hiuksia sormillani ja letittää niitä.

”Mikä sinun nimesi on?”

Tyttö katsoi minua suurilla sinisillä silmillään, alahuuli väpättäen.

”Aliisa.”

Pyyhin kyyneleet hänen poskiltaan.

”Kuule, minä olen aina halunnut siskon, juuri tuollaisen pienen ja soman niin kuin sinä. Jos minä vien sinut kotiin isän ja äidin luokse, niin mitä luulet, voisinko olla sinun siskosi? Haluaisikohan sinun äitisi vielä yhden tytön?”

Pikkutyttö alkoi innostuneena nyökytellä päätään ja hymyili kuin pikkuaurinko.

Kuulin auton renkaiden kirskuntaa. Emma-äiti ajoi tiehensä, mutta en ollut siitä suruissani.

Minulla oli tunne, että seuraava äiti olisi paljon parempi.

Akantakku

Ampiaismökki, Pohjois-Suomi

Tämän piti olla tyttöjen viikonloppureissu, mutta toisin kävi. Muut päättivät viime hetkellä tuoda sittenkin mukanaan poikaystävänsä. Olisin voinut vielä jotenkin kestää muutoksen suunnitelmiin, jos yllätykset olisivat jääneet siihen.

Kaikki muut olivat jo ennättäneet Ampiaismökille ennen minua. Kaarsin autoni mökin pihaan ja näin kuistin rappusilla istuvan ruskeahiuksisen miehen, jota en tunnistanut. Sammutin auton moottorin ja vaihdoin miehen kanssa katseita. Hän hymyili minulle ujosti ja suoritti pikaisen ehostautumisen sukimalla rasvaisia hiuksiaan hieman edustavimmiksi.

Hän selvästi kyllä tiesi, kuka minä olin.

Muukalaisen läsnäolo kävi yhtäkkiä järkeen. Minä olin tällä hetkellä porukan ainoa sinkku ja sinkkutyttöyteni oli mitä ilmeisemmin liikaa rakkauden kuplassa eläville ystäville. Heidän oli välittömästi yritettävä pelastaa minut yksinäisen kissatäidin kohtaloltani. Siksi he järjestivät minulle koko viikonlopun kestävätkin sokkotreffit tämän... *voi hyvä luoja sentään...* valkoiseen vaimonhakkaajatoppiin pukeutuneen herrasmiehen kanssa.

En oikeastaan tiedä kumpi minua loukkasi enemmän. Se että ystäväni olivat niin huolissaan siitä että jäisin loppuelämäkseni yksin, vai se että tämä oli parasta minkä he olivat minua varten löytäneet. Takaisin Helsinkiin olisi kestänyt ajaa noin kahdeksan tuntia. Pakotietä ei siis ollut.

Nousin hitaasti autosta ja pakotin kasvoilleni kohteliaan hymyn. Näin mökin ikkunassa Miian uteliaat kasvot, hän viittilöi minulle hurjana ja kävimme yhden sanattomista keskusteluistamme. Miia oli selvästi päättänyt, että tämä mies oli minulle täydellinen.

Kuulin hänen kimittävän äänen päässäni.

Heli, annat tälle tyypille mahdollisuuden. Erotasi on jo kolme vuotta aikaa, kaikki miehet eivät ole sikoja ja niin edelleen.

Ja tähän jo monesti aikaisemminkin kuulemaani selitykseen minä vastasin kylmällä mulkaisullani, joka tarkoitti suurin piirtein sitä, että:

Miia, se että sinä olet tällä hetkellä onnistunut pitämään uutta parisuhdettasi yllä peräti muutaman kuukauden ei tee sinusta mitään rakkauskuiskaajaa. Voisin tappaa sinut siitä hyvästä, että järjestit minut tällaiseen kuseen! Nyt joudun sie-tämään tätä ihan random-tyyppiä koko viikonlopun! Tästä kyllä puhutaan vielä sen vannon perkele. Tosi rentouttava loma tiedossa.

Muukalainen käveli luokseni ja ojensi ruskettuneen kätensä.

”Moi, mä olen Kristian. Miia kutsui mut tänne viikonlo-pun viettoon. Toivottavasti ei haittaa?”

Hengitin syvään ja omaksuin kohteliaan emännän ääneni.

”Ei tietenkään. Tämä on iso mökki, tänne mahtuu ihan hyvin yksi lisää.”

Katselin isoa punaista rakennusta. Olin käynyt täällä vii-meksi ennen vanhempieni kuolemaa, joskus lapsena. En

ollut halunnut tulla tänne ensimmäistä kertaa sen jälkeen yksin. Siksi olin kutsunut tytöt mukaani.

Tilukset olivat luonnontilassa. Pitkä ruoho peitti kivilaa-toista tehtyä polkua rantasaunalle, marjapuskat rehoittivat villiintyneinä. Verannan katossa nökötti iso, hylätyn näköinen ampiasispesä. Sen minä muistin mökistä parhaiten, ampiaiset. Isoäitini ripusti kesäisin verannalle verenpisaroita roikkumaan ja niiden vaaleanpunaiset kukat olivat aina täynnä ampiaisia.

Mökin toisen kerroksen ikkunoissa roikkui valtavia hämähäkinseittejä.

Aavemaiset pitsiverhot.

Tuulenhenkäys toi vieressä olevan järven rehevän tuoksun luokseni, ja olin taas viiden vanha. Leikin laiturilla ja uitin pieniä koipiani kirkkaassa vedessä. Pieni nariseva ääni takanani kiinnitti huomioni ja käännyin ympäri. Vanha rautaketkettien varassa roikkuva keinu kiikkui suuren puun oksassa. Ketjut olivat niin ruostuneet, etteivät ne varmaan kestäisi enää lapsenkaan painoa, saati sitten jonkun känni-sen ystäväni.

Täytyy muistaa mainita siitä kaikille hyvissä ajoin.

Kristian meni sisälle mökkiin. Siellä oli jo täysi tohina, kaikki häärasivät ruoanvalmistuksen parissa. Hain auton takakontista kassini ja laskin sen maahan jalkojeni juureen. Minun täytyi ottaa hetki itselleni, ennen kuin menisin sisään ja rentouttava, iloinen viikonloppuriehamme alkaisi. Hengitin syvään.

On hyvä olla täällä taas.

Mutta samalla se teki kipeää. Suljin auton takaluukun. Minä kyllä selviäisin tästä.

Tuomas oli roikkunut kahleissa jo niin kauan, ettei tuntenut enää sormiaan. Vielä muutama tunti sitten sormenpäät olivat kihelmöineet sietämättömällä tavalla, mutta nyt tunto oli viimein katoamassa niistä kokonaan. Hän yritti kääntää päätään nähdäkseen Elinan ilmeen ja sen, oliko tämä vielä voimissaan. Elina oli häntä hieman nuorempi ja luonteeltaan herkempi. Tuomas pelkäsi Elinan mielen puolesta. Piiskaamisen aiheuttamat haavat kyllä paranisivat aikaan, mutta henki ei välttämättä toipuisi järkytyksestä enää koskaan. Elinan vanhemmat olivat jo kieltäneet hänet, ja Tuomas epäili, että tuomarin sanat olisivat hänelle liikaa.

”Nämä Pirun viettelemät nuoret ovat syyllistyneet useisiin synteihin, ja tänään he maksavat niistä lihallaan.”

Elina nyyhkytti. Tuomas yritti siirtää jalkaansa niin, että se osui Elinan sääreen, ja toivoi että kosketus lohduttaisi häntä edes hieman.

”Tämä paholaisen portto...”

Tuomari nykäisi Elinaa hiuksista, ja hän vingahti kivusta.

”...on nähty parittelemassa täysikuun aikaan metsässä, toiselle luvatus miehen kanssa, ja nyt hän on synnistään tullut raskaaksi.”

Tuomas oli päättänyt että he selviäisivät tästä, tavalla tai toisella. Yhdessä. Tuomari jatkoi paasaustaan ja Tuomas katselehi resuista väkijoukkoa. Ihmisten likaisilla kasvoilla näkyi kyllästyminen, sillä he tiesivät ettei tänään ollut luvassa mitään mehevää, kuten teloitusta. Kyseessä oli pelkkä haureuteen langenneiden nuorten julkinen häpäisy. Tuomarikin vaikutti näkevän kansan ajautuneen mietteisiinsä ja närkäs-tyi. Hän oli ilmeisesti nähnyt puheeseensa erityistä vaivaa ja koki kiinnostuksen hiipumisen henkilökohtaisena loukkauksena. Ärsyyntynyt tuomari mietti hetken. Lopulta hän

viittilöi pyövelin luokseen.

Tuomas yritti kuulla mitä he keskustelivat. Tuomari supatti jotain pyövelin arpiseen korvaan, ja tämä nyökkäsi oppipojalleen. Laiha, lankisäärinen poika kiikutti nopeasti pyövelin eteen raskaana kolisevan työkalulaukun ja avasi sen. Miehet neuvottelivat keskenään, ja tuomari osoitti jotain laukussa. Pyöveli kaivoi sieltä esiin sormileikkurin.

Kansa tarvitsi verta, joten verta he saivat.

Tuomas tiesi, että jos hän alkaisi niskuroimaan ja vaatimaan lain noudattamista, hän vain pahentaisi tilannetta entisestään. Ihmiset innostuisivat paniikista, ja rangaistus ei silloin saattaisi jäädä pelkkään sormenkatkaisuun. Elina nyyhkytti äänekkäästi. Tuomas pyysi häntä hiljaa keräämään itsensä, ei kannattanut antaa katsojille sitä mitä he halusivat, tai pian he vaatisivat enemmän. Kylässä oli ollut aikoja, jolloin lainrikkooja ei yksinkertaisesti ollut. Se ei kuitenkaan tarkoittanut ettei tuomari olisi niitä tarvittaessa kansan joukosta löytänyt.

”Kadutko sinä, Tuomas Pentinpoika kaikkivaltiaan Jumalamme nimissä, tekemääsi haureutta?”

Tuomas nieli ylpeytensä katkerana.

”Minä kadun.”

Pyöveli käveli Tuomaksen luo ja asetti kovakouraisesti tämän etusormen terävän leikkurin otteeseen. Tuomas haistoi härskiintyneen rasvan, joka lemusi pyövelin vaatteista.

”Synnin hinta on etusormesi. Se olkoon rangaistuksesi ja sormentynkä toimikoon tuntomerkinä siitä, millainen lainrikkooja sinä olet.”

Tuomari kumartui Tuomaksen kasvojen lähelle, niin että hän haistoi miehen päihtyneen hengityksen ja mätien hampaitten imelän löyhkän.

”Ensi kerralla... leikkaan jotain mitä kaipaat *vielä* enemmän.”

Tuomas yritti katsoa häntä neutraalisti, jopa katuvasti. Se oli kuitenkin lähes mahdotonta.

Inho jota hän miestä kohtaan tunsii, täytti kauttaaltaan hänen sydämensä ja paistoi hänen silmistään.

Pyöveli rusautti poikki Tuomaksen sormen ja oppipoika nouti sen kuuliaisesti pieneen koriin. Väkijoukko hurrasi, mutta tuomari ei ollut tyytyväinen. Tuomas ei ollut huutanut eikä näyttänyt tarpeeksi kärsivältä. Hänessä täytyi siis olla vielä niskuroivaa syntistä jäljellä. Tuomari kuitenkin keksi miten saisi Tuomaksesta haluamansa irti.

Hän käveli Elinan luokse ja silitti tämän päätä. Miehen kasvoilla oli irstas lammasmaisen ilme. Hän ohjeisti pyöveliä leikkaamaan myös Elinan etusormen. Se oli Tuomakselle liikaa. Hän huusi julkeuksia ja maksoi siitä kovan hinnan. Tuomarin ääni jylysi.

”Tuomitsen teidät molemmat karkotetuiksi. Älköön kukaan avatko teille oveansa, kukaan ei teille tarjoa yösijaa, ruokaa tai auttavaa kättä. Kuoleman uhalla. Tästedes teillä on vain toisenne ja kotinne olkoon yön pimeä selkä.”

Päiväretkellä mökin lähistöllä

Olin pakottanut kaikki tervehenkiselle reippailuretkelle lähimaastoon, koska tiesin että Miialla oli karkea krapula eilisillan juomingeista ja halusin rangaista häntä Kristianin kutsumisesta.

Johdin seuruetta ja käännyin aina välillä katsomaan taakseeni, varmistaakseni että kaikki olivat edelleen mukana. Miia oli jo hikoillut paitansa läpi ja näytti kärsivältä. Hän mutisi jotain hirvikärpäsisistä, jotka olivat löytäneet hänen päänahansa. En voinut estää itseäni hymyilemästä.

Karma oli kylmä narttu, tai tässä tapauksessa ahne hirvikärpänen.

Tänään oli epätavallisen kuuma ja varvikko jossa kävelimme ratisi kuivana jalkojemme alla.

Vein porukkaa kohti hienoa luolastoa, joka sijaitsi poronkuseman päässä mökistä. Miia ja Aleks eiivät kumpikaan olleet mitään ulkoihmisiä, Timo ja Nanna taas olivat molemmat entisiä partiolaisia ja kävivät säännöllisesti vaeltamassa lomillaan. Kristian vaikutti sellaiselta vähän nälkiintyneeltä muusikonrentulta, joka ei juurikaan urheillut. Hän tosin näytti nauttivan maisemista ja osasi arvostaa seudun historiikkaa, josta kerroin porukalle kävellessä.

Hänen avoin asenteensa uusille jutuille sai minut sietämään hänen seuraansa paremmin. Ainakin hieman. Kristian oli ihan hyvännäköinen sellaisella *devil may care* -tyylisellä boheemilla tavalla, mutta minua ärsytti että hän kyllä tiesi sen.

Juuri ennen luolaston luokse alaspäin viettävää rinnettä Kristian kyykistyi ja nosti maasta erikoisen näköisen kiven. Hän näytti tyytyväiseltä löytönsä ja pysähtyi hypistelemään kiveä kämmenessään. Miia ähisi jotain turhasta viivästyksestä, hän halusi jo epätoivoisesti palata takaisin mökille, jotta pääsisi vetämään lonkkaa mukavan viileässä huoneessa.

En noteerannut hänen marmatustaan.

Kärsikööt, juonittelija.

Kävelin Kristianin luo, hän virnisti kuin pikkupoika aar-teensa kanssa. Kumarruin katsomaan pitkulaista, mustaa kiveä lähemmin. Se näytti minusta aivan kuin käppyräiseltä

...sormelta.

Olin näkevinäni siinä jopa kynnen muotoisen alueen ja halusin kääntää kiven ympäri, mutta epäröin koskettaa sitä. Kristian tuntui lukevan ajatukseni ja käänsi sen puolestani. Pitkulainen kivi jopa taittui hieman keskeltä, aivan kuin sorminivel. Ohuita viiruja, kuin ihon uurteita kulki kivessä molemmin puolin. Se herätti minussa omituisen vauhkun

tunteen. Osa minusta halusi heittää kiven lähimmän kurun syövereihin, mutta toinen osa minusta halusi

...kuunnella sitä. Koskea siihen, viedä sen kotiin.

Olin huomaamattani ojentanut sormeni sitä kohti. Kristian älähti ja veti kiven ulottumattomiini minua kiusoitellen.

”Ä-ä-ä! Se on minun löytöni, mutta jos olet minulle mieliksi, saat ehkä pidellä kiveä myöhemmin...”

Hän iski minulle silmää.

Palasimme uupuneina mökille. Olin reippailuksi naamioidulla kärsimysretkelläni onnistunut väsyttämään myös itseni. Timo ja Nanna vöyhöttivät jostain harvinaisesta linnusta, jonka olivat nähneet takaisintulomatalla, Miia ja Alekski vetäytyivät sanaa sanomatta makuuhuoneeseensa nukkumaan krapulaansa pois.

Nousimme Kristianin kanssa mökin rappusia ja olimme viimeisinä menossa sisälle, kun yllätin itseni tarraamalla häntä äkisti kädestä. Juuri kun olimme aikeissa ylittää kynnyksen, minuun oli iskenyt kummallinen tunne. Kristian näytti hämmentyneeltä.

”Mitä?”

Hän katsoi kättäni, sormeni puristivat tiukasti hänen käsivarttaan. Otteeni teki varmasti kipeää, mutta en halunnut päästää irti. Vaistosin etiäisen, lähestyvän vaaran läsnäolon. Järveltä vaeltanut viileä tuulihenki hyväili hellästi hiuksiani, kuin yrittäen saada minua keskittymään, käsittämään että jotain oli pahasti vialla.

Mutta mitä?

Katselin ahdistuneena ympärilleni. Oli täysin rauhallista. Aurinko paistoi ja rannasta kantautui laineiden rauhoittava lipplatus. Hätkähdin, koska joku napsautti mökissä radion päälle ja musiikki alkoi soida.

”Ei sitä iänikuista suomipopppia, käännä vaikka radio

rockille, pliis!” kuulin Timon äänen anelevan.

Kaikki oli niin kuin piti, mutta ei kuitenkaan. Tuuli ohjasi katseeni meitä ympäröiviin puihin. Ne olivat levottomia. Mäntyjen rungot narisivat mökin sivustoilla.

Jotain on tapahtumassa, juuri nyt ja juuri tässä paikassa.

Hikikarpat kihosivat otsalleni. Se oli aivan kieleni päällä, tarvitsin vain hetken saadakseni ajatuksesta kiinni...

Omituinen käytökseni oli kiinnittänyt muiden huomion. Timo ja Nanna tuijottivat meitä olohuoneesta. Nolostuneena minä irrotin käteni, vaikka se teki pahaa. Tunsin sinetöineeni kohtaloni luovuttamalla. Yritin jotenkin paikkailla tekoani, selitellä sen normaaliksi.

”Tuota, minun piti vain sanoa jotain, mutta en muista sitä enää. Sori.”

Kristian hymyili maireasti.

”No, kerro se sitten kun se palaa takaisin mieleesi.”

Ylittäessään kynnyksen hän hipaisi sormenpäällään kätäni. Sitten hän talsi keittiöön ja otti jääkaapista oluen.

Varmaan palkitakseen itsensä siitä, ettei ollut menettänyt otettaan naisiin. Hitto sentään.

Jäin hölmistyneenä seisomaan verannalle, kynnyksen toiselle puolen.

Tämä on typerää, ei mikään ole vialla, nyt vain kävelet sisään etkä aavistele olemattomia.

Kun astuin oikealla jalallani sisälle mökkiin, jokin pisti minua niskaan.

”Ai saatana!”

Hieroin puremiskohtaa kädelläni ja vatsaani ilmestyi kylmä kivi. Katsoin muumioitunutta ampiaispesää verannan katossa. Täällä ei ole ollut ampiaisia naismuistiin.

Haamuampiainen.

Tiesin että pelkäämäni vahinko oli tapahtunut, enkä voinut syyttää siitä muita kuin itseäni.

Minua oli varoitettu. Kävelin sisään mökkiin ja kylmä hiki jäädytti selkäni.

1694 – Karkotuksen jälkeen

He yrittivät turhaan löytää suojaa. Kaikki kääntyivät hylkiöt pois oveltaan rangaistuksen pelossa. Tuomas löysi talven tultua hätämajaksi vanhan hylätyn eräpirtin, mutta pian heidät löydettiin sieltäkin. Miesjoukkio ajoi heidät pakasyön selkään.

Tuomas oli tehnyt kaikkensa. Kiristänyt, uhkaillut, yrittänyt lahjoa sillä vähällä mitä hän enää omisti. Kukaan ei ottanut heidän hätäänsä kuuleviin korviinsa. Lopulta pariskunta vetäytyi metsään suuren luolaston lähetyville, mutta huomasi pian sen kuuluvan karhuperheelle.

Puoli vuotta sitten Tuomas oli pystynyt vielä näkemään kukoistavan tulevaisuuden. Hän halusi rakentaa hirsimökin nupullaan olevalle perheelleen ja hankkia poroja. Hän oli aikeissa viedä Elina äitinsä luokse ja pyytää tältä isoäidin hääkruunua Elinaa varten. Tuomas oli nähnyt sen kaiken niin elävänä mielessään, että se oli jo tuntunut todellisuudelta. Tulevaisuus oli kuitenkin sormen mukana revitty hänestä irti. Enemmän kuin nälkää ja väsymystä hän tunsu vihaa. Katkeruus myrkytti hänen mielensä. Ja hän oli halunnut vain sen minkä kaikki muutkin, kodin ja perheen.

He makasivat viimeisillä voimillaan lumikaivannossa, kuusenhavuista tehdyn pedin päällä. Elina tuijotti hiipuvaa tulta ja Tuomas tuijotti Elinan jo sinertäviä käsiä. He eivät selviäisi yöstä. Elina halasi käsillään suureksi kasvanutta vatsaansa, mutta hän ei ollut tuntenut lapsen liikkuvan enää pitkään aikaan. Lapsi oli todennäköisesti kuollut hänen sisäänsä, mutta Tuomas ei hennonut sanoa sitä Elinalle, sillä tämä jutteli ja lauloi lapselle edelleen, niin kuin se olisi jo

ollut joku. Tuomas veti Elinan lähelleen ja kuunteli kuinka hänen hento äänensä lauloi vauvalle kesästä.

”Tuomas.”

”Niin rakas?”

”Luulen että se on tyttö...”

Baari-ilta

Hyvitykseksi rankasta retkestämme vein porukan lähimpään baariin Akantakkuun ja lupasin Miialle maksaa ensimmäisen kierroksen. Hän ryntäsi tiskille ja tilasi *uppotukin*.

Akantakku oli tyyppillinen, vähän kolhonnäköinen eräbaari. Oli hyvin mahdollista että olimme ensimmäiset sinne eksyneet turistit koskaan. Meitä tuijotettiin hetken ja luokiteltiin sitten ilmeisesti harmittomiksi. Muut asiakkaat palasivat omiin keskusteluihinsa, pelasivat biljardia ja räkättivät keskenään kovaan ääneen.

Suurin osa ihmisistä näytti olevan neljäkymmenen ja kuudenkymmenen väliltä, joten pistimme väkisinkin kolmekymppisinä kaupunkilaisina silmään. Nannalla oli yllään jonkinlainen sifonkinen hippimekko, sellainen mitä lähinnä näkyi ihmisillä rannalla ja täällä tuskin kellään koskaan. Hän sipsutti korkeapohjaisilla korkkikengillään baaritiskille tiedustelemaan löytyisikö heiltä pullovettä.

Kristian oli rokkarityylilleen uskollisesti päättänyt laittaa hieman silmämeikkiä. Isomahainen, rekkakuskin näköinen mies tuijotti häntä ilmeettömänä aina pitkistä hiuksista pilifarkkujen lahkeisiin asti. Aloin epäillä valintaani. Minun olisi ehkä sittenkin pitänyt vain ajaa lähimmän kaupungin keskusta, jossa näkyi varmaan enemmän meidänkaltaisiamme.

Tilasin baaritiskin takana kovassa kiireessä hääräältä mieheltä lonkeron ja istuin baarituolille. Hieman

ylipainoinen, arviolta kuusikymppinen baarimikko hymyili minulle sydämellisesti. Avasin ponnarille tiukasti sidotut hiukseni ja päätin vain antaa olla. Illasta tuli mitä tuli. Jos se päättyisi massiiviseen katastrofiin, jossa joku baariruusu vetäisi herneen nenään Nannan prinsessabarbityylistä, *so be it*. Jos Kristian saisi rekkamieheltä turpaan ja joutuisimme porukalla etsimään hänen puuttuvia hampaitaan baarin tahmaiselta puulattialta, niin *so be it*.

Minä olin nyt lomalla.

Baarimikko nyökkäsi päätään etuovesta sisään astuneelle naiselle. Häntä ei voinut suurin surminkaan sanoa kauniiksi. Nainen oli laiha kuin mikä. Keho oli syönyt kaiken rasvan hänen slaavilaisista poskipäistään, mikä sai ne näyttämään kovilta. Hänen kulmahampaansa oli vinot ja asettuneet kiipeän näköisesti sokin päällekkäin. Mustia silmiä kehystivät maantienharmaat, kapeat kulmakarvat, jotka olivat yhtä tuhkanhailakoita kuin hänen hiuksensa. Melkein ole-mattomat. Katseessa oli jotain uhkaavaa ja pistävää, mutta samalla kiinnostavaa. Hän ei selvästi ollut mikään rivi-ihminen.

”Dui, otatko sen minkä aina?”

Nainen nyökkäsi miehelle.

Dui.

Olipa omituinen nimi. Hänellä oli yllään virttynyt pitkähihainen paita, vanhat kulahtaneet farkut ja jaloissaan risaiset, kovassa käytössä kuluneet vaelluskengät. Hän käveli suoraan jukeboksin luo ja ryhtyi valitsemaan musiikkia.

Tuijotin häntä häpeilemättä pienessä hiprakassani ja minulta meni hetki tajuta, että hän oli kääntynyt ja tuijotti takaisin. Jostain syystä mieleeni muistui dokumentti susista ja siitä, että villieläimiä kohdatessa oli syytä välttää katse-masta niitä silmiin. Suora katsekontakti oli haaste ja johti hyökkäykseen. Käänsin katseeni kömpelösti muualle, mutta

tunsi hänen tuijotuksensa niskassani.

Paska, jos joku meistä aiheuttaisi hankaluuksia, niin se olisi sittenkin minä.

Kristian yllätti minut takavasemmalta ja sai minut melkein läikyttämään lonkeroni.

”Heli, olen miettinyt tätä kiveä ja minusta se näyttää kyllä ihan sormelta. Mitä luulet?”

Kristian piteli outoa kivenpalasta kädessään, heitteli sitä muutaman kerran ilmaan, ja silloin Duiiri havaitsi sen. Hän käveli Kristianin luokse, nappasi tätä kiinni ranteesta ja veti käden lähemmäs itseään tarkastellakseen kiveä.

”Hei! Mikä helveti sun ongelma oikein on?”

Duiiri tuijotti Kristianin kumoon kuin mikäkin alfanaaras. Yritin olla purskahtamatta nauruun.

Hän talutti Kristianin ranteesta aivan baaritiskin viereen ja kallisti toisella kädellä hänen kämmentään niin, että kivi vieri siltä tiskille. Minä ja baarimikko tuijotimme kiveä, Kristian ja Duiiri tuijottivat toisiaan. Sitten nainen irrotti viimein otteensa ja avasi suunsa.

”Mistä sinä löysit tämän?”

Kristian ei pitänyt pomottelusta ja pysyi vai. Hän vain tuijotti Duiiria kuin mykkäkoulua pitävä lapsi, osoittaakseen että häntä ei määrälty. Nainen astui aivan lähelle Kristiania ja osoitti kiveä.

”*Tämä* ei kuulu sinulle. Se että löysit sen jostain, ei vielä tarkoita että se olisi sinun.”

Minusta tuntui, että olin joutunut keskelle villin lännen baarikohtausta ja Kristian oli vähällä saada luodista. Duiiri oli tilanteessa joko vanha seriffi tai vaihtoehtoisesti bordellin kipakka emäntä, joka oli ajamassa ilotyttöä kovakouraisesti kohdellutta karjapaimenta mäkeen.

Hitto että olin päissäni, kun mietin tällaisia.

Kristian ei meinannut luovuttaa.

”Itseasiassa, löytäjä saa pit–”

Duiri nosti paitansa helmaa ja tunki sen farkkuihinsa niin, että näin hänen vyössään roikkuvan veitsen. Aloin hivuttautua hitaasti alas baarijakkaralta sen varalta, jos tilanne äityisi käsirysyksi.

Baarimikko päätti puuttua tilanteeseen.

”Duiri, tuskinpa meidän tarvitsee mennä ihan noin pitkälle jonkun kivenpalasen vuoksi... höllää vähän.”

Duiri ei liikkunut senttiäkään. Otin Kristiania varovasti kiinni hihasta.

”Anna olla, lähdetään tästä läävästä takaisin mökille. Jätä tuo ruma murikka tänne, jos se tekee tuon kerran niin onnelliseksi.”

Kristian katsoi minuun ja hymyili. Minä vastasin hymyyn niin leveästi, että hänen silmissään pilkahti pieni toivonkipinä, jos vaikka myöhemmin illalla hänellä kävisi flaksi.

Olin valmis vihjailemaan mitä tahansa, että saisimme tilanteen laukeamaan verettömästi.

Muut olivat seuranneet tilannetta huolestuneina vierestä ja kun he näkivät, että meillä oli mahdollisuus lähteä ilman käsirysyä, he liukenivat jo edeltä ulko-ovesta autolle. Kävelimme Kristianin kanssa käsikynkkää ulos baarista. Duiri seurasi poistumistamme.

Akantakku, pilkun jälkeen

Duiri istui hiljaa jakkaralla ja tuijotti tiskillä lepäävää outoa kiveä. Hän nosti kämmensä sen yläpuolelle ja liikutti sitä vaakasuorassa edestakaisin, niin kuin lapset kun ne leikkivät kynttilän liekillä. Halusin kysyä mitä hän teki, mutta minusta tuntui ettei häntä kannattanut häiritä.

Lopulta hän sulki kätensä nyrkkiin ja veti sen pois. Odotin kärsivällisesti, että hän avaisi keskustelun. Duiria ei

kannattanut hoputtaa. Hän katsoi minuun.

”Se ei ole kivi.”

Kaadoin itselleni lasin viskiä ja kysyin katseellani halusiko hänkin. Duiiri pudisti päätään. Tilanteen täytyi olla vakava, kun hän kieltäytyi ilmaisesta juomasta. Aloin hermostua ja otin yhden ylimääräisen askeleen itseni ja ei-kiven väliin.

”Mikä se sitten on?”

Duiiri tuijotti esinettä intensiivisesti kuin sen liikkeitä olisi pitänyt tarkkailla.

”Se on *Karkotetun sormi*.”

Minua inhotti.

”Oikea, ihmisen irtileikattu sormi...?”

”Niin. Se on vain kylmien öiden kivettämä ja mustunut vuosien kuluessa. En voi tajuta miten se uuvelo onnistui löytämään tällaisen, tietääkseni niitä on tällä seuduilla ai-noastaan kaksi ja lääniä täällä riittää. Kuin löytäisi neulan heinäsuovasta.”

Tiesin Duiirin noaidina kokeneen ja tietävän kaikenlaista. Harvoin olin kuitenkin nähnyt häntä näin huolestuneena.

”Kerro minulle siitä.”

Seuraavan tunnin aikana Duiiri kertoi minulle kaiken minkä tiesi. Olin yllättyneet että hän jakoi tietonsa minun kanssani niin vapaasti. Se ei varmasti ollut sattumaa. Hän taisi tarvita apuani ja joutui siksi kertomaan minulle poikkeuksellisesti enemmän kuin minun oli syytä tietää. Vanhat tarinat ja legendat alueen historiasta pidettiin yleensä tiukasti kunkin perheen omana tietona.

Kaikki Yöpuoleen liittyvä oli niin sanottua äänetöntä historiaa, josta paikalliset puhuivat vain pakon edessä.

”...ja pariskunnan jäädyttyä hengiltä hankeen heidän irtileikatut sormensa pyrittiin hävittämään. Kyläläiset pitivät lopulta tapahtunutta suurena virheenä. Ylilyöntinä. Tuomari yritti ensin polttaa sormet, sitten syöttää ne koirille. Sormet

eivät kuitenkaan kelvanneet eläimille eivätkä ne suostuneet maatumään. Uskottiin että kirous oli ottanut ne haltuunsa. Lopulta sormet vain jätettiin metsään, lähelle paikkaa missä nuoripari oli kuollut. Eikä kukaan kulkenut siellä sen koommin.”

Minua kylmäsi. Olin kävellyt paikan lähimaastossa usein ja vaistonnut sitä ympäröivän surun.

Duiri nousi jaloittelemaan ja nojasi käsivarsillaan pöytään.

”Isoisäni vanha Rautasiipi kertoi minulle tästä, kun olin lapsi. Hän sanoi, että kivettyneet sormet odottivat edelleen metsässä löytäjänsä ja jos ne jostain syystä sattuisivat osumaan polulleni, en missään nimessä saisi koskea niihin. Sormista oli tullut eräänlaisia ansoja eläville.”

”Ansoja?”

”Niin. Mies ja nainen harhailivat Puolielävinä edelleen jossain Yöpuolella ja etsivät yösijaa, sopivaa kotia pienelle perheelleen. Jos joku veisi sormen oman kynnyksensä yli kotiinsa, se olisi vanhan ajan mukainen kutsu. Tervetulotoivotus. Tulkaa sisään ja asettukaa taloksi...”

Join viskin loppuun ja hypistelin tyhjää lasia.

”Pitäisikö meidän palauttaa sormi löytöpaikalleen?”

Duiri mietti. Hän repäisi baaripöydällä olevasta juorulehdestä sivun ja kääräisi sormen varovasti siihen. Hän piteli sitä kädessään ja vajosi ajatuksiinsa. Pystyin melkein tuntemaan hänen mielensä poissaolon, kun se käväisi jossain muualla. Hetken kuluttua Duiri avasi silmänsä.

”Ei se enää auta. Vahinko on jo tapahtunut. Sormi on ylittänyt ihmiskodin kynnyksen.”

Katsoin ahdistuneena baarin etuovelle, joka oli jäänyt sepposen selälleen.

”Sormi on nyt täällä. Onko baarikin vapaata riistaa?”

Hän pudisti minulle päätään.

”Ei, henki on valinnut kotinsa. Ne ovat jääräpäisiä, eivätkä

juurruttuaan vaihda enää paikkaa.”

Duiri katse syveni.

”Jos henki on kerran jo ylittänyt kynnyksen, sen on suoritettava vielä omistajan vaihdos. Sormen tuominen kynnyksen yli kyllä avaa oven elävien kotiin, mutta se ei vielä tee olennosta mökin omistajaa, ainoastaan vieraan jonka läsnäoloa lähinnä siedetään. Ensin sen on hädettävä elämä talosta, mutta siihen tarvitaan aivan tietty ihminen. Suvun viimeisen vesa, jolle talo kuuluu.”

Huokasin ja raavin niskaani. Olin saanut paljon tietoa, mitä en oikeastaan ollut halunnut.

”Helvetti, mitä nyt tehdään? Ne nuoret eivät tiedä mistään mitään.”

Duiri näytti kyllästyneeltä. Hänellä ei riittänyt myötätuntoa typerille kaupunkilaisnuorille, jotka tulivat metsään meuhkaamaan. Hän ei välttämättä olisi tehnyt mitään asian eteen, ellen olisi katsonut häntä puolittain syyllistävasti.

Duiri oli empaattinen ja avulias luonne, mutta hänen mielensä oli jo alkanut metsittyä. Hän vietti mielestäni liian pitkiä aikoja yksin, eellen erakkona turvekammissaan keskellä ei mitään. Joskus kun hän tuli baariin ja tervehdin, hän ei sanonut mitään pitkään aikaan. En loukkaantunut siitä. Kun ei ollut viikkokausiin puhunut kellekään, kesti hieman aikaa ylittää puhumisen kynnyksen. Hän oli alkanut unohtaa ihmisten tavat, halusi vain mennä aina suoraan asiaan ja ohittaa turhat esileikit. Duirin mielessä alkoi olla Luonnolle tyypillistä armottomuutta. Hänen empatiaansa piti aina hieman herättellä.

Hetken mietittyään hän kysyi minulta:

”Tiedätkö missä se niiden mökki oikein on?”

Hymyilin leveästi, vaikka tiesin sen ärsyttävän häntä.

”Ne asuvat viikonlopun ajan siinä Jylhästen vanhassa Amiaismökissä.”

Duiri elehti minua nappaamaan seinällä haassa roikkuvat autonavaimeni. Hän itse kulki lähes poikkeuksetta vain jal-kaisin.

”Meidän on parasta sitten lähteä, saatamme olla jo myö-hässä.”

Takaisin mökillä

Minulla oli huono olo, eikä se johtunut juomisesta. Kuljin ympäri mökkiä sulkemassa huolellisesti ovet ja laittamassa kiinni kaikki mahdolliset lukot ja salvat. Vedin verhot ikku-noiden eteen ja sytytin valot palamaan. Syvällä sisimmäs-säni minä kuitenkin tiesin, että varokeinoni olivat turhia. Olin ajatuksissani ja pyörin hermostuneena ympäri mökin alakertaa. Pelkäsin että aika kävi vähiin. En halunnut mennä nukkumaan, vaikka olin ihan kuitti. Minun oli oltava he-reillä ja valppaana, kun alkaisi tapahtua. Kristian seurasi vie-ressä puuhiani. Hän ei ollut unohtanut pientä hetkeämme aikaisemmin baarissa.

Aikaa ja turhautumista tappaakseni aloin pestä tiskialtai-siin kerääntynyttä astiakasaa. Nähtyään aloittamani urakan laajuuden Kristian päätti tehdä aloitteen. Hän käveli taakseni ja laittoi kätensä lanteilleni. Hänen vasemmassa ranteessaan oli puisista helmistä tehty rukousnauha ja oikeassa rantees-saan pieni tatuoitu ikuisuuden symboli. Minua ahdisti.

Hän on kuin kävelevä klisee.

”Heli, jos teet tuon loppuun vaikka huomenna?”

Käännyin paikallani ympäri, nojasin käsilläni tiskialtaan reunalle ja näytin hänelle parhaan *oletko jätkä ihan tosissasi*-ilmeeni, mutta Kristian ei irrottanut otettaan. Hän vain hy-myili. Pulssini nousi kattoon.

Wau, tyypillä on pokkaa.

Humala vei ajatukseni takaisin villiin länteen. Kristian

oli heiluriovet paukkuen saluunaan astellut karjapaimen ja minä asesankari, jota hän erehtyi luulemaan bordellin ykköstyöksi.

Koska en sanonut mitään, Kristian piti kätensä edelleen kiinni minussa. Hänen luisevat kämmenensä siirtyivät hitaasti ja tilannetta tunnustelevasti lepäämään takapuoleni päälle.

Vilkaisin hänen huuliaan, ne eivät olleet mitenkään pahimmasta päästä...

Ei, Heli! Jotain TASOA sentään, näin puutteessa et sentään voi olla.

Huolimatta Kristianin röyhkeästä lähestymistavasta näin heti hänen kasvoistaan, että tämän pidemmälle hän ei tulisi. Hän oli tarpeeksi varma itsestään ottaakseen rennosti, mikä ärsytti minua suunnattomasti.

Kristian katsoi avoimen pitkään suutani, kaulaani ja rintojani. Hän halusi minun tulevan loppumatkan vastaan, joten vain katselimme toisiamme keittiön katossa roikkuvan korilampun valossa. Sisälle livahtaneet yöperhoset surisivat kiihkeinä hehkulampun kimpussa ja läpsyttivät siipiään sitä vasten.

Tilanne olisi voinut edetä ihan mihin suuntaan tahansa. Kävin erilaisia skenaarioita läpi mielessäni, kun tuijotin hänen ruskeita silmiään.

Ainakin hän tuoksui hyvälle, kuin auringon kuivattamalle puulle ja suolaiselle merelle.

Voisin ottaa loukkaantuneen feministin asenteen, tönäisisin häntä rintakehään ja potkaisisin haaroihin. Tai, voisin neutraalisti käydä äärimmäisen sivistyneen dialogin hänen kanssaan, jonka aikana perustelisin aukottomasti miksi en voisi koskaan, koskea vapaaehtoisesti hänenlaiseensa kukkeppikitaristiin.

Jolla oli kyllä ihan mukavat käsivarret ja timmi vatsa –

Katseeni vaelsi hänen kulahtaneen mustaan t-paitaansa, jossa luki Fuck yoga.

ja jolla oli niin rasittava paita että sen voisi hyvällä omallatunnolla repiä pois tieltä.

Se saattoi johtua alkoholista, tai siitä etten ollut saanut seksiä hyvin pitkään aikaan, mutta ratkaisevalla hetkellä liskoovoni ottivat kuitenkin ohjat omiin himokkaisiin käsiinsä. Tarrasin Kristianin kasvoihin kaksin käsin ja heittäydyin hänen kehoaan vasten. Muutaman raivokkaan esileikkiminnuutin jälkeen joku kuitenkin koputti oveen. Havahduin takaisin järkiini ja irrotin itseni Kristianin syleilystä.

Lähdin ulko-ovelle päin. Kompastuin melkein koholle jääneeseen olohuoneen mattoon, mutta selvisin pystyssä ja riuhtaisin oven auki. Viileä kesäyön ilma virtasi ulkoa keholeni ja värisin. Jalkani karvat nousivat pystyyn. Ovella ei ollut ketään. Ainoastaan valkoisia yöperhosia lenteli kuistin lampun kimpussa. Miltei astuin verannalle nähdäkseni, oliko koputtaja siirtynyt kauemmalle portaista, mutta itsesuojeluvaistoni kytketyi päälle.

Miksi kukaan olisi täällä hevon korvessa koputtelemassa oveen aamuyöstä?

Olin juuri sulkemassa oven, kun tunsin ilmavirran kosketavan kasvojani. Se oli kuin kylmä hengitys. Jähmetyin. Sitteen muutkin aistini alkoivat selvitä alkoholin vaikutuksesta. Kuulin selvää narinaa puisella kuistilla. Siinä missä ei pitänyt olla mitään, oli jotain painavaa mikä sai lattialankut narisemaan. Sydän meinasi karata rinnastani, mutta veri ei tuntunut kiertävän enää jalkoihini asti. En saanut itseäni liikkeelle, tärisin vain kauttaaltani. Eloonjäämismiettiäni käskytti minua.

Peruutat ja suljet oven, NYT!

Tunsin näkymättömien silmäparien lukkiutuneen minuun. Hätkähdin kun lankut narahtivat verannan toisessa päädyssä.

Niitä on ainakin kaksi.

”Heli, miksi sä vain seisot siellä?”

Kristianin ääni sai minut toimimaan. Vedin ulko-oven kiinni niin kovaa, että siitä kuului kaamea paukahdus.

Yöpuolella, kynnyksen ylitys

He seisoivat mökin ulko-oven edessä, ja Elina kosketti ovenkahvaa kädellään.

”Aih! Se *poltti* minua!”

Tuomas sulki Elinan suun kovakouraisesti ja vilkuili vauhkona ympärilleen yöhön.

”Hiljaa! Emme halua herättää muiden huomiota.”

Voimakas hätä tummensi Elinan silmät, joten Tuomas puhui rauhallisesti.

”Olemme piilotelleet niiltä elukoilta tarpeeksi kauan, ei enää. Tämä koti on *meidän*.”

Elina nyökkäsi hitaasti.

”Et voi tulla vielä kanssani sisälle rakas. He eivät löytäneet sinun sormeasi, muistatko?”

Elina näytti hämmentyneeltä ja mietti. Tuomas ei ollut varma, mitä hänen vaimonsa mielessä liikkui, joten hän jatkoi.

”Olen ainoa joka voi ylittää kynnyksen. Toistaiseksi.”

Elina päästi matalana mouruavan äänen ja irvisti. Hän halusi jo päästä sisään laittamaan kotia kuntoon.

Sisällä talossa elämöitiin. Tyttö oli paiskannut oven kiinni, mutta ei se tässä vaiheessa enää mitään auttanut. Tuomaksen sormi oli jo aiemmin ylittänyt kynnyksen. Loput hänestä pystyi nyt tekemään samoin.

”Elina, menen nyt sisään.”

Kivulias kihelmöinti läpäisi Tuomaksen, kun hän astui sisälle mökkiin. Hän oli viimeksi kokenut jotain vastaavaa

ollessaan ihminen. Se oli palavaa, elävien kipua. Sen täytyi johtua näiden miesten ja naisten läsnäolosta. Tuomas vaitosi heidän elinvoimansa, se nuoli häntä kuin liekit. Hän kääntyi katsomaan Elinaa, joka kuikuili kärsimättömänä kynnyksen toisella puolella. Hän hieroi mahaansa, hymyili innostuneesti ja kuiskasi.

”Tyttö sanoi pitävänsä uudesta kodistamme.”

Tuomas käveli olohuoneessa hitaasti ympäriinsä ja kiersi hädissään huutavan naisen sekä miehen, joka oli löytänyt hänen sormensa. Hetkeksi hän kuitenkin unohti mitä oli tekemässä. Pöytä oli täynnä tummia, tyhjiä lasipulloja ja mökin naulakossa roikkui omituisen näköisiä vaatteita.

Hänen katseensa osui pieneen puiseen kehtoon huoneen nurkassa.

Aivan samanlainen kuin minkä minä tein vauvalle.

Kaikki nämä ihmiset ja ihmisten tavarat tekivät hänelle oudon olon, joka muistutti...

suruu.

Se oli vanha kaiku tunteesta, jonka hän muisti ihmiselämästään. Elina kiersi mökkiä ja ilmestyi keittiönikkunan taakse, jotta näkisi paremmin mitä sisällä tapahtui. Hän lauloi hiljaa jotain tuutulaulua, ja silloin Tuomas muisti.

Vauva on kuollut.

Hänen sydämensä ratkesi liitoksistaan kuin railo.

Miten minä kerron sen Elinalle?

Tuomas tunsi kyyneliensä virtaavan ja vanhasta tottumuksesta hän yritti pyyhkiä ne pois, mutta niitä ei ollut.

Mitä tämä oikein on? Mitä minä oikein teen täällä?

Mökin seinät ja lattialankut alkoivat pitää syvää narinaa ja nurinaa. Mökki oli huomannut puolielävän läsnäolon ja se uhitteli tunkeilijalle, käski sitä poistumaan. Tuomaksen syvä suru muuttui raivoksi. Hän huusi kuin keihäällä sohaistu karhu, eikä enää välittänyt kuinka kauas yöhön hänen

huutonsa kantautuisi.

Antaa niiden kuulla, antaa niiden tulla! Olen kyllästynyt pakenemaan, ensin ihmisiä, sitten Rajaväkeä. Ei enää. Kohta minä olen isäntä tässä talossa.

Oven kiinni lyönyt tyttö ja sormen löytänyt poika vaikenivat silmät lautasiksi levinneinä.

Huuto oli kuulunut elävienkin puolelle.

Tuomas murisi mökille.

”*Ei, minä en ole lähdössä mihinkään... minä pidän tästä mökistä, se on juuri täydellinen perheelleni.*”

Hän mutisi hetken itsekseen, ajatukset alkoivat taas harhailla. Tuomas huomasi kehdon nurkassa.

Täällä on jopa kehto vauvalle, hyvä juttu. Se syntyisi minä päivänä tahansa.

Elina kynsi malttamattomana keittiönoven karmeja ja huusi.

”Tuomas, päästä minutkin sisään!”

Sormen löytänyt poika yritti edelleen rauhoitella tyttöä, joka hengitti kiivaasti. Tuomas käveli pojan luo ja ujuttautui hänen mieleensä. Se oli täynnä kiimaisia ajatuksia työstä. Poika halusi että tyttö rauhoittuisi, että he voisivat jatkaa siitä mihin olivat aikaisemmin jääneet. Ei mitään hyödyllistä tietoa. Tuomas ujuttautui syvemmälle pojan mieleen.

Vesiperä.

Hän ei ollut mökin omistaja. Tuomas kokeili seuraavaksi tyttöä. Loput mökin ihmisistä alkoivat myös kerääntyä alakertaan, hän kävisi heidät läpi yksi kerrallaan.

Tytön mieli oli hyvin erilainen, monimutkaisempi ja täynnä erilaisia synkkiä alueita, joissa Tuomas tunsu viihtyvänsä. Hänen mielensä yleisvire poikkesi pojasta ratkaisevasti. Poika oli rento tuuliviiri ja tyttö kuin sudenkuoppia täynnä oleva metsä.

Niin surullinen, niin vihainen.

Tuomas piti hänestä. Elina sähähti mustasukkaisena ovella.

Hän oli aina pystynyt näkemään vaivatta miehensä lävitse. Tuomas yritti taas keskittyä asiaan. Hän penkoi ympäriinsä ja yritti haistaa verta. Lopulta hän havaitsi tarkasti lukitun huoneen, syvällä tytön mielessä. Sen ovea ei ollut raotettu use-in. Tuomas kynsi sen auki.

Ratsuväki

”Olen ihan kuoleman tosissani! Kukaan ei saa avata täällä yhtään ovea tai ikkunaa!”

Muut olivat heränneet meteliin, oven paukahdukseen ja kirkumiseeni. He olivat juosseet alakertaan silmät suurina ja näkivät Kristianin yrittämässä saada minua kaksinkäsin rauhoittumaan.

Kummallinen pisto lävisti äkisti sydämeni, sitä seurasi erikoinen alastomuuden tunne. Kuin minut olisi jollain tapaa häväisty. En pystynyt enää puhumaan, halusin vain itkeä. Kyyneleet vuosivat kasvoiltani pitkinä noroina rinnuksilleni ja puheeni muuttui änkytykseksi. Pitelin kiinni rinnastani ja lyyhistyin maahan. Tein kuolemaa, tai siltä se tuntui.

Miia juoksi luokseni ja huusi jotain ambulanssista. Alekski lähti etsimään kännykkää. Kaadu-in ensin kyljelleni, sitten käännyin selälleni maahan. Näköni hämärsi. Nannakin vikisi jotain hiire-näänellään, mutta siitä ei ollut kilpailijaksi muiden paniikkihuudoille. Hetken päästä hänen äänensä nousi kuitenkin ylitse muiden.

”Nyt turpa kiinni KAIKKI! Katsokaa tuonne!”

Sain vaivalloisesti käännettyä pääni nähdäkseeni Nannan osoittamaan suuntaan. Keittiön ovi oli auki ja siellä seisoi nainen. Miia jäi ainoana vierelleni, kun muut peruuttivat huoneen toiseen päähän. Takanamme pamahti.

Duiri ja hänen perässään Akantakun baarimikko syöksyivät sisään. Vaistomaisesti minä tiesin, että Duiri pystyi auttamaan minua.

Ojensin käteni, ja Duiri laskeutui salamannopeasti alas lattialle viereeni. Baarimikko säntäsi hengästyneenä keittionovelle ja sulki sen naisen edestä. Tajuni alkoi mennä. Mielessäni nouseva hämärä upotti kuin suo, mutta taistelin vastaan. Tiesin että jos antaisin pääni hukkuu siihen, en nousisi sijoiltani enää koskaan. Duiri näytti huutavan nimeäni, mutta en kuullut häntä.

Hän antoi Miialle ohjeita, mutta tämä niskuroi vastaan. Miia pudisti kauhistuneena päätään.

Miia saatana, tekisit kerrankin mukisematta niin kuin käsketään.

Duiri nappasi häntä kurkusta. Miia rauhoittui ja säntäsi tiehensä.

Menin paniikkiin. Pelkäsin etten saisi apua tarpeeksi nopeasti. Yritin puhua Duirille, sanoa että pitäisi kiirettä, mutta ääntä ei tullut ulos vaikka leukani liikkuivat. Duiri näki yritykseni ja sulki kämmenellään suuni. Kuulin hänen äänensä päässäni.

Heli, älä yritä puhua. Säästä voimasi, tulet tarvitsemaan niitä pian.

Hänen äänensä oli lempeä, mikä oikeastaan pahensi paniikkiani entisestään.

Baarimikko kolisteli keittiössä astioiden kanssa ja viskoi tavaroita pitkin ja poikin pöytiä ja lattioita, hän veti kaikki vetolaatikot auki ja tonki niitä. Miia palasi juosten vierelleni, hänen kasvonsa uivat hiessä. Hän piteli sylissänsä suolapurkkia ja jonkinlaista yrttiä

...sormustinkukkaa.

Sitä kasvoi valtoimenaan mökin ympärillä.

Baarimikko juoksi keittiöstä käsissään fileerausveitsi,

terotuskivi ja laakea astia, jonka hän ojensi Duirille. Mies laskeutui nelinkontin viereeni lattialle ja näin hänen nimi-kylttinsä.

Markku.

Hän loi minuun nopean hätähymyn ja ryhtyi teroittamaan veistä vanhalla kivellä rivakoin ottein. Duiri veti esiin veitsen, jolla oli uhannut Kristiania baarissa, ja veti sillä Miian ranteeseen pienen viillon. Duiri ohjasi vertatippuvan ranteen astian ylle ja katsoi Markkua, joka testasi veitsenterää sormellaan, hän näytti Duirille peukkuu.

Mitä helvettiä he oikein puuhasivat?

Silmäni pyörähtivät ympäri ja kehoni nousi äkäisen kou-ristuksen voimasta kaarelle. Käteni ja jalkani nykivät villinä. En kestäisi enää kauan. Valtava paino laskeutui käsieni ja jalkojeni päälle. Kristian ja Alekski nojasivat kaikin voimin käsiini. Duiri istui alaruumiini päällä. Katseeni harhautui hetkeksi keittiönoven lasiin. Hurjistuneet, mustina kiiluvat silmät tuijottivat minua sen takaa. Takkutukkainen nainen hakkasi ovea käsillään ja kynsi kirkuen ovenkarmeja.

Duiri käänsi kädellään pääni itseensä päin. Kuulin taas hänen äänensä.

Heli, keskity! Meillä ei ole kuin yksi mahdollisuus tehdä tämä. Joudun avaamaan sinut täällä veitsellä rintakehän kohdalta. En kovin syvältä, mutta tarpeeksi syvältä että saan tämän seoksen levitettyä verinahkaasi sydämesi yläpuolelle.

En pitänyt tästä suunnitelmasta yhtään, ja näytti siltä että minulta ei kyseltäisi lupaa.

Ei! En halua tehdä tätä, lopettakaa!

Duiri löi minua kasvoihin saadakseen huomioni.

Haluatko sinä kuolla?

Kyynel vuosi silmästäni. En tietenkään.

Duiri veti fileerausveitsellä pitkän viillon kylkiluitteni välistä selkärankani suuntaisesti ja tarttui sormillaan haavan

reunoihin. Kuuma kipu huipentui valtavaan riuhtaisuun ihossani.

En uskaltanut katsoa mitä minulle oli tehty. Ilma tuntui inhan kylmältä paljastettua verinahkaani vasten. Tunsin sijoiltaan revityn ihoni reunojen lerpattavan. Duiiri levitti sormustinkukan, suolan ja veren seosta sisuksiini. Suola kirveli niin paljon, että menetin hetkeksi tajuntani.

Yhtäkkiä olin pimeässä.

Seisoin alasti ja minun oli kylmä. Joku käveli ympärilläni raskain askelin, mutta en nähnyt mitään. Ristin käteni ja tärisin paikallani. En uskaltanut liikkua. Juuri kun tunsin hengityksen niskassani ja karheidien käsien laskeutuvan olkapäilleni, minut kiskaistiin takaisin tajuihini.

Miia ravisteli minua hereille. Duiiri istui edelleen päälläni ja puhui nopeasti, kielellä jota en ymmärtänyt. Hänen mustaisensa olivat laajenneet valtaviksi ja kaikki inhimillisyys oli hävinnyt hänen äänestään.

Kun lasken sinuun kämmeneni, juokse tunkeilijan luokse pääsi sisällä. Minä annan sinulle mahdollisuuden häätää hänet ulos, mutta aikaa ei ole hukattavaksi. Tee hänelle selväksi kenelle ruumiisi kuuluu, revi hänet irti!

Duirin suolattu kämmen mäjähti verinahkaani. Olin enemmän hereillä kun koskaan eläessäni. Näin tunkeilijan seisovan edessäni, aloilleen jähmettyneenä. Duirin käsi piti häntä paikoillaan. Kävelin miestä kohti ja valtava voima virtasi minussa. Duirin villi henki piti minut hereillä, Miian veri piti minut liikkeessä, sormustinkukan myrkyllinen neste antoi minulle yliluonnollisen sykäyksen ja kirvelevä suola teki minusta vihaisen. Tarrasin tunkeilijaa kurkusta ja sähähdin hänelle:

”Tämä on *minun* kehoni, sinulla ei ole tänne mitään asiaa.”

Vuodatin häneen kaiken saamani myrkyt ja voiman. Hän vääntelehti, huusi ja raivosi. Duirin kynnet lukittautuivat

lihaani. Sitten minä sain taas kunnolla henkeä.

Duiri irrotti otteensa ja nousin yskien istuma-asentoon lattialta. Kurkussani kirveli, mutta yritin silti puhua.

”Onko se irti minusta?”

Duiri nyökkäsi. Katsoin alas vertavuotavaan, avonaiseen rintakehääni ja menetin tajuni.

Seuraavana päivänä

Avasin silmäni.

Kellastuneen, kukallisen tapetin perusteella olin yhdessä mökin toisen kerroksen makuuhuoneista. Duiri istui jalkopäässäni sängyllä ja laski kätensä jalalleni toppuutellakseen liikkumistani.

”Ei kannata vetää vielä henkeä. Et ole nimittäin täysin turvassa.”

Sisuskaluni oli käännetty ympäri ja sieluni oli raiskattu tylsällä veitsellä. Olin siis aivan romuna, enkä saisi tässä vaiheessa edes vetää henkeä?

Narttu...

Duiri hymyili.

”Pidän asenteestasi.”

Hengittäminen koski. Venyitin paitaani ja näin rintakehäleni teipatun suuren valkoisen siteen.

”Markku parsi sinut takaisin kuntoon. Hän on tehnyt sitä ennenkin, lukemattomat kerrat, joten älä huoli. Hän teki hyvää jälkeä. Pidät vain haavan siistinä niin se ei tulehdu.”

Kristian norkoili makuuhuoneen ovenpielessä, mutta hävisi alakertaan menevään portaikkoon.

Duiri ojensi minulle jotain.

”Tein tämän sinulle.”

Otin kädelläni vastaan pienen pussin, johon oli sidottu naru.

”Ei pahalla, mutta tämä on kyllä rumin...”

haistoin pussia ja meinasin antaa ylen.

”... ja kuvottavin kaulakoru, jonka olen koskaan saanut.”

Duiri naurahti ja paljasti rosoisen hammasrivinsä.

”Ehkä niin, mutta se pitää sinut elossa. Saimme yhden Puolielävän karkotettua sinusta, mutta nyt kun sinut on ker-
ran vallattu, olet vielä altis muille.”

”Karkotettua? Tarkoitatko että se pirun olio ei edes kuol-
lut?”

”Siihen tarvittaisiin vähän enemmän kuin nippu sormus-
tinkukkaa ja veritaika.”

Retkotin selälläni sängyssä ja katsoin kattoon. Olin aivan
raivona.

Duirin ääni muuttui vakavaksi.

”Meidän on puhuttava... tästä.”

Hän avasi paperikäreen. Sen sisällä oli kivisormi.

”Tuoko on syy tähän kaikkeen?”

”Tavallaan. Kun se tuotiin tämän talon kynnyksen yli, ovi
Puolielävälle avattiin. Sitä ei voi tuhota, eikä vahinkoa voi
perua.”

Nousin kivusta ähkien istuma-asentoon.

”Se pystyy siis palaamaan tänne milloin vain, niinkö?”

Duirin ilme oli yllättävän myötätuntoinen. Hän osoitti ik-
kunaan päin ja hätkähdin. Lasia vasten talon ulkopuolella
riippui kuollut pieni eläin, ilman päätään.

”Pystyitin sitä varten talon ympärille tilapäisen muurin,
mutta se häviää muutamassa päivässä. Mökki on menetetty.”

Hän kumartui lähemmäs minua.

”Olisi vastuutonta myydä mökki eteenpäin. Ongelma vain
siirtyisi jollekin paha-aavistamattomalle, joka ei välttämättä
selviäisi siitä elossa. Voin hoitaa asian puolestasi, jos niin ha-
luat.”

Mietin mitä asian ”hoitaminen” pitäisi sisällään.

”Minulla ei taida olla kauheasti olla vaihtoehtoja?”

Duiri pudisti päätään. Siinä oli yksi hullu narttu, jota en todellakaan halunnut suututtaa.

”Tee sille mitä haluat.”

Duiri nousi sängyltä ja käveli ovensuuhun.

Pysäytin hänet, ennen kuin hän ehti hävitä oviaukosta.

”*Hei*, onko niitä... Puolieläviä, montaakin erilaista?”

Duirin kasvoille levisi outo virne.

”Niin monta kuin on kadotettuja sieluja.”

Kiitokset

Tuhannet kiitokset Pasi Luhtaniemelle kirjani julkaisemisesta ja kustannustoimittajalleni Anne Leinoselle hänen avustaan novellieni hiomisessa. Haluan myös kiittää perhettäni heidän antamastaan tuesta ja aivan erityisesti isääni, joka kannusti minua kirjoittamaan tämän kokoelman.

